

М. ДЖОН ХАРИСЪН ВИРИКОНИУМ

Превод от английски: Елена Атанасова, Христо Карликов, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

РАЖДАНЕ НА ИМПЕРИЯТА ВИРИКОНИУМ

През Средния Период на Земята възникнаха седемнадесет Велики Империи. Наричаха ги Цивилизациите на Залеза. Една от тях е от значение за тази история. За останалите няма да има нужда да се разказва, освен може би да се спомене, че никоя не просъществува по-малко от едно хилядолетие, никоя — повече от десет. Всяка достигна върховни тайни и удоволствия съобразно своята природа (и природата на Вселената). Всяка се устреми към звездите и успя да проникне във всички кътчета на Всемира, за да избяга обратно на Земята, объркана, уплашена и унижена, но и там я очакваха необратим упадък и пълен крах.

Последната Велика Империя остави името си написано между звездите, но никой от дошлите по-късно не можеше да го разчете. Много по-важно бе може би, че независимо от непрекъснато нападащата си мощ тя продължи да строи. За добро или зло — голяма част от нейните технологични чудеса запазиха свойствата си и можеха да бъдат използвани хиляда и повече години след окончателната ѝ кончина. И най-важното — това бе най-последната Цивилизация на Залеза. След нея дойде Епохата на Здрача, а с нея и Вирикониум.

* * *

Повече от петстотин години след окончателното сгромолясване на цивилизациите от Средния Период, Вирикониум (империята все още не се бе сдобила с името си) не бе нищо повече от многобройни, малки, разпръснати групи от полупрIMITивни общества, скупчени между морето на запад и юг, неизследвани земи — на изток, и Голямата Кафява Пустош — на север.

Богатството на нейните жители изцяло се основаваше на останалите от последната Цивилизация на Залеза метали, машини, апарати и произведения на изкуството. Те не притежаваха наука. Ровеха се в пустините от ръжда, в които се бяха превърнали гигантските индустриални комплекси на загиналата Велика Империя. И тъй като най-богатите залежи от метали, машини и оръжия на древните бяха заровени в Голямата Кафява Пустош, техни господари станаха Северните племена. Те се бяха обединили в нещо подобно на империя с два главни центъра, градовете Гленлюс и Дрънмур — студени, невзрачни, хаотично построени поселища, където сложните, красиви машини на древните, чиито функции не можеха да бъдат отгатнати, бяха грубо претопявани за метали, от които се коваха саби и мечове, а племенните големци се биеха като луди за собственост върху прочутите смъртоносни *баани* — енергийни мечове или ножове, които правеха собственика си практически непобедим, стига да притежаваше малко ловкост.

Северняците бяха жестоки и ревниво пазеха металното си богатство. Господството им над хората от Юга бе сурово и с времето стана непоносимо.

* * *

Разгромът на тази варварска псевдоимперия, която предшестваше зараждането на Вирикониум и изтръгването на властта от ръцете на Северните племена, бе осъществен от Борринг-На-Лект, син на овчар от планините Монар. Със своята примитивна селяшка логика, но с изкусна риторика той съумя да обедини и окуражи южняците и само за една седмица завладя и унищожи Дрънмур и Гленлюс.

Той бе герой. Докато бе жив, обедини всички племена, прогони Северняците в планините и тундрата отвъд Гленлюс и съгради града-крепост Дюйриниш на брега на Блатото на Металните Соли, където ръждата и химикалите, навявани от ветровете и размити във водите на дъждовете над Голямата Кафява Пустош, се натрупваха в отровни тресавища и постепенно се отцеждаха в морето. Така той съумя да защити Ниските Равнини от набезите на остатъците от Северния

режим и осигури разрастването на два големи южни града — Субридж и Лендалфут.

Но най-великото дело на Борринг-На-Лект бе, че възроди Вирикониум — централен град на последната Империя на Залеза, който превърна в столица на бъдещата си велика държава. Където бе необходимо, се строеше, засипаните с времето улици и сгради бяха разчистени, от ръждивите пустини бяха донесени деликатни машини и произведения на изкуството. Постепенно градът заблестя, изглеждаше почти същият, какъвто бе преди хилядолетия. От него новата империя взе името си — Вирикониум. Борринг бе герой.

* * *

Следващият велик герой бе Метвен. През вековете след смъртта на Борринг-На-Лект Вирикониум укрепна, натрупа несметни богатства, вътрешната търговия между отделните краища на империята процъфтяваше, с изключение на дребните боричкания за надмощие между политиците, държавата бе стабилна, но военната ѝ мощ отслабна. Това, което бе започнало добре — в огън и кръв, и възторг, сякаш нямаше смисъл.

Бяха изминали цели четиристотин години. Империята като че ли бе забравила враговете си. През това време Северняците бавно, но с постоянство се съвземаха от пораженията, прегрупираха силите си и неспирно подклаждаха племенна вражда към хората от Юга. Започна постепенна война, при която Вирикониум невъзмутимо губеше територии, смятани за незначителни по размери и без значение за богатството на империята. Южняците отново бяха изгубили своята боеготовност, докато студът и негодите бяха превърнали воините от Север в свирепи диваци. Вирикониум се прекланяше пред спокойствието, поезията и търговците на вино, воините-вълци от Севера почитаха единствено отмъщението. Но след близо век дребни завоевания вълците внезапно срещнаха съпротивата на владетел, който, макар да не бе от тяхната кръв, прекрасно разбираше философията им...

* * *

Когато Метвен Найан се възкачи на трона, богатствата от метали и Стари Машини бяха на привършване. Той прозря, че настъпва Тъмна Ера. Мечтата му бе да управлява нещо повече от Империя на вехтошари. Събра около себе си млади мъже, които споделяха възгледите му и реално оценяваха заплахата от Север. Заради него те нанасяха удар след удар по противниковите земи над Дюйриниш и се прочуха като Северните убийци, Ордена на Метвен, или просто — Метвените.

Те бяха многобройни. Голяма част загинаха в битките. Воюваха безжалостно и с хладнокръвна компетентност. Всеки един бе избран заради уникалните си способности — Норвин Тринор бе забележителен стратег, Томб Джуджето бе опитен механик и владееше старинните енергийни оръжия, Лабарт Тейн познаваше отлично бита и културата на Северните племена, Бенедикт Посманли можеше да управлява всякакви летателни апарати, а тегеус-Кромис бе ненадминат в боя с мечове.

Докато бе жив, Метвен Найан съумя да спре упадъка на империята. Той научи Северните вълци да се боят от него, постави основите на наука, различна и независима от Старите Технологии, запази всичко, което бе останало от древните цивилизации. Допусна една-единствена грешка, за жалост тя бе много страшна.

* * *

В желанието си да заздрави временния съюз с няколко Северни племена, той убеди брат си Метвел, когото обичаше с цялото си сърце, да се ожени за тяхната кралица — Балкидер. Две години по-късно договорот бе разтрогнат. Тази жена-вълчица остави Метвел в спалнята им, удавен в собствената му кръв, с очи, избодени с фиба за коса, и избяга, отвеждайки невръстната им дъщеря Канна Мойдарт със себе си. Отгледа детето, внушавайки му, че е бъдещата владетелка на една обединена империя, на короната, която ще трябва да извоюва с огън и меч след смъртта на Метвен Найан.

Закърмена с омразата на Севера, достигнала зрялост, преди да е навършила пълнолетие, Мойдарт не спираше да сее искри на недоволство от управлението на Метвен както на Север, така и на Юг.

Затова, когато Метвен умря — някои твърдяха, че донякъде причината бе в нестихващата с годините тъга по ужасната кончина на Метвел, — към трона на империята проявиха претенции две кралици: Канна Мойдарт и единствената пряка наследничка на владетеля, дъщеря му Метвен, която като дете бе по-известна с името Джейн. А рицарите от Ордена на Метвен, объркани и покрусени от смъртта на своя идол, виждайки, че империята е силна и не се нуждае от техните смъртоносни умения, се разпръснаха.

Канна Мойдарт изчака цяло десетилетие, преди да забие отровния си нож за пръв път...

ГЛАВА ПЪРВА

тегеус-Кромис, преди години воин на Метвен и висш естет на Пастелния град Вирикониум, който сега живееше в пълно уединение в една кула на морския бряг и вярваше, че е по-добър поет, отколкото фехтовач, една ранна утрин стоеше на върха на пясъчните дюни, които отделяха високия му дом от стоманеносивата пяна на бурния морски прибой. Подобни на окъсани дрипи черни чайки кръжаха и с писъци се спускаха надолу в небето над дълбоко приведената му глава. Тук го бе прогонило бедствието, което бе наблюдавал от най-високия прозорец на своята кула предната нощ.

Морският бриз носеше миризма на пожар. В далечината продължаваше да отеква тътенът на гигантски експлозии и не мощният морски прибой разклащаше земята под краката му.

Кромис бе висок, слаб и бледен мъж. Напоследък бе спал недостатъчно, зелените му очи изглеждаха уморени, потънали дълбоко в тъмните си орбити над силно изпъкнали скули.

Носеше тъмнозелена кадифена мантия, с която се бе загърнал плътно срещу бурните пориви на вятъра. Под нея облеклото му се състоеше от туника от древна кожа, обкована с искрящи пулове от иридий, върху блестяща бяла риза, опнатите но краката му панталони бяха от алено рипсено кадифе, високите до средата на бедрата му ботуши бяха изработени от мек бледосин велур. Под тежкото наметало тънките му ръце, създаващи лъжливо впечатление за слабост и изнеженост, бяха свити в юмруци. Съгласно обичая на времето пръстите му бяха обсипани с масивни пръстени от нескъпоценни метали, инкрустирани с магически символи и йероглифи с тайнствено, неизвестно значение. Дясната му ръка стискаше дръжката на лишения от всякаква украса дълъг меч, който, противно на обичая на времето, нямаше име. Кромис, чиито тънки устни бяха присвити в безкръвна линия, не държеше на имената, а по-скоро на същинските качества на предметите, занимаваше го много повече Действителността, отколкото думите, които хората измисляха, за да я описват.

Например се вълнуваше за погубената красота на падналия през нощта град много по-силно, отколкото от факта, че градът бе именно Вирикониум, Пастелният град. Обичаше града заради широките му улици, застлани с бледосив паваж, или заради сенчестите алеи, които никой никога не бе си направил труда да павира, а не заради имената, с които обитателите му често го наричаха — Древният Вирикон, или Мястото, Където Се Събират Всички Пътища.

Не бе успял да намери покой в музиката, която толкова много обичаше, а сега не можеше да намери покой сред розовите пясъци.

Известно време вървя по крайбрежната ивица, разглеждайки изхвърлените от морето предмети. Обръщаше особено внимание на гладките камъни, на полупрозрачните бодливи раковини. Наведе се, за да вземе бутилка с цвета на наметалото си, захвърли обратно в морето клон, избелен и превърнат в причудлива скулптура от водната стихия. Наблюдаваше черните чайки, но жалните им писъци го потискаха. Вслуша се във воя на вятъра, заплетен в клоните на самодивските дървета, които заобикаляха кулата му, и потрепери. През ревящия прибор чуваше глухите експлозии на умирация Вирикониум. И докато се взираше в бушуващото море и солени пръски мокреха бузите му, си въобрази, че долавя крясъците на воюващите по пастелните улици тълпи — надвикващи се гласове в подкрепа ту на Младата, ту на Старата Кралица.

Нахлупи по-здраво червенокафявата си широкопола шапка, прекоси дюните, краката му затъваха дълбоко в предателския пясък, и излезе на бялата каменна пътека, която извиваше между гората от офики и водеше към кулата му. Кулата също нямаше име, въпреки че някои я бяха кръстили на крайбрежната ивица тук — Балмакара.

Кромис знаеше много добре къде лежат сърцето и мечът му, но искрено бе вярвал, че е приключил завинаги със суровия си занаят и ще може да се отдаде на спокоен, поетичен живот край морето.

* * *

Когато се появиха първите бежанци, той научи кой е завладял града, или по-скоро жалките му останки. Но обстоятелствата, при които стана това, не бяха приятни.

Обедът приближаваше, а той все още не бе решил какво да прави.

Бе седнал в най-високата стая (неголяма, с форма на цилиндър, стените бяха покрити с кожа и лавици, претъпкани с книги; върху фини каменни масички, застлани с везани копринени покривки, лежаха музикални инструменти и предмети на науката, астролаби и лютни; тук той твореше своите песни) и свиреше тихо на инструмент, получен преди време при странни обстоятелства в Източните провинции. Струните бяха много силно опнати и остро се врязваха във върховете на пръстите му, причинявайки му болка, тонът им — висок, дразнещ и меланхоличен, напълно съвпаднаше с настроението му. Свиреше по начин, забравен от всички, освен от него и няколко музиканти от пустинята, но мислите му се рееха далеч от музиката.

От кръглия прозорец на стаята над офиките и гъсталака от трънливи храсти, който ги заобикаляше, се откриваше панорамна гледка към пътя, водещ към мрачния Дюйриниш на североизток. Самият Вирикониум представляваше облак дим на източния хоризонт, а основите на кулата продължаваха да тръпнат от нестихващата битка. Изведнъж забеляза как през мъглата от пушек се промуши въздушна яхта, в първия миг толкова незабележима, че се усъмни дали очите не го лъжат.

Из улиците на Вирикониум, а и на други места бе широкоизвестно, че когато тегеус-Кромис е неспокоен или размишлява за нещо, дясната му ръка веднага обгръща кръглата топка, с която завършва дръжката на меча му. Това бе крайно неудобен момент да бъде нападнат, но по-удобен просто не съществуваше. Сам той никога не бе подозирал за своя навик. Остави настрана чуждоземната лютня и се доближи до прозореца.

Въздушната яхта набра височина, като бавно и несигурно се люшкеше насам-натам. Известно време летя на север, Кромис трябваше да се взира, за да успее да проследи полета ѝ, след това промени курса си и се насочи право към Балмакара. Известно време изглеждаше неподвижна в небето, само размерите ѝ неспирно се уголемяваха.

Когато наближи достатъчно, за да се различават подробности, Кромис забеляза, че корпусът от прозрачен кристал, оформен в множество правилни многоъгълници, бе почернен от огнените пламъци, по цялата дължина на десния борд бе зейнала огромна

пукнатина. Тайната на двигателя и неговото действие, както много други неща, бе изгубена преди повече от хилядолетие, Кромис и неговите съвременници се възползваха от трупа на велика, древна наука, зависеха изцяло от останките на забележителните постижения на старинна раса, покорила висши технологии. Машината жужеше като огромно насекомо, а би трябвало да е напълно безшумна. От носа до кърмата пробягваха като сини светкавици огънове на св. Елмо, пулсираха и избухваха в протуберанси. Стъклото на пилотската кабина бе разбито, не бе ясно кой управлява полета. Яхтата рязко се накланяше ту наляво, ту надясно, подскачаше нагоре-надолу, подобно на крехка ладия, мятана от морска буря.

Кокалчетата на пръстите, стискащи с все сила облечената в кожа дръжка на Меча без име, побеляха, когато Кромис видя как корабът рязко се превъртя, пропадна за десета от секундата стотина метра надолу, хлъзна се по върховете на дърветата, потръпна като умиращо животно, набра няколко скъпоценни метра височина, след което се стовари върху офиките в непосредствена близост до кулата, отвсякъде заизскачаха огромни искри, моторите виеха с все сила. Въздухът се изпълни с мирис на озон.

Още преди отломката да достигне земята, Кромис бе напуснал високата си стая и с развяна пелерина летеше надолу по спиралната стълба в центъра на кулата.

В първия момент помисли, че цялата гора е в пламъци.

Пред него се бяха изпречили странни неподвижни колони от пламъци, червени, златни и с цвят на полирана мед. Той си каза: „Ние сме жалки слуги на тези машини. Силите, които ги движат, завинаги ще бъдат загадка за нас.“ Повдигна ръка пред очите си, за да ги предпази от изгарящата топлина.

Изведнъж проумя, че пламъците, които отначало му се стори, че видя, са есенни листа, дивите цветове на отмиращата година. В действителност горяха само две-три офики. От тях се стелеха кълба гъст бял дим, чиято миризма не бе ни най-малко неприятна. „Толкова различни видове огън“, помисли Кромис. Той се затича по бялата каменна пътека, проклинайки се за глупостта си.

Без да съзнава, бе изтеглил меча си от ножницата.

Яхтата бе прорязала къса просека сред офиките. Лежеше на една страна, подобна на грамаден, разцепен плод. Пукнатината, която бе

забелязал, сега бе огромна, черна, зееща дупка, през нея във вътрешността на яхтата се забелязваха странни, пробягващи блещукания. Дължината ѝ бе почти равна на височината на кулата му. По кристалния корпус се бе оформила, сякаш нарисувана от художник, мрежа от студена синя светлина. Докато наблюдаваше, светлината започна да танцува, огромни сини пламъци се отделяха със съскане, за да изчезнат в следващия миг, когато от друго място избухваха нови пламъци. Огромната енергия, заключена във въздушния кораб, постепенно го напускаше. Блещукащите светлини във вътрешността постепенно се укротиха в причудлива фигура.

„Невъзможно е човек да оцелее в утробата на този енергиен ад“, помисли Кромис. Белият дим от горящите дървета го давеше.

Бе започнал тъжно да се обръща назад, когато от отломките на яхтата се отдели човешка фигура и залитайки, се насочи към него.

Корабокрушенецът бе облечен в овъглени дрипи, лицето му не можеше да се различи изпод гъстата брада и черните сажди, които го покриваха. Единствено очите му блестяха в дълбоко хлътналите орбити. Дясната му ръка бе наскоро отрязана, това, което бе останало от нея, бе обвито в мръсни, окървавени превръзки. Той се заозърта, уплашен и объркан. Изглежда, подобно на Кромис, се заблуди, че цялата гора е в пламъци. Погледът му спря на отшелника.

— Помощ! — изкрещя той прегракнало. — Помощ!

През тялото му премина гърч, залитна и падна. От едно горящо дърво върху него се стовари пламнал клон. Въздухът бе огнен като в пещ, искрите от пожара засипваха наметалото на Кромис. Той спря пред безжизнения мъж, върна меч в ножницата, грабна тялото, прехвърли го през рамо и с най-голяма бързина започна да се отдалечава от отломките на въздушната яхта. В основата на тила си имаше неприятно усещане, сякаш се бе оголил за меч на противника. Не бе изминал тридесетина метра, когато корабът експлодира. Огромен беззвучен стълб от студен бял огън, заплепен преди хилядолетия в сърцевината на яхтата чрез тайнственото изкуство на древните, за частица от секундата полетя към небето и се разпръсна, сякаш никога не е било.

Не му причини никаква вреда, по-точно той не усети нищо.

Когато бе почти пред вратите на Балмакара, нещо се изгърколи от разкъсаните дрехи на спасения и тупна на земята — голяма тежка

кесия от зелена шагренова козя кожа, претъпкана с монети. Вероятно, докато бе в несвяст, мозъкът му рисуваше кошмарите по улиците на разрушения град, защото той започна да пъшка и стене. Най-малко още една кесия бе скрита в дрехите му, чуваше се как монетите дрънчат глухо при всяка стъпка. тегеус-Кромис присви устни в гримаса на отвращение. Ето защо тялото се бе оказало толкова тежко.

* * *

В кулата нещастникът дойде бързо на себе си. Кромис се погрижи за него в една от долните стаи. Даде му стимуланти, смени превръзката на отсечената ръка. Раната не бе обгорена с нагорещено желязо, както би трябвало. Бе започнала да гноясва, от краищата ѝ сълзеше нездрава, полупрозрачна течност. Стаята, в която бяха окачени оръжия и някои по-интересни трофеи от отдавнашни дни, замириса на кръв и изгорели дрехи.

Спасеният отвори очи и щом видя Кромис, стреснато се отдръпна и се опита да се изправи. Единствената му ръка сграбчи бродираната копринена покривка на леглото, което се намираше в ниша в стената. Беше набит, средно висок човек, вероятно от нисшата каста на търговците на вино или може би на жени. Големите му черни очи бяха налети с кръв, зениците им бяха разширени. Той като че ли се поуспокои, Кромис внимателно го хвана за раменете и го положи да легне.

— Почивай! — каза му той. — Намираш се в кулата на тегеус-Кромис, която някои наричат Балмакара. За да можем да разговаряме, трябва да ми кажеш името си.

Черните очи скачаха от предмет на предмет в стаята. За миг спряха върху енергийната бойна брадва, която приятелят му Томб Джуджето му бе подарил след битката при Мингулай, по време на кампанията за завладяване делтата на тази река, преместиха се на помпозния флаг в златно и зелено на Торисман — дръжката на *баана* с невидимо острие, което бе отнело при нещастен случай живота на Гален, сестрата на Кромис. Накрая той огледа неочаквания си домакин.

— Аз съм Роноан Мор, търговец. Очите и тонът на гласа му подсказваха откровено подозрение. — Имаш странен вкус — кимна

той с глава към трофеите.

Ръката му се мушна под дрипите. Забелязвайки движението, Кромис се усмихна.

— Парите ти изпаднаха, докато те пренасях тук, Роноан Мор. — Той посочи три тежки кесии с монети, които бе оставил върху една от инкрустираните масички от слонова кост. — Ще се убедиш, че всичко е непокътнато. Какво става в Пастелния град?

Очевидно не парите вълнуваха търговеца, защото подозрението не напусна погледа му. А това бе странно. Той оголи зъби и изръмжа:

— Ужасно!

Погледна с горчивина отрязания си крайник. Прочисти шумно гърлото си и би се изхрачил, ако имаше къде.

— Младата кучка се бори упорито, съумя да ни разгроми напълно. Но...

Очите му заблестяха фанатично. Несъзнателно ръката на Кромис се отпусна върху дръжката на меча и започна да гали топката в края ѝ. Обидата, която Мор нанесе на Младата Кралица, по-скоро го озадачи, отколкото разгневи. Щом един от простолудието, комуто подхождаше повече да мечтае за изгодни сделки или охолни старини (ако изобщо мечтаеше), се бе отдал с такова настървение на определена политическа доктрина, нещата в империята наистина се бяха изплъзнали от контрол. В същия миг се упрекна сам: „Нима това последно доказателство ти бе необходимо, Кромис? Не бе ли достатъчно, че пастелните кули на Вирикониум бяха разрушени за една нощ? Какво още искаш да знаеш?“

Без да показва чувствата си, той се усмихна и прекъсна Мор с мек глас:

— Това не е чак толкова ужасно, господине.

Увлечен, търговецът първоначално не обърна внимание на думите му и продължи:

— Но тя няма да издържи дълго, когато северните съюзници на Канна Мойдарт се обединят с патриотичните сили, останали в града...

Говореше трескаво, напевно, сякаш повтаряше заучените слова на някаква религия. По челото му избиха капки пот, от устните му хвърчаха слюнки.

— Да, тогава ще настъпи нашият час. Притиснати между две остриета...

Изведнъж той млъкна и изгледа Кромис изпитателно. Кромис отвърна хладнокръвно на погледа, стремеше се по никакъв начин да не покаже какви чувства бе събудило у него току-що наученото. С голямо усилие, помагайки си с единствената си ръка, Мор съумя да се изправи в седнало положение.

— Разумно ще постъпиш, ако се разкриеш, тегеус-Кромис! — изкрещя той внезапно, като оратор, който си е избрал произволен събеседник от тълпа простодушни слушатели. — Кажу ми, *ти* на кого си верен?

— Излишно се мориш — промърмори Кромис. — За мен няма значение — излъга той, — защото съм отшелник. Но признавам, че твоята история за Старата Кралица и нейните братовчеди от Север ме заинтригува. Казваш, че има многобройни последователи?

Вместо отговор Роноан Мор отново мушка ръка под дрехите си. Но този път той извади къс енергиен меч, тридесетсантиметровото острие от трептяща зелена светлина съскаше и пращеше.

Баан!

С оголени зъби той държеше древното оръжие, протегнато напред, далеч от тялото си (всички се страхуваха от смъртоносните *баани*, дори тези, които ги използват), и изръмжа:

— За теб ще стигне и един, господинчо. Виждаш — той кимна към стените с трофеи, — и други знаят да въртят енергийни мечове. *Северняците*, ако не се лъжа, имат много такива. На кого служиш, тегеус-Кромис? — Завъртя *баана*, чу се характерното плющение и се разхвърчаха искри. — *Казвай!* Търпението ми е към края си.

Кромис усети как студена пот избива под мишниците му. Не бе страхливец, но от дълго време не бе му се налагало да използва меча си в бой. И въпреки че *баанът* очевидно бе стар и в лошо състояние, концентрираната енергия, събрана в острието, все още бе достатъчно силна, за да сече стомана, а човешката плът за него бе като къс масло за най-обикновен нож.

— Бих желал да ти напомня, Роноан Мор — каза той тихо, — че си болен. Ръката ти. Аз ти оказах помощ...

— Ето ти за помощта! — Мор плю встрани. — Казвай бързо или ще те направя на две!

Баанът съскаше като електрическа змия.

— Ти си глупак, Роноан Мор. Само глупак може да обижда моята кралица под гостоприемния ми покрив.

Мор отхвърли назад глава и изрева като див звяр.

Хвърли се сляпо напред.

Кромис се завъртя, освободи се от пелерината си и я захвърли върху нападателя си. Докато Мор се освобождаваше, той приклезна, претърколи се на една страна, смени посоката, претърколи се отново. Тялото му се превърна в светкавично движеща се сянка върху каменния под. Мечът без име излетя от ножницата, той отново бе тегеус-Кромис, най-добрият боец, Убиец на Северни вълци, Лорд от Ордена на Метвен, Разгромител на Карлимейкър.

Объркан, Мор опря гръб в стената, налетите му с кръв очи бяха втренчени в дебнещия боец. Дишаше тежко.

— Успокой се, човече! — призова го Кромис. — Готов съм да приема извиненията ти. Метвените не убиват търговци.

Мор внезапно хвърли енергийния си меч срещу него.

тегеус-Кромис, който бе решил никога повече да не се бие, се разсмя.

Баанът още не се бе забил в стената с трофеите, когато той скочи, високото му стройно тяло следваше острието на Меча без име.

Задавен стон и Роноан Мор бе мъртъв.

тегеус-Кромис, който единствен вярваше, че е по-добър поет, отколкото боец, гледаше тъжно трупа и огромната локва кръв върху пода от мек бял камък и се проклинаше за своята безмилостност.

— Аз съм верен на Кралица Джейн, търговецо — възкликна той, — както бях верен на нейния баща. Това е.

Почисти острието на Меча без име и отиде да се приготви за път към Пастелния град. Мечтите за тих, спокоен живот бяха забравени.

* * *

Преди да тръгне, се случи още нещо, което го зарадва.

Не се надяваше, че ще види кулата си отново. В главата му отекваше предупреждението — Канна Мойдарт и нейните истински роднини от алчния Север нападаха с диви погледи, въоръжени с древни оръжия, решени да отмъстят на града и империята, които ги

бяха унижили за последен път преди век. Във вените на Мойдарт течеше дивашка кръв. Въпреки че бе дъщеря на Метвел, брат на Метвен, тя бе наследила омразата на своята майка Балкидер, Кралица на Севера. Когато чичо ѝ почина, тя се надяваше да получи короната на империята и пълна власт над цялата Земя. В края на царуването на стария Метвен Вирикониум отново се бе разплул самодоволно в империя на търгаши. Мойдарт отдавна сееше и подхранваше недоволство в града и империята. А Вълците от Север точеха зъби и оръжия за разплата.

Нямаше да види Балмакара отново. Затова се качи в най-високата стая и си избра музикален инструмент. Империята може би щеше да рухне в смърт и беззаконие, с нея — и тегеус-Кромис, чийто меч не носеше име, но редно бе краят да бъде посрещнат както подобава, с поезия и благородство.

Пожарът в гората от офики бе стихнал. От кристалната въздушна яхта не бе останало нищо, освен три-четири декара овъглена поляна. Пътят към Вирикониум се извиваше пуст. Изглежда, в града боевете бяха стихнали. Хоризонтът бе чист, а основите на кулата отдавна не потръпваха. С цялата си душа се помоли: дано Кралица Джейн все още държи властта, дано спокойствието да не е знак, че градът е победен и мъртъв.

Изведнъж забеляза облак прах. Тридесет-четиридесет конници язدهа в посока Балмакара.

Не успя да различи флага им, но остави настрана крушовидния източен инструмент и слезе да ги посрещне, с думи или с меч в ръка, бе му все едно.

Наложи се да почака. Пътят правеше остър завой, докато навлизаше в гората от офики, и бе все още пуст. Голяма черна птица излетя от дърветата, грачейки предупредително. Кацна близо до него и го загледа подозрително с топчести, мъдри очи. Шумът от конски копита се засили.

Изад дърветата се появи първият конник, яхнал розова кобила на сиви петна, висока над деветнадесет педи, задницата ѝ — покрита с яркожълт плащ.

Бе огромен мъж с мускулести рамене и още по-мускулести бедра, дългата му руса коса се вееше на къдрици около скулесто, брадясало лице. Бе обут в оранжеви бричове, напъхани в ботуши от

волска кожа. Носеше виолетова риза с широки ръкави, разцепени на ивици, за да дават свобода на движенията.

На главата си бе нахлупил проста селска шапка от тъмнокафяв филц, широката ѝ периферия плющеше на вятъра, който неспирно се мъчеше да му я отнеме.

Той с все сила ревеше думите на една балада от Дюйриниш, в която се разказваше как се броят часовете в дом за леки жени.

Кромис изкрещя радостно и това окончателно прогони черната птица.

Вкарвайки меча в ножницата, той се затича напред, викайки с всичка сила:

— Гриф! Гриф! *Гриф!*

Сграбчи юздите на розовата кобила, карайки я да спре, и приятелски блъсна с юмрук един от ботушите от волска кожа.

— Гриф! Никога не съм се надявал да те срещна отново. Мислех, че никой не е останал жив.

ГЛАВА ВТОРА

— Не, Кромис, има останали. Ако не се бе оттеглил след нещастieto с Гален, ако не се бе промъкнал тайно в това пустинно място, щеше да знаеш, че Метвен ни остави завещание — той не желаше Ордeнът да умре с неговата собствена кончина. Все пак рицарите ни напуснаха и се пръснаха из цялата империя, но са винаги готови да служат, ако бъдат повикани.

Бяха седнали в най-високата стая, Биркин Гриф небрежно бе отпуснал грубите си ботуши върху безценна масичка от оникс и отпиваше безцветно дестилирано вино от огромна чаша, а Кромис ту разсеяно подръпваше струните на някоя от лютните си, ту кръстосваше стаята. През отворения прозорец се дочуваше дрънченето на метал о метал, хората на Гриф пояха конете си, приготвяха обяда, разговаряха шумно. Бе късен следобед, вятърът бе стихнал и офиките бяха неподвижни.

— Казвай тогава, къде са Норвин Тринор или Томб Джуджето? — попита нетърпеливо Кромис.

— Хо! Че кой може да знае къде е Томб, дори когато времената са спокойни? Без съмнение, кръстосва пустините от ръжда в търсене на нови и нови машини на древните. Но съм сигурен, не е жив и ще се появи като зла поличба за враговете в най-решителния момент. Що се отнася до Норвин, мислех, че знаеш. Вирикониум е любимият му град, а ти живееш съвсем наблизо.

Кромис отбягна въпросителния поглед на гиганта.

— След смъртта на Гален и Метвен аз живея съвсем сам. Не съм срещал жива душа. Бях... Бях самотен и се надявах да остана такъв. Май виното ти е свършило.

Той отново напълни чашата на приятеля си.

— Ти си голям мислител! Някой ден може да измътиш нещо. — Гриф сам се засмя на шегата си и се задави с вино. — Как оценяваш ситуацията?

Далеч от спомена за Гален, Кромис се чувстваше по-уверен.

— Сигурно знаеш, че в града са избухнали бунтове? Кралицата е съумяла да съкруши поддръжниците на Канна Мойдарт.

— Да. Горя от нетърпение да счупя главата на тези нищожества. Бяхме тръгнали натам, когато забелязахме дима около кулата ти. Ти, разбира се, ще дойдеш с нас?

Кромис поклати глава.

— Приятелска покана за трошене на черепи, благодаря, но имам нещо друго предвид — каза той. — Тази сутрин научих, че Канна Мойдарт е тръгнала насам начело на ордите си от Север. Идва да пожъне плодовете от посятото. Нейни военачалници са роднините на Балкидер, а ти знаеш колко омраза са натрупали Северните племена, откак Борринг отне земите им в полза на Вирикон. Вероятно тя събира подкрепления по пътя.

Биркин Гриф се надигна от мястото си и пристъпи тежко до прозореца. Погледна към хората си на двора, дишаше шумно и трудно. Обърна се към Кромис с мрачен поглед.

— Тогава да тръгваме, приятелю, и то колкото се може по-бързо. Това е страшна новина. Докъде е стигнала Мойдарт? Младата Кралица събрала ли е своята войска?

Кромис сви рамене.

— Забравяш, друже. Допреди няколко часа аз бях отшелник, който предпочиташе поезията пред меча си. Моят... информатор... не каза нищо повече от това, което вече знаеш. До известна степен той бе причината за пушеците, които си видял.

Наля си чаша вино и продължи:

— Моят съвет е следният: ти вземаш дружината си и колкото се може по-бързо потегляш на север. Оставяш тук всички излишни товари. Ако Кралицата е събрала вече армия, без съмнение ще успееш да се присъединиш към нея, преди да се е стигнало до по-сериозни сблъсъци. В случай че начело на армията не стои вече Рицар от Метвените, ти трябва да предложиш (само да предложиш, хората забравят, а нашият стар крал го няма, за да ни подкрепи) да станеш главнокомандващ.

— Но ако армията все още не е готова или начело вече стои някой Метвен, най-правилно ще бъде да напреднеш бързо, да откриеш армията на Мойдарт и да започнеш да нанасяш пресметнати удари по нейните флангове.

Гриф се засмя гърлено:

— Да, ще им пусна малко кръв. Бива ме за това, а и моите хора нямат равни на себе си при подобен вид бой. — Той стана сериозен. — Но ще мине доста време, повече от няколко седмици, преди да я открия. Освен ако вече не е много близо.

— Не вярвам. Ти имаш предимство, че можеш да яздиш по преките пътеки. Недостатъкът на една голяма армия е, че е принудена да се движи само по главните пътища. Новините за настъплението ще ни настигнат най-малко цели три седмици преди появата на нейния авангард. Ако побързаме, ще имаме възможност да я спрем, преди да е достигнала Вирикониум.

— Харесва ми, виж как успяхме да вместим целия следващ месец в две-три минути. Но какви са твоите лични планове?

— Днес ще замина за Пастелния град. Там ще се опитам да осигуря подкрепата на Кралица Джейн за Ордена на Метвен и ще потърся Тринор, той може да бъде много полезен. Ако е изпратена армия, която да пресрещне нашествениците (вярвам, че Кралицата е много по-добре осведомена от мен), ще събера отряд и ще се присъединя към твоите конници, да речем, в Дюйриниш.

— Отличен план, Кромис. Ще са ти необходими двама от моите хора, градът е опасен. Веднага ще разпоредя...

Кромис вдигна ръка:

— Ще яздя сам, Гриф. Ако бъда нападнат, знам как да се браня. Ще ми е от полза — отдавна не съм влизал в бой и малко упражнения ще ми послужат за добра тренировка.

С почти детинско недоволство Гриф отбеляза:

— За всичко имаш готов отговор.

Върна се до прозореца и се провикна:

— Хей, мързеливци! Лягайте да спите! След три часа потегляме на Север.

Гриф си бе останал същият. Винаги готов пламенно да се впусне във всяка авантюра, винаги жизнерадостен, плът и кръв на героите от приказките. Кромис застана до него, положи ръка върху масивното му рамо:

— Кажу ми, Гриф, какво прави през всичките тези години?

Гриф се засмя гръмогласно и смехът сякаш зарази хората му на двора. Те също започнаха да се смеят, без да знаят какво бе

развеселило водача им.

— Най-подходящото занимание за един Метвен в мирно време, приятелю. Или още по-точно, най-подходящото занимание *въобще* за един Метвен. Контрабанда на дестилирано вино от най-лошо качество за селяните от Кладишките блата, където религията им забранява да употребяват алкохол...

* * *

Кромис гледаше как грубите мъжаги, предвождани от колоритния си командир, изчезваха един след друг с развети плащове в тъмнината. Махна за последен път на Гриф и се зае с коня си. Бе застудяло, ноздрите на расовото животно издишаха кълба бяла пара. Пристегна всички ремъци, провери закрепването на дисагите и лютнята от Изток, скъси стремената за по-удобно пътуване.

С настъпването на тъмнината вятърът се бе завърнал в Балмакара. Офиките се люшкаха и шумоляха неспирно. Черната, дълга до раменете коса на Кромис се вееше около лицето му. Той погледна за последен път към кулата, огромният ѝ черен силует се открояваше в кобалтовосиньото небе. Зад нея гърмеше морският прибой. Странно чувство го бе накарало да остави светлината в най-горната стая запалена.

Но *баанът*, който бе убил сестра му, прибран в херметична калъфка, бе пристегнал на голо под дрехите си, защото бе сигурен, че никога вече няма да се завърне в Балмакара на разсъмване, уморен победител след решителна битка.

* * *

Препълненият с бежанци път към Вирикониум наподобяваше факелно шествие в един от долните кръгове на Ада. Кромис пришпори нервния си жребец покрай кервана стари хора, бутащи колички, натоварени с покъщнина, жени, носещи или водещи деца, каруци, за които бяха завързани всевъзможни домашни животни.

Лицата, които виждаше, бяха объркани и уплашени, неестествено осветени от неравномерната светлина на факлите. Някои се отвърщаха от него и правеха тайните религиозни знаци (сгъване на пръсти за Борринг, когото простолюдието смяташе за Бог; сложни движения с главата за Колпи). Не можеше да си обясни защо постъпваха така. Бе решил, че това са плахите, нежелаещи да вземат ничия страна жители на града, чиято единствена цел бе да се спасят от безредиците.

Влезе в града през дванадесетата врата, портата на Ниг, без никой да го спре. Докато Метвен бе на трона, подстъпите към града бяха охранявани от стража, която щателно разпитваше всеки новодошъл.

Мрачното настроение, което бе обичайно за него, стана значително по-мрачно, когато пое по широкия главен път. Авеню Протон водеше към сърцето на града, застлан от незапомнени, древни времена с материал, който поглъщаше шума от копитата на конете.

Около него се издигаха Пастелните кули, високи, стройни, всяка крива бе оформена с математическа точност, оцветени в нежни цветове — бледосиньо, нежно-розово, гълъбовосиво. Издигаха се на стотици метри в небето, инкрустирани със странни и сложни шарки и плетеници, за които някои казваха, че са връхът на ненадминатото древно изкуство, а други твърдяха, че това са геометрични изображения на Времето. Няколко от Пастелните кули бяха овъглени, други — напълно опожарени, а две-три — сринати из основи.

Сърцето му се изпълни с мъка при вида на толкова много унищожена красота. Окончателно се убеди, че естественият ход на живота в цялата империя бе безвъзвратно променен и вече никога нещата нямаше да бъдат същите.

Авеню Протон се превърна в спирала, която се издигаше на около сто метра във въздуха, подкрепяна от стройни, тънки колони от блестящ черен мрамор. На върха на тази спирала бе Дворецът на Младата Кралица, който преди години бе тронната зала на Крал Метвен. Сградата бе значително по-малка от останалите импозантни постройки в града, деликатната ѝ черупка от лъскав бял метал, който вибрираше и пееше при най-малкия полъх на вятъра, бе изкусно инкрустирана с мистични идеограми. Пред високата светла порта

пазеха войници в пищни, изцяло черни униформи, които строго поискаха да узнаят името и причината за посещението му.

Те не можаха да повярват, че той е Лорд от Ордена на Метвен. Очевидно, спомените за Ордена бяха избледнели, защото основното възражение на началника на стражата бе, че той идва без церемония или предизвестие. Известно време отказваха да го допуснат в двореца, факт, който заслужаваше похвала.

Наложи се да си припомни няколко тайни пароли, известни само на стражите, които му отвориха вратите.

Тръгна по коридорите, осветени от мека пулсираща светлина, мина край странни скъпоценни предмети, може би движещи се скулптури, а може би машини с неизвестни функции, изкопани от руините на градовете в Пустините от Ръжда на север от Дюйриниш.

Кралица Джейн го очакваше във висока стая с под от прозрачен кристал, в който подобно на капилярна мрежа бяха вплетени множество червенокафяви жилки. През пет фалшиви прозореца се виждаха пейзажи, които не можеха да бъдат съзрени никъде в Империята.

Тътрейки крака, иззад завеса от бяла светлина се появи гигантски мегатерий-албинос. Тези животни, напомнящи на миещи мечки, живееха в гъстите южни гори. Бяха страшни, защото, изправени на задните си крака (което се случваше изключително рядко), бяха високи над четири метра, в страшните им лапи, завършващи с дълги здрави нокти, се криеше огромна сила, но всъщност бяха безобидни и се хранеха изключително с плодове и треви. Като заобикаляше фино изработените мебели, звярът мързеливо доближи Кромис и го загледа с късогледите си очи. Шията му бе обхваната от широка гривна иридий, а остриите нокти бяха скрити в предпазители от мека прозрачна смола. По сребърно-бялата му козина пробягваха лъчи разноцветна, отразена от стените светлина.

— Остави го, Ушин! — каза мек мелодичен глас.

Кромис прехвърли поглед от мегатерия към издигнатата платформа в южния край на стаята.

Джейн, Кралица на Вирикониум, Метвет Найан, която за последен път бе видял като малко дете в двора на Метвен, бе седемнадесетгодишна. Седеше на скромен трон и го гледаше изпитателно с красивите си виолетови очи. Бе висока и стройна,

облечена с дълга рокля от меко червено кадифе, без следа от грим, без всякакви бижута. Единствено десетте свещени пръстена на Нийп, символ на кралската власт, блестяха на дългите ѝ пръсти. Косата и с цвят, наподобяващ есенните листа на офиките около кулата му, се спускаше на меки вълни до тънкия гъвкав кръст, къдреше се около пищната ѝ гръд.

— Кралица Джейн! — каза Кромис и се поклони.

Тя зарови пръсти в козината на мегатерия, наведе се и му прошепна нещо. Странните пейзажи зад фалшивите прозорци затрептяха. Изправи глава.

— Наистина ли си ти, Лорд Кромис? — попита Младата Кралица и по красивото ѝ, бледо, триъгълно лице премина странно изражение.

— Нима съм толкова променен, Господарке?

— Не много, Лорд Кромис. Бе вгълбен и мрачен, дори докато свиреше и пееше, сега си същият. Но аз бях толкова малка, когато се видяхме за последен път.

Изведнъж тя се засмя, стана от трона си, пристъпи грациозно и взе ръцете на Кромис в своите. Кромис забеляза, че очите ѝ бяха навлажнени.

— И трябва да призная — като дете предпочитам Томб Джуджето, защото той ми носеше фантастични неща от своите любими руини. Или Гриф, който умееше така добре да разказва невероятни истории и толкова заразително се смееше...

Тя го поведе между движещите се светлинни скулптури към платформата и го накара да седне. Мегатерият застана пред него и го загледа с мъдри, спокойни, късогледни очи.

Метвет Найан седна на трона си и стана сериозна.

— О, Кромис, защо никой от вас не дойде досега? Цели десет години съм се надявала на помощта ви. Колко души от Ордена са живи? Не съм виждала никого след смъртта на баща ми.

— Гриф е жив, господарке. Преди няколко часа той потегли на Север по моя молба. Според него Томб и Тринор също са живи и здрави. За останалите не знам нищо. Късно осъзнахме какво става, но моля, не мисли лошо за нас. Едва вчера разбрах колко много сме закъснели. Какви са ходовете ти до този момент?

Тя поклати глава замислено. Светлината заигра в меките ѝ коси, карайки ги да блестят като огнени пламъци.

— Само два, Кромис. Първо, успях да удържа града, въпреки че пораженията са многобройни. И второ, изпратих Лорд Уотърбек (който, макар и великолепно обучен, е далеч по-неопитен стратег от Норвин Тринор) на Север, начело на четири полка. Надяваме се да успеем да спрем настъплението на моята братовчедка, преди армията ѝ да достигне Ръждивата Пустиня.

— Кога тръгна Уотърбек?

— Само преди седмица. Пилотите на въздушните яхти смятат, че ще я пресрещнем след около десет дни. Нейната армия се придвижва учудващо бързо. Но през последните дни все по-малко пилоти се връщат. Разказват, че голям брой наши кораби са свалени от енергийни оръжия, а това значително отслабва силите ни. Нашите линии за свързка са застрашени, Кромис. Ако загубим всичките си кораби, ни чака *Тъмна Ера*.

Тя отново взе дланта му в ръцете си, сякаш искаше да почерпи от неговата сила. Той разбра, че товарът на отговорността за това, което се случваше, бе почти непосилен за крехкото момиче. Укори себе си, защото характерът му бе такъв.

— Кромис, можеш ли да направиш нещо?

— Вече започнах — отговори той. Опита се да се усмихне, но откри, че мускулите на лицето му отказват да се подчинят, толкова дълго не бе го правил. Внимателно се освободи от ръцете ѝ, защото нежното им докосване го смущаваше.

— Първо, ще открия Тринор, който би трябвало да е някъде в града, въпреки че ако това наистина е вярно, не разбирам защо не се е притекъл на помощ досега. После за късо време ще застигна Гриф, защото зная преки пътеки, достъпни единствено за сам ездач. От теб искам само едно, Кралице — писмо, че изразявам волята ти. Начело на нашата армия трябва да са Норвин или Гриф, или аз, щом няма друг. Този Уотърбек е станал генерал в мирно време, предполагам, и надали притежава необходимия практически опит да се справи със силите на Мойдарт. Не бива да се страхуваш. Стига да е възможно, ние ще го направим и ще удържим победа. Поддържай ред в града и имай вяра в Метвените, които са останали, въпреки че дългът ни към теб досега е огромен.

Тя се усмихна и усмивката ѝ размрази бариерите, които не вярваше, че изпепелената му душа ще може някога да премине. Свали

един от свещените, блестящи стоманени пръстени на Нийп и го постави на левия му показалец, който бе със съвсем малко по-голям диаметър от собствения ѝ пръст:

— Ето доказателство, че изразяваш моята воля. Такъв е обичаят. Ще ти дам въздушна яхта. Те са по-бързи.

Той се бе изправил да си ходи, но откри, че не му се искаше да я напусне.

— Не, господарке. Въздушните кораби трябва да бъдат ревностно пазени, в случай че изгубим първата битка. А и аз предпочитам да яздя своя жребец.

На входа на стаята с петте пейзажа той се обърна и я погледна през завесите светлина и ефимерните въздушни скулптури. Стори му се, че вижда красиво, нещастно дете. Напомни му скъпата мъртва Гален и това не бе учудващо. Разтърси го съмнение, че споменът вече не бе тъй силен както вчера сутринта. Като всички отшелници, Кромис мислеше, че разбира мотивите и мислите си, и се лъжеше.

Гигантската миеща мечка се бе изправила в цял ръст и го гледаше със своя умен поглед, стоманените ѝ нокти блестяха в прозрачната си обвивка.

* * *

Остана в града още една нощ и един ден. Беше тихо, улиците — пусти и уплашени. Мълвеше се, че поддръжниците на Мойдарт причакват в тъмни алеи защитниците на града и ги убиват от засада. Не ги подценяваше и ръката му не изпускаше дръжката на Меча без име. Надяваше се да открие Норвин Тринор в стария квартал на художниците.

Зададе въпроси в няколко кръчми, но не можа да получи никаква информация. Ставаше все по-нетърпелив и бе готов да се откаже, ако поет-скитник, когото срещна в Бистро Калифорниум, не бе го насочил към една къща на Улицата на хляба, която се намираще в най-бедната част на квартала. Каза, че негов приятел, слепият Кристодулос, живял до неотдавна в мансардата на къщата.

Здрачаваше се, когато се намери на Улицата на хляба. Пастелните кули бяха много далеч, улицата представляваше тясна алея

със стари, грозни, полуразрушени къщи. Вятърът виеше в тесния проход между сградите, на запад небето червенееше над причудливите покриви. При мисълта за Мойдарт той потръпна, а вятърът се засили. Загърна се по-плътнo в плаща и почука с дръжката на меча си по излъсканата от времето врата.

Не позна жената, която му отвори — може би светлината бе виновна.

Тя бе висока, грациозна, с великолепно, едро тяло. Тясното ѝ лице излъчваше спокойствие и увереност, които може би се постигат само след много страдания. Синята ѝ рокля, въпреки че ѝ седеше добре, бе избеляла и закърпена на няколко места със съвсем различни парчета плат. Очите ѝ бяха оградени с мрежа уморени бръчки. Той се поклони с машинална любезност.

— Търся Норвин Тринор или поне вести от него.

Жената се вгледа в лицето му, сякаш очите ѝ бяха слаби, но не каза нищо. Само се отмести и му направи знак да влезе. Стори му се, че на устните ѝ се появи тиха тъжна усмивка.

Вътрешността на къщата бе мрачна и прашна. Мебелите бяха груби и стари. Тя му предложи евтино, изкуствено оцветено вино. Седяха от двете страни на масата и мълчаха. Той погледна от чашата си към безкръвните ѝ пръсти, след това към паяжините по рамката на прозореца и започна:

— Извинете, госпожо, не ви познавам. Ще бъдете ли...

Уморените ѝ очи срещнаха неговите, но той все още не можеше да я познае. Тя бавно се изправи и запали лампата над масата.

— Извини ме, тегеус-Кромис. Не биваше да те притеснявам по този начин. Норвин не е тук. Аз...

В светлината на лампата стоеше Карон Бан, съпругата на Норвин Тринор. Бяха се оженили преди дванадесет години, почти веднага след победата на Кромис над разбойниците на Карлимейкър. Времето не бе било на нейна страна, изглеждаше състарена за годините си.

Кромис се изправи рязко събаряйки с трясък стола си на земята. Не го ужаси промяната в нея, а очевидната бедност, която я бе причинила.

— Карон! Карон! Не знаех. Какво се е случило тук?

Тя се усмихна горчиво.

— Норвин Тринор не е във Вирикониум вече цяла година. Не се тревожи излишно заради мен. Седни и изпий виното си.

Тя се отдалечи, отбягвайки погледа му, и застана до прозореца, гледайки в тъмнината на улицата. Раменете ѝ затрепериха под избелялата рокля. Кромис отиде до нея и постави ръка върху нейната.

— Трябва да ми разкажеш — каза тихо той. — Ела и ми разкажи всичко.

Тя отблъсна ръката му.

— Няма нищо за разказване, Лорд Кромис. Той си тръгна внезапно, без да остави никаква вест. Сякаш се бе отегчил от града, от мен...

— Но това е невъзможно! Тринор никога не би те изоставил. Жестоко е да мислиш, че...

Тя се обърна към него. Очите ѝ бяха пълни с гняв.

— Жестоко бе, че ме напусна, приятелю. Нямам вест от него вече цяла година. А сега — сега *не желая* вече да слушам за него. Всичко свърши, както толкова много други неща след смъртта на Крал Метвен.

— Съжалявам. Мога ли с нещо да те утеша? Не вярвам! Трябва да има *причина*.

Тя го погледна изпитателно. Мълча дълго, след това се извърна и каза с много тих глас:

— Не зная. Но го приеми като помощ за приятеля ти. Остани с мен и сподели леглото ми, само тази нощ.

тегеус-Кромис допреди ден не бе разговарял с човек цели десет години. Душата му бе сурова, наранена от загубата на най-скъпото му същество, мислеше, че се познава и знаеше, че трябва веднага да си тръгне...

Но Карон Бан се бе обърнала. В погледа ѝ се четеше такова огромно отчаяние, че той просто пристъпи напред и нежно я прегърна.

Повече не размениха нито дума. Влязоха в спалнята ѝ, той я придърпа, целуваше нежно насълзените очи, жадните за ласка устни, голата гръд. Деликатните му ръце милваха, докосваха най-интимните места по тялото ѝ. Постепенно тя се успокои и страстно започна да отвръща на милувките му с милувки. Устните ѝ затърсиха неговите, заслизаха надолу, бе забравил какво удоволствие е да даваш и да получаваш любов от друго същество. Когато я облада, сливането им

прозвуча като най-хубавата музика, която някога бе сътворявал... После, извърната с гръб към него, тя каза:

— Ако сега си тръгнеш, ще бъда доволна. Разбери, нямам нищо против теб, Кромис. Не биваше да постъпвам с теб по този начин. Но ти носиш спомени, които желая да забравя.

— Но аз...

— Моля те, иди си!

В гласа ѝ се чувстваше страшно примирение. Тя бе паднала ниско и знаеше, че няма да се спаси. Кромис не можеше да го отрече. Нейното състояние бе болезнено и за двамата. Трудно бе да повярва, че един Метвен може да постъпи така със съпругата си, още по-трудно, когато той бе верният Норвин Тринор.

Той предложи:

— Мога да ти помогна с пари. А и Кралицата...

Карон Бан поклати глава и каза с горчивина:

— Благодаря за това, което направи за мен току-що. То е безценна помощ. Ще отида при родителите си на Юг. Повече не желая да имам нищо общо с този град и тази империя. — Гласът ѝ омекна. — Извини ме, тегеус-Кромис. Ти бе много добър с мен. Потърси Норвин на Север. Подозирам, че тръгна натам. Но помни едно — той не е човекът и приятелят, когото познаваш. След смъртта на Метвен нещо го промени. Той може би вече не е твой приятел.

— Ако го открия...

— Нямам какво да му кажа. Сбогом.

Тя затвори вратата след него и той остана сам на улицата с брулеция леден вятър. Бе тъмна нощ.

ГЛАВА ТРЕТА

Тази нощ, обладан от мисли за три жени и мрачно бъдеще, Кромис, Рицарят с Меча без име, който се смяташе за по-добър поет, отколкото боец, напусна Пастелния град през една от Северните врати. Копитата на коня му подскачаха безшумни по древната настилка на пътя. Никой не му попречи, никой не направи опит да го спре и да се заинтересува за причината да напусне града посред нощ.

Бе готов за дълъг път и битка, но не носеше броня, освен тънка лакирана черна ризница, изтъкана от фини стоманени звена, над нея — късо черно наметало, краката му бяха обути в бричове от мека кожа. Такъв бе обичаят на много от Метвените, те намираха тежката стоманена броня по-скоро за пречка, отколкото за защита при ръкопашен бой с енергийни оръжия.

Не носеше шлем, дългата му черна коса се развяваше на вятъра. *Баанът* бе пристегнат към кожения му колан, а любопитният източен инструмент — на гърба му.

На следващия ден Кромис навлезе между голите хълмове на планините Монар, които лежаха между Вирикониум и Дюйриниш. Вятърът виеше диво сред стръмните склонове, сякаш изплакваше някаква огромна мъка, неспособен да я изрази с думи. Незабележими тесни пътеки се извиваха между надвисналите масиви от жълтеникав плочест варовик, покрай прозрачни планински езера, нагоре по стръмните чукари, рязко надолу — в усойни, пусти кории. Липсваше всякаква растителност. Не се виждаха дори птици. Веднъж забележа високо в небето кристалния корпус на въздушен кораб, след който се стелеше гъст черен дим. Дълго мисли за странната постъпка на Норвин Тринор, не можеше да намери обяснение.

Пътуването през планините продължи три дни и през това време се случи само една забележителна случка, докато прекосяваше хребетите на масива Круачан.

* * *

Бе достигнал третия хребет, когато се спусна мъгла. Знаеше, че пътеката напред е опасна. Жребецът му бе каталясал и всеки момент можеше да се подхлъзне и да падне върху нестабилния едър чакъл. Реши да спре. Вятърът бе стихнал, като бе оставил странно звънтене в ушите му. Мястото бе диво и самотно, непроходимо през зимата. Непроходими бяха и по-ниските долини. Не случайно Мойдарт бързаше.

На върха на хребета откри руините на странна четириъгълна кула, строена от сив гранит, съвсем различен от камъните под краката му. Бяха останали три стени и част от покрива в основата. Липсваха прозорци. Не можа да си обясни предназначението ѝ, нито защо не бе изградена от местен камък. Стоеше загадъчна, странен къс, полузатрупана от срутените блокове, с които бе съградена. Какво огромно усилие бе необходимо за пренасянето на гранитните блокове на такава височина!

Вътре откри следи от други пътници, изненадани от мъглата на Круачан — няколко отдавна мъртви огньовете и оглозганите кости на дребни животни.

Приближи до коня си, който бе започнал да трепери, разтри го, хвърли леко одеяло върху гърба му и го нахрани. Запали малък огън и си приготви обяд, после се облегна на стената в очакване мъглата да се вдигне. Източният инструмент бе в ръцете му и под странните метални звуци на потрепващите струни започна да композира тъжна поема. Мъглата се сгъстяваше около него, пропълзявайки на талози в импровизирания подслон. Думите му се ронеха в тишината като камъни, пропадащи в бездънна бездна.

* * *

видения

Имам видения за това място в бездната на Времето... Далеч, далеч, вятърът люшка смърчовете... напуснах самодивските гори на

брега на морето, гладко като огледало в пурпурния залез, където древната изстрадала земя уморено търси спокойствие, закрила от тътена на битките.

... По върховете на обрулените хълмове опустошението и самотата се просмукват в тънките ни кости, носещи само печал... Това място — старинна кула на ръба на хребета, диви ветрове и тишина... И аз добавям още един камък към руините... пясъчинка във Вечността... и аз съм Вечност...

* * *

Смутен от собствения си глас, остави инструмента настрана. Конят му се размърда, изплашен от нещо. Мъглата се виеше в причудливи форми, изваяни от внезапен полъх.

— тегеус-Кромис, тегеус-Кромис! — повика го внезапно странен тръбен глас съвсем близо до него.

По-бърз от светкавица, той скочи, *баанът* изсъска в лявата му ръка, с бързо движение Мечът без име излетя от добре смазаната ножница, дебнец, готов за схватка с неизвестния нападател.

— Нося послание за теб.

Не виждаше нищо, нищо освен мъглата. Конят му изтрополи, изцвили и се изправи на задните си крака. Енергийното острие цвъртеше във влажния въздух.

— Покажи се! — извика Кромис и зъберите на Круачан отекнаха: — *Покажи се! кажи се! жи се!*

— Нося ти послание — повтори гласът.

Кромис опря гръб о каменната стена и внимателно заоглежда празния полукръг пред себе си. Дишаше на къси пресекулки, готов за внезапна атака. Единствено пламъците на огъня червенееха в гъстата сива мъгла.

Върху дребния чакъл пред огъня се бе настанил огромен брадат лешояд. Те обикновено обитаваха равнините и долните склонове на планината. Някои ги наричаха америгли. Пламъците осветяваха зловещата му глава и кривата шия. В полумрака приличаше на гърбав злобен старец. Разпери едното си крило и клъвна под него, огънят се

разгоря от движенията на въздуха. Перата му бяха странно лъскави, отразяваха пламъците, сякаш не бяха птича перушина.

Лешоядът обърна малко аленочервено око към него и каза:

— Следва послание.

Размаха крила, прелетя шумно и тежко през стаята и кацна на издаден камък в стената до главата му. Конят отново се размърда, опитвайки се да се освободи от ремъците, с които бе спънат, огромните му черни очи не изпускаха страшната птица.

Кромис отстъпи встрани и вдигна предупредително меча си. Америклите бяха силни и хищни. Някои овчари твърдяха, че предпочитат малки деца пред агнетата.

— Моля за разрешение да започна:

тегеус-Кромис от Вирикониум, приемам, че това си ти, тъй като напълно се покриваш с описанието, което ми е дадено, трябва веднага да отиде в Кулата на Селур.

Тук лешоядът разкърши крила, настани се по-удобно на издадения камък, наклони глава и продължи:

— *Ще я намери в залива Гирван, на Юг, малко по на Изток от Лендалфут, по-нататък...*

Ситуацията граничеше с фантастичното — мъглата, която прииждаше на талази, странната птица, която говореше, му оказваха магическо въздействие. Само преди миг се бе чувствал изгубен, извън Времето, върху този връх накрай света. В същото време реалността на момента го караше да бъде нащрек, Мечът без име бе готов за светкавичен удар. Канеше се да зададе няколко въпроса на птицата, но тя продължи:

— *По-нататък, съветвам го, да не се колебае и да не позволи каквото и да е да попречи на това пътуване. Нищо не е по-важно в този момент, защото балансът на силите е много деликатен и залогът е много голям, става дума за нещо много по-значимо от съдбата на една дребна империя.*

Това послание е изпратено от Селур от Гирван.

Край на посланието.

Кромис не знаеше кой можеше да бъде този Селур от Гирван, какви факти му бяха известни, кое можеше да бъде по-важно в този момент от унищожението на Вирикониум, как бе научил една хищна птица да разпознае човек, когото никога не е виждала?... Толкова

много въпроси. Замислен, той отиде при коня си и го потупа окуражително по шията, за да се успокои.

— Ако смяташ, че имаш по-важна цел, имам инструкции да наблегна върху неотложността на този проблем и да остана с теб, докато не решиш да тръгнеш за Лендалфут и Гирван. През определени интервали ще повтарям посланието, за да не бъде забравено при развитието на обстоятелствата. Господарят ми знае, че ще искаш да зададеш някои въпроси. За целта съм зареден с богат речник.

След тази реч америгълът престана да му обръща внимание. Един от краката му, завършващи с остри криви нокти, почеса перушината зад главата му. Кромис реши, че тайнствената птица не представлява опасност и прибра оръжието си. Жребецът му се бе успокоил и той седна до огъня. Птицата го последва. Той се вгледа в блестящите ѝ очи.

— Какво си ти? — попита Кромис.

— Аз съм пратеник на Селур.

— Кой е той?

— Не ми е позволено да го описвам.

— Каква е неговата цел?

— Не съм инструктиран да я съобщавам.

— От какво точно се страхува той?

— Той се страхува от *гетайт-кемозит*.

Мъглата не се вдигна през целия ден и последвалата нощ. Въпреки че прекара почти цялото време в задаване на въпроси, Кромис не успя да изкопчи почти нищо повече от говорещата птица, отговорите ѝ бяха заобиколни, единствената сигурна информация бе неприятното име на тези, от които се страхуваше Селур.

Дойде утрото, студено и мрачно, с тежки надвиснали облаци, влагата във въздуха пронизваше костите. Величествените хребети на Круачан се протягаха от изток на запад, подобно ребра на *гигантско* животно. Напуснаха третия хребет заедно, птицата се рееше високо в небето, борейки се с капризните въздушни течения. Веднъж кацна на седлото пред него, но той бе принуден да я предупреди да се отдалечи, защото конят му се плашеше.

Когато най-сетне слънчевите лъчи пробиха облаци, той видя, че птицата бе метална, всяко перо, дори най-финият пух по тялото и крилете ѝ, се състоеше от тънки пластинки, щамповани или ръчно

изковани от иридий. Цялата птица блестеше, а когато бе близо до него, от нея долиташе слабо жужене. Скоро свикна с новия си неочакван спътник и откри, че е добър събеседник по най-разнообразни теми.

На петия ден след напускането на Пастелния град пред очите му се появи Дюйриниш, градът-крепост, последното населено място преди Ръждивата Пустиня.

* * *

Надолу по стръмните склонове на връх Легач той достигна извора, от който бележеше началото си реката Минфолин. Намираше се във Високата Равнина, обширно поле от песъчлива глинеста почва, заобиколено отвсякъде от хълмовете на Монар, на около осемстотин метра над морското равнище. Пи от водата на бистрия извор, грижливо ограден с камъни, заслуша се в песента на вятъра в тръстиките и потърси криволичещата пътека, която се спускаше по склоновете на планината Мам Судхейл и щеше да го отведе в града. Движеше се успоредно на Минфолин, която от малко ромонещо поточе постепенно набираще сили, втурвайки се като луда по бързеи и водопади.

Преодоля и последния от хълмовете на Мам Судхейл. От височина неколкостотин метра пред погледа му се откри гледка към Долната Равнина. Ниви във виолетово, кафяво и зелено, отделени една от друга със сиви каменни стени, многобройни овчарски кошари, които с настъпването на вечерта една след друга блесваха с яркожълти светлинки. Минфолин се виеше тъмна, пълноводна и бавна. Подобно река от олово, тя минаваше край града в северната част на равнината, за да се разпръсне на множество ръкави между тресавищата на Блатото от метални соли на ръба на Ръждивата Пустиня. След него величествената река отново се събираше и мощна, и спокойна, но обогрена в неописуеми цветове, продължаваше на запад до вливането си в морето.

Суровият Дюйриниш бе разположен помежду голите планински склонове, от една страна, и Голямата Кафява Пустош — от друга, съчетавайки тяхната обща черта — мрачна негостоприемност.

Град от кремък и черен гранит, заобиколен отвсякъде с крепостни стени, издигнати преди двадесет поколения, срещу

заплахата от Северните кланове, Дюйриниш бе разположен в широка извивка на реката. Улиците, покрити с каменна настилка, водеха към централната твърдина Алвес. Сградите бяха ниски и здрави, всяка готова за отбрана срещу дивите орди. Стените откъм Пустинята от Ръжда се възправяха вертикално на тридесет метра, след което със стръмен наклон изпъкваша навън — непреодолима преграда за Северняците. Кромис навлезе в Долната Равнина в момента, когато Голямата Вечерна Камбана отброяваше смяната на седма стража на северната стена. Над реката плуваше бледа мъгла, опитвайки се да изпълзи в тънки струйки нагоре по каменните стени, които водите на Минфолин облизваха.

Дружината контрабандисти на Биркин Гриф бе разположила своя стан на около миля южно от града-крепост, в близост до големия каменен мост над Минфолин.

Лагерните огънове блестяха ярко в полуздрача, премигвайки, когато хората се движеха помежду тях. Дочуваха се смях и немелодично подрънкване на металически съдове. В средата на моста бе застанал часовоя. Преди да прекоси, Кромис извика америгъла при себе си. Той долетя, размахвайки криле — огромен, черен силует на кръст в сивата, настъпваща вечер.

— Кацни тук — той протегна ръка с маниера на ловците на соколи — и не прави никакви внезапни движения!

Копитата на коня затопуркаха по калдъръма на моста, от съприкосновението на кремък със стомана заизскачаха искри. Птицата тежеше на ръката му, металните пера блестяха малиненочервени в заревото на скрилото се вече зад западния хоризонт слънце. Часовоят я изгледа с широко отворени очи, но го отведе при Гриф без да задава излишни въпроси. Гриф се бе изтегнал до един от огньовете, смееше се на някаква известна само нему шега и похапваше от любимия си деликатес — суров телешки език.

— Този вид птици не стават за ядене — отбеляза той. — Очевидно, има някаква по-сериозна причина да я носиш със себе си.

Кромис скокна от коня си и подаде поводите на часовоя. Крайниците му бяха схванати от уморителното спускане по склоновете на планината. Апетитната миризма на готвено подразни ноздрите му и той изведнъж откри, че е много гладен.

— Много сериозна причина — каза той. Повдигна ръка и заповяда: — Повтори посланието!

Биркин Гриф повдигна вежди.

— *тегеус-Кромис от Вирикониум* — започна птицата с мелодичния си тръбен глас — *трябва веднага да отиде в Кулата на Селур, която ще намери...*

— Достатъчно! — прекъсна я Кромис. — Е, Гриф?

— Цяло ято от тези същества ни следва два дни подред. Летяха високо над нас и кръжаха. Свалихме една от птиците, но като че ли бе направена от метал, затова я хвърлихме в реката. Странна работа, вярвам, че ще ми разкажеш повече докато вечеряме.

Кромис кимна:

— Предполагам, че повече няма да се случи да ви притесняват. Постигнали са целта си.

Подкани америгъла да напусне ръката му и разтривайки мястото, където здравите нокти се бяха впили, приседна до Гриф. Прие чаша дестилирано вино, което приятно затопли гърлото му. Шумът в лагера бе утихнал, чуваха се плачливите въздишки на вятъра по чукарите на Монар. Минфолин ромонеше в темелите на каменния мост. Топлината на огъня и виното го сгряваха, започна да се чувства удобно.

— Все пак — добави той — бих посъветвал хората ти да не ги закачат, ако случайно се появят отново. Този Селур може би разполага с особени средства за отмъщение.

Америгълът бе застанал близо до огъня и следеше разговора, обърнал към тях светецо червено око.

— Значи не си открил Тринор? — по-скоро констатира Гриф. — Мога ли да те изкуша с малко от тази вкусотия?

— Гриф, твоите вкусове ме отвращават. Не, освен ако не го изпечеш първо.

След това той му показа пръстена на Нийп и разказа как Метвет Найан му го е дала, какво се бе случило на Улицата на Хляба (един епизод, естествено, бе премълчан), по какъв странен начин Карон Бан бе изоставена от приятеля им, как се бе запознал със загадъчната механична птица в мъглата на Круачан.

— И ти не възнамеряваш да посетиш този Селур? — попита Гриф.

— Каквото и да мисли Селур от Лендалфут, ако Вирикониум загине, ще загине целият свят. Най-важен за мен в момента е разгромът на Мойдарт.

— Нещата стават все по-неясни и сложни — каза замислено Гриф. — Ние не разполагаме с всички детайли на ребуса. Опасявам се, че ще го решим прекалено късно, когато отговорът ще бъде без значение.

— И все пак трябва да се изправим срещу Мойдарт, макар да не сме готови и независимо от вероятността тя да е само незначителна част от цялата история.

— Несъмнено — съгласи се Биркин Гриф. — Но помисли, Кромис, ако падането на Вирикониум е само част от това, което ни чака, каква е истинската дълбочина на картината? Няколко пъти вече сънувах неизброими древни армии, които тихомълком напредват в тъмнината и, честно да ти кажа, започвам да изпитвам страх.

С леко разперени криле америгълът доближи, полюлявайки се, и занарежда:

— *Страхувайте се от гетайт-кемозит, тегеус-Кромис от Вирикониум трябва незабавно да отиде в Кулата на Селур, която...*

— Млъквай, птицо, и отиди да си пощиш крилете. Може би ще откриеш метални въшки в перата си — прекъсна го Гриф.

После се обърна към Кромис и предложи:

— Ако си се нахранил и отпочинал, да отидем в града. Една обиколка на кръчмите може да ни донесе новини относно Тринор.

* * *

Изминаха мълчаливо късия път до Дюйриниш по брега на Минфолин, всеки погълнат от своите мисли. Ниска бяла мъгла до гърдите покриваше равнината, но небето беше чисто, обсипано с безброй студени звезди. Между тях с леден, смарагдов огън блестяха Звездите с Имена. От хилядолетия грееха те в нощното небе, изписвайки две думи на отдавна забравен език, и само овчарите размишляваха над тайнственото им значение.

Пред стоманената порта пътят им бе преграден от стражите, облечени в плетени ризници и надянали ниски, конични шлемове. Те

гледаха с подозрение ярките дрехи на Гриф и огромната птица, кацнала върху ръката на Кромис. Началникът им пристъпи напред и каза:

— Никой няма право да влиза в града след залез. — Стойката и суровият глас подсказваха, че гледа съвестно на воинските си задължения. — Непрестанно ни безпокоят Северняци или шпиони. Ще чакате до сутринта. — Той изгледа Гриф. — Ако имате законно право да влезете.

Биркин Гриф го изгледа студено, след това бавно прехвърли поглед към губещите се в мрака високи черни стени. Някъде отвисоко долитаха отмерени стъпки по камъка.

— Тъй — каза той. — Значи, или да се покатеря по тая грамада, или да ти размажа нахалната мутра. Последното май е по-лесно. — Сви заканително ръце в тежки юмури. — Пусни ни да влезем, глупчо.

— Почакай, Гриф — задържа го Кромис. — Това е разумна мярка. Те просто си вършат работата.

Като демонстративно държеше ръце встрани от оръжията си, той се доближи до офицера. Свали пръстена на Нийп от пръста си и го протегна, за да може да бъде добре разгледан.

— Ето моите правомощия. Поемам отговорността за отварянето на вратите, ако възникнат въпроси. Изпълнявам задача на Кралицата.

Постави обратно пръстена на пръста си, отвърна със сдържан поклон на поздрава на офицера и двамата влязоха в Каменния град.

Вътре улиците бяха тесни — за да се отбраняват, в случай че портата или високите крепостни стени бъдат превзети. Мрачните гранитни сгради, в по-голямата си част казарми, оръжейни и складове, бяха сблъскани една до друга, а вторите им етажи бяха надвиснали над улиците, за да може да се излива огън върху евентуалните нападатели. За прозорци служеха тесни процепи. Дори в търговския център, където имаше магазини за продажба на метал и кожи, сградите излъчваха сурова готовност за бой. Дюйриниш не бе весел град.

— Преди няколко дни отук е минала армията — каза Гриф. — Май доста са скучали.

— По-важно е, че трябва да са вече на средата по пътя към разрушения Гленлюс, дори и да са решили да пътуват по стария крайморски път — отбеляза Кромис.

— Ще успеем да ги настигнем, ако тръгнем право на Север, направо през тресавищата, а след това през Ръждивата Пустиня.

Неприятно, но бързо пътуване.

— Ако Мойдарт ги хване на пътя преди Гленлюс, с тях е свършено. Битката ще е приключила, преди да успеем да ги намерим — промърмори разтревожен Кромис.

Около час бродиха из тесните улички, които постепенно се изкачваха спираловидно към Алвес. Навестиха две кръчми, но никъде не откриха сведения за Норвин Тринор. Клиентите се отдръпваха от Кромис и неговата птица. Но в „Благородния Син Метал“, хан в търговския квартал, намериха друг Метвен.

* * *

„Благородния Син Метал“ представляваше триетажна сграда, която заемаше цяла една страна на Площад Ехо, на по-малко от миля от централната твърдина Алвес. Предназначението ѝ, очевидно, бе да обслужва по-заможната търговска прослойка. Фасадата на постройката бе осветена от скъпи, меки сини светлини, изровени преди много години в Ръждивата Пустиня. За разлика от амбразурите, служещи за прозорци в по-голямата част от града, нейните бяха значително по-приветливи, с бели, покрити с орнаменти кепенци, каквито изобилстваха в по-топлите южни градове.

Когато излязоха на Площад Ехо, Биркин Гриф вече с трудност намираще място за масивните си крака по неравния калдъръм. Пристъпваше много внимателно и през цялото време пееше с пълно гърло няколко строфи от тъжна пиянска песен от Кладиш. Дори на мрачния Кромис нещата изглеждаха далеч по-розови. Птицата на ръката му обаче не даваше никакви забележими признаци на развеселяване.

През широко отворените врати на кръчмата в улицата се изливаше ярка жълта светлина, която приятно контрастираще със синьото на фасадата, страхотен шум огласяше пустия площад. Двама-трима клиенти се измъкнаха бързешком от заведението, хвърляйки тревожни погледи зад себе си. Отвътре долитаха крясъци и трясък на захвърлени мебели. Биркин Гриф внезапно прекъсна гърлената си песен и престана да се люшка. Замръзна на място. Едрото му лице разцъфна в усмивка.

— Това — каза той — е битка.

Забърза напред, движенията му бяха сигурни и стабилни.

Прекося половината площад, преди Кромис да успее да го настигне подтичвайки. Застанаха в рамката на огряната от светлина врата и огледаха просторната зала.

В по-близкия край зад барикада от дървени маси и столове се бяха скрили останалите клиенти и двама келнери. В краката им се валяше изпопадала от масите храна, няколко души боязливо надничаха иззад импровизираната преграда, други се бяха свили и не мърдаха. Собственикът, дебел, червендалест, изпотен, бе подал глава през един от отворите за сервиране на храна откъм кухнята, дрънкаше с все сила върху метален съд и сипеше хули и обиди към група хора, скупчени в средата на стаята пред масивната камина.

Групата се състоеше от седем души — петима едри мъжаги с черни коси и бради, облечени в омазнените, кафеникави кожени панталони и дълги палта, характерни за търсачите на метали, едно от момичетата, които обслужват масите (то се бе притиснало в чупката на комина с ръка на устата, лицето ѝ бе начернено със сажди, очите ѝ гледаха уплашено, едната ѝ едра гръд бе оголена), и сивобраз старец в пищен, червеникавокафяв жакет с подплънки на раменете и бухнали ръкави.

Всички бяха с извадени мечове, сивобразият държеше в лявата си ръка гърлото на строшена бутилка. Брадата и бакенбардите му бяха зацапани с червено вино. Озъбен, той очакваше нападателите си, които бавно затваряха кръга около него.

— *Теомерис Глин!* — провикна се Гриф.

Търсачите на метал спряха самоуверената си атака и го заоглеждаха предпазливо. Собственикът престана да блъска и ругае и също се вторачи с изцъклени очи в него.

— Ти, *глунав*, стар козел! Защо не си гледаш почтено спокойните старини, а си седнал да се биеш за някакво мръсно момиче?

Теомерис Глин малко се смути:

— О, здравей!

Сивите му очи хитро заничаха над огромен гърбав червендалест нос, осеян с червеникави жилки. Той се вторачи в Гриф.

— Опитвам се да застигна армията — промърмори извинително.
— Те ме изоставиха. — Лицето му изведнъж светна в предизвикателен

смях, дебелите му бели вежди излетяха високо и изчезнаха в разчорлената му коса. — Ха-ха-ха, ела да смачкаме няколко въшки, а, Гриф? Тъй и тъй си вече тук.

Продължавайки да се смее, той внезапно финтира към един от нападателите със счупената бутилка. Дочу се внезапно тежко дишане и тътрене на крака по покрития с дървени стърготини под. Макар и стар, Глин бе бърз като отровна змия — ярка червена кръв рукна от мястото, където мечът му бе нанесъл истинския си удар и един нападател отстъпи ругаейки.

Другарите му притиснаха стареца към стената.

Гриф се втурна мълниеносно, без никаква грациозност, да ги изпревари, мечът му излетя от ножницата. Но Кромис остана на мястото си, чудейки се какво да прави с америгъла.

Птицата му каза:

— В името на твоята безопасност те призовавам да напуснеш моментално това място. Не е разумно да рискуваш живота си в дребни схватки. Селур се нуждае от твоята помощ.

След тези думи тя излетя от ръката му и с див писък, размахвайки огромните си криле, подобна на изчадие от Ада, се впусна към нападателите. Смаян, той видя как здравите осемсантиметрови нокти се забиха в бяло ужасено лице (това бе прекалено много за стопанина, той изпищя неистово, виждайки как птицата отскубва парчета месо със стоманения си клюн, затръшна прозореца към кухнята и избяга). Кромис забеляза своята жертва. Гриф сечеше наляво и надясно, но той вече нямаше време да наблюдава, защото към главата му летеше назъбеното острие на меч.

Той избегна удара, приклепна и с две ръце заби меча си в слабините на своя нападател, изтегляйки острието нагоре. С ужасен рев мъжът изпусна оръжието си и се строполи на земята, притискайки раната с две ръце.

Зад гърба му се бе появил нов нападател. Кромис прескочи сгънатото тръпнещо тяло, изтърколи се акробатично встрани и отново бе на крака, изправил се в бойна стойка срещу врага си. Стаята се превърна във вихър от движещи се тела, яростни викове, стонове и плющене на гигантски криле.

Теомерис Глин бе хванал за дългите коси един от нападателите и блъскаше лицето му в жаравата на камината. Той бе жесток стар човек.

Петият търсач на метали бе отстъпил до стената към кухнята, от лицето му се стичаше кръв и безуспешно се опитваше да откъсне от себе си подивелия, кълвящ и драскащ америгъл. Гриф, който вече бе свалил първата си жертва, като че също се опитваше да пропъди птицата, за да може свободно да замахне с меча си.

Кромис с лекота отбягна дивото замахване на меча на своя противник.

— Спри сега и ще си отидеш жив! — извика той задъхано.

Но нападателят само се изплю презрително и се втурна в нова схватка с Меча без име.

— Ще те *пронижа*! — изсъска той.

Кромис хлъзна острието си по неговия меч така, че предпазителите им се сблъскаха. Незабелязана, свободната му ръка се скри под плаща му. Преднамерено освободи натиска на меча си и същевременно се отпусна напред. За миг тялото му докосна тялото на противника. Той активира *баана* и последният търсач на метали се сгромоляса на пода с пронизано от енергийния меч сърце.

Кокалчетата на пръстите му бяха окървавени от дръжката на меча на падащия нападател. Облиза ги, докато разглеждаше трупа. На врата му висеше стоманен медальон. Усети докосване по рамото.

— Това, последното, беше забележителен номер — каза Гриф със странна, пресилена усмивка. — Някой път трябва да ме научиш да го правя.

— Ти си прекалено тромав. Предпочитам да те науча да пееш. Погледни това...

С върха на меча си той побутна медальона на търсача на метали, който блестеше на ярката светлина. Беше монета, но не от Вирикониум. Носеше символите на Канна Мойдарт — вълча глава с три кули над нея.

— Тя вече се е приготвила да управлява — каза Кромис. — Това са Северняци. Трябва да тръгнем с настъпването на утрото. Страхувам се много, че ще закъснеем.

Докато говореше, зад гърба му отново избухнаха викове и писъци.

* * *

Теомерис Глин от Субридж, старият ветеран, се бореше пред камината с едрогърдестото момиче. Синият ѝ нагръдник бе свален и двете ѝ гърди, с набъбнали розови зърна, се показваха, но в същото време върху бузата на стареца ярко червенееха следи от плесници. Малките ѝ юмручета се сипеха върху му.

— Един мъж, който рискува живота си заради своята Кралица, заслужава малко внимание, глупачке! — извика той умолително.

Зад гърба му се бе появил собственикът и кършейки мазни ръце, настояваше да му се заплати за щетите, но дребният старец не му обръщаше внимание и продължаваше да убеждава девойката да го дари с ласките си.

Биркин Гриф се засмя гръмогласно. Кромис успя само да се усмихне с половин уста. Последното му откритие го бе разтревожило силно.

— Спаси я от стария глупак, Гриф. Ще го вземем с нас. Поне отново ще види бойното поле, за друго май не го бива.

По-късно, когато напуснаха Дюйриниш, докато старият Глин се мъкнеше зад тях залитайки, Гриф каза:

— Тя наистина се готви да управлява. Самочувствието ѝ е огромно. Какво могат да направят един поет, един стар сладострастник и петдесетина разбойници, за да пречупят такава силна воля?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Призори, докато звездите бледнееха, дружината на Гриф се заизнизва покрай стените на Каменния Град. Поеха трудния път на Север. Тънки нишки речна мъгла се стелеше към небето, на места се сгъстяваше така, че конниците не виждаха на повече от метър пред себе си. Дюйриниш бе тих, само подкованите ботуши на стражата отекваха от високите каменни стени. Чапла, кацнала върху изгнил дънер, с любопитство следеше малобройната колона воители, която се насочи към един от бродовете в извивките на Минфолин. Може би й се сториха по-заплашителни, отколкото любопитни, когато копитата на първите коне навлязоха в реката, вдигайки пръски бяла пяна, тя отлетя, разперила тежки крила.

Всички бяха заменили своите пъстроцветни, макар и окъсани и избелели от непрекъснатото излагане на природните стихии дрехи, с предпочитаното бойно облекло. Тук-таме блясваха брънки от плетени ризници, някои бяха добавили към тях късове метална броня, но повечето носеха кожа, обкована с метални пулове. Бяха мрачни, готови на всичко хора, с груба реч, опасни, дори когато се смееха, очите им гледаха изпитателно, оръжията им блестяха, винаги в идеално състояние, конете им имаха лъскав косъм и здрави мускули, които играеха на светлината при всяко движение.

Биркин Гриф яздеше начело, излъчващ сурова гордост.

Масивното му тяло бе защитено от лакирана, кобалтовосиня ризница, върху която носеше копринена наметка в лимоненожълто, покривалото на кобилата му бе в същия цвят. Широкополата селска шапка бе изоставена, огромната му руса грива се вееше на лекия бриз. На кръста си бе препасал широк меч с инкрустирана със сребро дръжка, от седлото му висеше двуостра бойна брадва с дълга дръжка, леснодостъпна, в случай че се наложи да я използва. Пъстрата кобила опъваше мощна шия, клатеше голямата си красива глава. Юздите й бяха от мека червена кожа, инкрустирана с най-фини медни нишки и пулове.

До него яздеше Кромис. Хладното утро го бе накарало да се сгуши върху мрачния си черен жребец, увит в тъмно наметало, подобно на черен гарван с настръхнала перушина. Стори му се, че Гриф и великолепната му кобила предизвикателно изтласкват от мрака колебливата утринна светлина. За миг изглеждаха божествени и непобедими, съдбата, към която водеха дружината — красива и непонятна. Но чувството бе кратко и отмина, за да остане обичайният хлад в душата му.

Отляво на Гриф, несигурен върху дръгливия, нисък товарен кон, яздеше Теомерис Глин. Единствената му броня бе кожена шапка, подсилена със стоманени пластини. Не спираше да мърмори и да се оплаква от студа, от ранния час, проклинаше каменните сърца на момичетата от крепостта. Зад тримата Метвени хората на Гриф мрачно запяха старинна песен от устието на Минфолин, чийто смисъл отдавна бе забравен:

*Изгори ги и дълбоко във земята посади ги, о, потоци
ги.
Тежко време е във флота, о, потоци ги.
Събери ги, потоци ги, о, дълбоко ги засеи.
В урагана мощни конници тресат земята,
О, дълбоко ги засеи!*

Песента подейства силно върху Кромис. Тъжният ритъм на ударенията го хвърли в дълбок размисъл за смъртта и разрухата, измъчваха го мрачни предчувствия за разбития Вирикониум. Пред погледа му се появи ликът на Метвен Найан, натъжена и измъчена. Знаеше, че не може да се върне при нея, но печалните ѝ очи го терзаеха. Над него, високо в небето, кръжеше и пикираше с мощните си криле стоманената птица на Селур, като зловещо предчувствие за угроза над целия свят.

Потъваше все по-дълбоко в мислите си, подобно човек, изпаднал под влиянието на силен наркотик, когато Гриф дръпна юздите на кобилата си и се обърна към своите хора:

— Тук ще напуснем Стария Северен Път. Ето накъде ще тръгнем — по-пряко, но значително по-неприятно пътуване.

Пътят пред тях правеше рязък завой на запад и изчезваше от погледа зад първите черни хълмове на нов планински масив, наричан от местните жители Ръба. Помежду тях широкият друм лъкатушеше, докато достигне морския бряг, оттам продължаваше право на Север по крайбрежието.

Но право напред, между ниските бодливи храсти и грубата висока трева, в плитка долина между наченките на два хълма се отваряше тясна просека. След първите петдесет метра тревата изчезна, отстъпвайки място на зеленикаво тресавище, осеяно с огромни петна в тъмновиолетово и масленожълто. По-нататък се виждаха гъсталаци от ниски разкривени дървета. Реката се промъкваше между тях, бавна и широка, с брегове, обрасли с високи тръстики с цвят на светла охра. Вятърът духаше от Север, носеше горчива, метална миризма.

— Тресавищата на металните соли — промърмори Гриф. Посочи към растителността на брега на Минфолин. — Дори през зимата цветовете тук са странни. През лятото смайват въображението. Птиците и насекомите са уникални, никъде другаде по Земята не се срещат подобни видове.

— Някои намират това красиво — каза Кромис. — Например аз. Теомерис Глин подсмръкна и се хвана за огромния нос.

— Тук *вони!* Не трябваше да тръгвам с вас. Аз съм стар човек и заслужавам по-спокоен живот.

Гриф се усмихна.

— Ние сме едва на ръба, сивобрадко. Чакай да навлезем в същинските мочурища.

В дъното на долината, където свършваха бодливите храсти, бе изкопан дълбок ров, който служеше за преграда на добитъка от Долната Равнина към блатата. Стените му бяха стръмни, бе пълен със застояла вода, покрита с дебел слой всевъзможна мръсотия. Прекосиха го през мост, от двете страни на който имаше груби врати от клони. Копитата на конете затрополиха глухо по дървената настилка. Америкълът на Селур бе черна точка — високо в бледосиньото безоблачно небе.

* * *

Пътеката се виеше мъчително между блатни гъсталаци, железни мочурища, трудноразличими подвижни пясъци от алуминиеви или магнезиеви оксиди; запълнени с вода ями, повърхността им бе медносиня или перманганатоволилава, захранваха се от бавни, леденостудени потоци; с брегове, обрасли със сребърни тръстики и високи черни треви. Дънерите на дърветата бяха странно и диво разкривени, покрити с гладка тъмнооранжева или с цвят на светла охра кора. Листата им образуваха плътна маса, през която се процеждаше мрачна, причудливо оцветена светлина. В основата на стволите и по стърчащите корени растяха на купчинки гъби, дошли като че ли от друг свят — кристални, многофасетни, полупрозрачни структури.

Лъскавочерни жаби със светещи зеленикави очи квакаха шумно около колоната, която мъчително напредваше с шляпане и затъване в гъстата кал около блатата. Под маслената повърхност на водата лениво плуваха, извивайки огромни тела, непознати влечуги. Гигантски водни кончета с мрежести крила, разперени повече от тридесет сантиметра, жужаха, втурваха се насам-натам или застиваха на едно място над ниските гъсти блатни храсти, дългите им зловни тела блестяха в металиковозелено и тъмносиньо. Хващаха плячката си в полет — прозрачни комари и пърхащи синьочервени молци, можеше да се чуе как челюстите им щракат.

Над всичко това бе надвиснала тежка, потискаща миризма на гнило и разлагащ се метал. След около час устните на Кромис се покриха с горчиво-кисел налеп. Откри, че му е трудно да говори. Докато конят му се препъваше и хлъзгаше в тинята, той с изумление разглеждаше природата около себе си, поезия омайваше въображението му, фина и бърза като блестящите бижута-птици, които летяха над тъмния бавен поток древна гнилоч.

Гриф не преставаше да подканя хората си да бързат. Целта му бе да прекосят Металното блато за три дни. Но конете се движеха неохотно, объркани от прускосините потоци и странното розово небе. Някои отказваха да се движат, запъваха се и трепереха, налагаше се да ги теглят за поводите или да ги бутат. Очите им уплашено се въртяха в орбитите, собствениците им ругаеха, затъваха до кръста в калта, всяко преместване на ботушите им освобождаваше блатен газ с остра миризма, който избухваше в огромни мехури на повърхността.

Когато за малко се измъкнаха от гъсталаците, около обяд, Кромис забеляза, че истинското небе бе изпълнено с бягаци, разкъсани от вятъра облаци и независимо от топлите екзотични цветове блатото бе студено.

* * *

Вечерта на третия ден стигнаха до плитките води на Кобалтовото Езеро в северния край на блатото. Бяха загубили двама души и един кон в подвижните пясъци, трети мъж умря в огромни мъки, след като пи вода от лъжлив кристалночист поток — скоро след това крайниците му се подуха и станаха сребърносиви. Бяха мръсни и уморени, но доволни от бързината, с която се движеха.

Направиха си лагер в една приемливо суха просека, недалеч от ивицата кал около езерото. По-навътре се виждаха кафеникавият бряг, осеян с яркожълти петна, плаващи острови от гъсто оплетена растителност, върху които водните птици бяха накацали и почистваха електриковосините си пера. Денят си отиваше, цветовете ставаха по-приглушени, но в погребалната светлина на залеза водите на Кобалтовото езеро внезапно блеснаха в огромни, дълги повече от миля, петна в ярко– и по-тъмночервено.

* * *

Малко преди настъпването на зората нещо събуди Кромис, според него бе студът. Над водата висеше тънка флуоресцираща мъгла в най-различни цветове, някакво странно свойство караше водата да свети с равномерна бледа светлина. Нямахше сенки. От дърветата в края на просеката се стичаше на едри капки влага. Силуетите им бяха странни и причудливи, приличаха на разпнати на кръст мъченици.

Опита се да заспи отново, но не успя. Премести се до жаравата на замиращия огън. Лежеше по гръб, увит в пелерина и одеяло, скръстил ръце зад главата си, и гледаше Звездите с Имена.

Наоколо разбойниците на Гриф спяха дълбоко, конете пристъпваха от крак на крак, чуваше се как ноздрите им издишат кълба

топла пара в леденостудения въздух. Беззвучно прелетя блестящата черна сянка на някаква нощна птица, само очите ѝ грееха с яркожълта, концентрирана светлина — два снопа със силата на морски фарове. Удивен проследи полета ѝ. Теомерис Глин хъркаше тихо, водата ромонеше между сребърните тръстики. Гриф бе оставил часовой, макар и вън от полезрението на Кромис, той чуваше как краката му потъват с мек звук във влажната пръст в края на лагера, усещаше как духа в шепите си, за да се стопли.

Кромис притвори очи. Дали щяха да се измъкнат от мочурищата преди края на следващия ден? Започна да обмисля подходящи стратегии за различните места, където можеха да се срещнат със силите на Мойдарт. Отново си представи Метвен Найан, каквато я бе запомнил последния път в залата с пет прозореца, през всеки от които се стелеше пейзаж, невидан в никой край на Империята.

Мислеше за деликатните, меки, но решителни устни на Младата Кралица, когато долови нещо като дълбока въздишка зад себе си. Звукът беше прекалено нисък, за да събуди спящ човек, не идваше отблизо, но се носеше по въздуха със странна сила.

Спокойно изчака първия момент на страх да отмине, ръката му се плъзна към дръжката на Меча без име. Предпазливо се претърколи по корем, стараейки се да не издава звук, дишаше с отворена уста, гледаше движенията му да са максимално пестеливи и незабележими. Тази маневра му позволи да наблюдава полукръга, невидим допреди миг. Неподвижен като камък, той изследваше посоката, откъдето бе дошла въздишката.

Не виждаше нищо, освен размазаните сенки на разкривените ниски дървета. Изходът към поляната представляваше малко по-тъмно петно. Наглед нямаше нищо заплашително. Конете също бяха тъмни сенки, издишващи кълбета бяла мъгла. Забеляза, че един-два бяха наострили уши.

Изведнъж разбра, че нито вижда, нито чува часовоя.

Внимателно се освободи от завивките и извади меча няколко сантиметра от ножницата. Рефлексът го накара да се приведе ниско към земята, докато тичаше към ръба на поляната, и да смени посоката няколко пъти, в случай че го дебнат стрелци с лъкове или енергетични оръжия. Чувстваше се уязвим, но не изпитваше никакъв страх, докато не навлезе между дърветата и не откри трупа на часовоя.

Тялото лежеше близо до пътеката в грозна, неестествена поза, вече бе започнало да потъва в лепкавата кал. Разгледа го внимателно. Оказа се, че не бе успял да извади никое от оръжията си. Нямаше кръв, крайниците му бяха незасегнати.

Кромис коленичи и с отвращение хвана студената, покрита с гъста четина брада, опитвайки се да разбере дали вратът е счупен. Не бе. Тогава черепът. Провери неохотно. Пое рязко дъх и скочи на крака.

Горната половина от черепа липсваше, срязана с хирургическа точност два сантиметра над ушите.

Изтри лепкавата кръв от ръцете си в някакви мъхове, преглъщайки горчилката в устата си. Обзеха го едновременно гняв и страх, карайки го да потръпне. Наоколо цареше пълна тишина, само в далечината се дочуваше жуженето на водно конче. Земята около тялото на убития бе утъпкана, забеляза следи от големи безформени ходила, които се приближаваха и отдалечаваха в южна посока. Не можеше да прецени що за същество ги бе оставило. Започна да ги проследява.

И през ум не му мина да събуди лагера. Жадуваше отмъщение за тази жалка, нелепа смърт. Това бе негово лично задължение.

Далеч от Кобалтовото Езеро фосфоресциращата светлина избледня, но той виждаше отлично в тъмнината и можеше безпогрешно да следва безформените стъпки. Те се отклониха от пътеката към място, осветено от синкавата светлина на куп кристални гъби. Спря неподвижен и се заслуша. Нищо, освен шум на течаща вода. Краката му затъваха в гъстата кал, стволите на дърветата бяха застинали в потискащите си изкривени пози. Внезапно вляво от него се счупи клонка.

Той се впусна стремглаво в гъсталака по посока на звука, като си разчистваше път с меч. Клоните се вкопчваха в ръцете му, с всяка стъпка затъваше все по-дълбоко в лепкавата кал, дребни животинки се разбягваха, невидими за погледа му. Спря задъхан на малка полянка близо до открита водна повърхност. Не се чуваше никакъв звук. Разбра, че е бил примамен встрани от пътеката, беше се разкрил пред тайнствения си противник, който умееше да се движи безшумно в тъмнината на мочурището. Изби го студена пот, мравки полазиха кожата му.

Само безпогрешният му инстинкт за самоотбрана го спаси. Зад гърба му прозвуча гибелно свистене. Коленете му сами се подвиха и

въздухът, където само преди миг се намираше главата му, бе разсечен от светещо със студена зеленикава светлина енергийно острие. Използвайки левия си крак за опора, той се завъртя като пумпал, мечът му описа полукръг, насочен към коленете на нападателя. Отскочи назад, усещайки, че не е установил контакт.

Пред него се извисяваше огромна, черна сянка, висока около два, два и половина метра. Крайниците ѝ бяха дебели и тежки, главата — като яйце с тъпата част нагоре, без черти на лицето, само три жълти светещи точки образуваха равноностранен триъгълник. Издаваше съскащ звук, движенията, плавни и контролирани, показваха невероятна мощ. Краката оставяха странни, безформени следи в калта. Излъчваше хладна враждебност и спокойна, пресметлива интелигентност.

Гигантският *баан* в ръката на страшното същество описа втора дъга към него. Немислимо бе да се опитва да го посреща със своя прост стоманен меч. Отскочи пъргаво назад, край на енергийното острие закачи плетената му ризница, разряза я със същата лекота, с която върхът на нокът бележи следи върху масло. Кръв от плитка рана затопли гърдите му. Независимо от големината си нещото се движеше с невероятна бързина. Мечът без име светкавично последва удара, насочен към мястото, където вратът се съединява с рамото, но то се изплъзна и двамата отново се задебнаха, изправени един срещу друг. Кромис бе преценил бързината му и със съжаление установи, че е побавен.

С това приключи опознаването помежду им. Започна сериозна битка. На малката полянка на брега на зловонното блато *баанът* и стоманеното острие заблестяха в жесток смъртоносен танц. Кромис бе тоя, който винаги трябваше да отстъпва. Надяваше се на момент небрежност, пролука в защитата на противника, но съществото бе изключително бързо и се биеше без ни най-малка следа от умора. Постепенно бе изблъскан до ръба на водата, очите му се замъглиха от стичащата се солена пот. Бе ранен на много места. Стоманената му ризница висеше на дрипи.

Петата му докосна повърхността на водата и в този миг допусна *баанът* да закачи острието на Меча без име. Блеснаха искри и върхът отхвъркна встрани. Нямаше вече възможност да пронизва, можеше да използва меча единствено да сече. В душата му се промъкна и загнезди страх. Гигантът се биеше като автомат, замахваше, отскачаше,

нападеше отново. Снопът празни, святкащи бледи очи го следеше безпристрастно и неуморно. Внезапно му хрумна опасен план за спасение.

Дясната му ръка намери под дрехите малкия баан, който бе причинил смъртта на сестра му. Стискайки го здраво, той забави отговора на своя меч, леко приведен, преструвайки се на ранен, надеждата, че хитростта ще успее, бе минимална. Но великанът видя, че защитата му е пропукана. Докато оръжието му се отдръпна назад и се понесе надолу, Кромис активира своя енергиен нож и посрещна с острието му убийствения удар.

Когато двата енергийни лъча се сблъскаха, светна ужасяваща светкавица. Кромис бе отхвърлен във водите на блатото, ръката му бе парализирана от рамото. Но сблъсъкът на древните енергии ги бе унищожил взаимно. Великанът се залюшка като пиян насам-натам из поляната, останал без оръжие, съскаше пронизително и злобно.

Кромис се измъкна от зловонната вода, ръката му бе пронизана от агонизираща болка. Отровната течност, проникнала в устата му, го давеше, повдигаше му се, но той светкавично поднови атаката си, за да открие, че при последната среща на оръжията острието на меча му бе разцепено на две до самия предпазител. Проклинайки горчиво, той замахна с това, което бе останало. Но гигантът се извърна, затича се тромаво между дърветата и навлезе във водите на блатото, вдигайки огромни пръски.

Убийствената му самоувереност бе унищожена, грациозността го бе напуснала, бе победен. Но Кромис се хвърли върху отгъпаната от боя земя и заплака от яд и разочарование.

До него се чуха викове. Америкълът прелетя през гъсталака от листа и с грозен писък се впусна подир отдалечаващата се сянка. Кромис усети, че го вдигат.

— Гриф — промълви той, — мечът ми е счупен. Това не бе човек. Успях да го неутрализирам с един от триковете на Томб. Тук действат древни сили... Мойдарт е събудила нещо, с което не ще можем да се справим. Аз едва се спасих.

Изведнъж го обзе нов страх, който го прониза чак до мозъка на костите. Отчаяно заопипва пръстите на лявата си ръка.

— Гриф, *невъзможно* бе да го убия!

— *И съм загубил Десетия Пръстен на Нийп.*

Отчаянието го хвърли в несвяст.

* * *

Дойде зората, жълта и черна, като злокобно предзнаменование, над Кобалтовото Езеро, където изолирани валма от нощната мъгла все още висяха над гладката тъмна повърхност на водата. Върху малките островчета или помежду гъстите тръстики крякаха птици. Те усещаха подсъзнателно приближаващата зима, огромни, многоцветни ята плуваха по водите на езерото, бавно и постепенно в десетки хиляди печални, малки черепчета се разбуждаше инстинкт за миграция, който в един от близките дни щеше да достигне своя връх.

— А тази година зимата ще бъде убийствена — промълви тегеус-Кромис, сгушен до огъня, докато наблюдаваше шумните птици.

Мечът му, разцепен на три, лежеше на земята до него, разкъсаната на парцали ризница се полюшваше и дрънчеше глухо при всяко негово движение. Бяха се погрижили за многобройните му рани и синини, но не можеха да направят нищо за състоянието на мислите му. Потръпна, когато си помисли за свирепата зима в Севера и дивите погледи на гладните вълци.

Бе се разбудил от къса дрямка с горчилка на разочарование от загубата в гъсталака. Хората на Гриф, разделени на двойки и тройки, обхождаха без надежда за успех полянката, където се бе състояла битката, в търсене на Десетия Пръстен на Нийп. Пръстенът бе окончателно изгубен, може би заровен в гъстата кал или потънал в отровното блато. Металната птица се върна, съществуването бе успяло да й се изплъзне във водните хрусталаци. До него бе седнал Теомерис Глин, който в целия този хаос бе хъркал спокойно.

— Прекалено песимистично гледаш на една моментна загуба — каза старецът, докато почистваше брадата си от остатъци храна. Набучено на ножа му парче месо се печеше на огъня. — Когато остарееш, ще разбереш... — Той се засмя сподавено, прекланяйки глава пред многобройните неуспехи, които животът му бе поднесъл. — И все пак е странно. Винаги се е твърдяло на юг от Пастелния град, че щом тегеус-Кромис и неговият Меч без име не могат да убият

противника, значи той вече е мъртъв! Странно! Искаш ли мръвка печено свинско?

Кромис се засмя глухо:

— Голяма утеха си, няма що. Един старец, който бръщолевски ласкателства, а само печеното му е в ума. Какво ще правим без правомощията на Кралицата? Какво *можем* да направим?

Биркин Гриф приближи, за да сгрее ръцете си на огъня. Носът му долови миризмата и той моментално настани огромното си тяло между двамата. Бе чул последните думи на Кромис и дълбокомислено изказа своето мнение:

— Ще направим същото, което бяхме решили, когато имахме проклетата дрънкулка. Да сътворяваш непрекъснато нови стратегии при най-малка промяна в обстановката, може да те подлуди. Реалността не може да се променя. На всичко отгоре не може да се предвиди.

— Но за да командваме армията... — започна Кромис безпомощно.

Гриф небрежно остъргваше насъбралата се по ботушите му кал.

— Виждал съм те да командваш и преди, поете. Струва ми се, че го вършеше забележително само със силата на характера си, а не защото притежаваше някакво евтино бижу.

— Това е абсолютно вярно — потвърди Глин и изплю някаква жила. — Ето как се справяхме едно време. Много скъпи ботуши имаш, Гриф. Трябва по-често да ги смазваш, за да не прониква влагата в тях. Не че аз лично съм командвал някога нещо друго, освен задника на някоя хубавица.

Гриф прегърна приятеля си през рамо и леко го разтърси.

— Мислителю, грешката не бе *твоя*!

Кромис сви рамене. Не му ставаше по-леко.

— Погребахте ли часовоя? — попита той, желяейки да смени темата.

Усмивката изчезна от устните на Гриф. Той кимна:

— Да, и попаднахме на още една частица от загадката. Бях удивен от изключително правилната форма на раната. Когато я разгледах внимателно, открих... — той направи пауза, разбута огъня с върха на ботуша си, наблюдавайки разхвърчалите се искри. —

Погребахме само част от човек, Кромис, останалата част е била отнесена от съществото, което ти принуди да избяга...

— Мозъкът му бе откраднат.

За миг настъпи мъртва тишина. Влагата капеше от причудливите дървета. Теомерис Глин започна шумно да дъвче. Кромис взе в ръце остатъците от меча си, припомни си грозната картина на неестествено проснатия в калта труп, засъхващата, лепкава течност по ръба на раната.

После каза:

— Мойдарт е събудила нещо от Старата Наука. Съжалявам за този човек и виждам всеки от нас сполетян от неговата участ. — Едно по едно той вкара парчетата от меча си в ножницата. — Чака ни ужасна смърт, Гриф.

Изправи се и раздвижи мускулите си. Цялото тяло го болеше от среднощния епизод.

— Ще оседлая коня си. Трябва колкото се може по-бързо да се движим напред.

Металната птица бе кацнала на един бледосиньозелен клон над главата му и мълчаливо го наблюдаваше.

— Сигурен ли си, че не искаш малко свинско печено? — попита Теомерис Глин.

* * *

Достигнаха северните граници на блатото, без да дадат нови човешки жертви. Следобеда на четвъртия ден пищната растителност започна да изтънява, появи се истинско небе с надвиснали облаци, но в съвсем приемливи цветове. Земята ставаше все по-корава, напредваха все по-бързо. Тресавището се разчупи в неравномерни площи, разделени от широки ивици издигната твърда земя с ръждив цвят, който ставаше все по-наситен, колкото по на Север се придвижваха. Студен вятър издуваше наметалата им, люшкеше разкъсаната ризница на Кромис, фини капки дъжд покриха телата на конете.

От запад до изток в огромна мързелива дъга дългата ивица на Голямата Кафява Пустош преграждаше пътя им. Безкрайни вериги

ръждиви дюни се свързваха в обширен равен склон, набразден тук-там от формирани от масивна ерозия долини.

— Имаме късмет, че идваме в началото на зимата — обърна се назад Биркин Гриф, който водеше дружината в единична нишка по плавния склон нагоре по коритото на леденостуден черен поток. От двете им страни се издигаха глинести ръждивокафяви накъсани брегове. — Сега ветровете са по-силни, но съдържат повече влага, която се отделя в почвата. В действителност Пустошта не е истинска пустиня.

Кромис кимна унило. В Долната Равнина бе все още есен, тук трудно можеше да се повярва, че е така. Вперил поглед в небето между двата дълбоки бряга, той си припомни за Балмакара, където годината си отиваше много по-красиво.

— Опасността от свличания на земни маси е доста по-малка — продължи Гриф, — няма ги прашните бури. През лятото тук можеш да се задушиш, дори в периферията.

От надвисналото небе Кромис премести поглед към виещата се колона хора зад него. Едва се различаваха, обгърнати в мъгла от дъжд, сгушени и мълчаливи върху изморените животни.

На върха на корията дружината спря и сякаш предварително се бяха уговорили, конниците се разпръснаха в редица по гърба на дюната. Всеки от мъжете мълчаливо преценяваше мрачната панорама пред себе си.

Пустинята нямаше край — тук златиста, там тъмна охра, мъртва, враждебна. Многобройни потоци с високи вертикални брегове изписваха безсмислени идеограми в земята. В далечината, разкривени в лъжливо-ограничени форми, се издигаха метални конструкции, размахали сърдито пръсти към небето, сякаш се заканваха на причинителя на хилядолетната им мъка. Хората на Гриф замърмориха оживено, струваше им се, че откриват някакво бавно, но определено движение сред смайващите форми на суровия пейзаж.

Но тегеус-Кромис бе обърнал жребеца си назад и гледаше към виолетоворозовата мараня, която покриваше блатото. Бе погълнат от мисълта за тъмните гиганти с три светещи очи.

ГЛАВА ПЕТА

— Ето защо не бива да се стремим да подражаваме на Цивилизациите на Залеза — каза Гриф. — Те унищожиха тази земя с индустрията си, изоставиха я на своите вълшебни машини, които са могли да следят и контролират всяка операция. Отчасти, а може би и изцяло те са загинали — изтощили са земята. Например ние изравяме останалите от тях метали, защото в недрата на планетата вече няма естествени залежи от руда...

— И оставяйки ни такова наследство, те са причина нашите постижения да бъдат от съвсем друго естество.

— Никога вече няма да има нови Звезди с имена — промърмори Кромис.

Той откъсна поглед от парчетата на Меча без име. Смрачаваше се, пустинята се намяташе с кафеникав сумрак, който усилваше чувството за отчужденост и несвойственост на пейзажа. Ставаше все по-студено. Все още не виждаха пустинните дракони, но бавните движения по дюните в далечината говореха за тяхното присъствие.

— Дори и *това* няма да остане — каза мрачно Гриф, сочейки мъртвата природа около себе си.

Бяха устроили лагера си в подножието на останки от огромна постройка без покрив, с отдавна забравено предназначение и сложна архитектура. Въпреки че девет десети от сградата бяха потънали в отровната земя, оцелелите стени се извисяваха повече от двадесет метра в бързо настъпващия мрак. Духаше слаб вятър, недоволното му мърморене се превръщаше в тъжни стонове по закръглените била на възвишенията. Между дюните извиваше коритото на мръсна черна река, обсипано с едри камъни, набраздени и проядени от времето.

Край защитената от вятъра страна на една от стените горяха два-три огъня. Хората на Гриф се грижеха мълчаливо за тях. Нащрек заради суровата негостоприемност на пустинята, те бяха завързали конете си близо един до друг, недалеч от огньовете, а часовите се стремяха през цялото време да бъдат в полезрението на групата.

— Скоро нищо няма да има — каза Теомерис Глин. — Мойдарт, Цивилизациите на Залеза — и двете са различно име за Времето. Вие сте сантиментални, липсва ви чувство за перспектива. Когато станете на моите години...

— Ще бъдем скучни стари песимисти, ще отегчаваме околните и ще се правим на глупаци с мръсните момичета от Дюйриниш. Хубаво време ни чака — прекъсна го Гриф.

— Не мисля, че ще доживееш това време, Биркин Гриф — отговори мрачно старият човек.

След битката на Кромис с тайнствения черен гигант металният лешояд на Селур прекарваше по-голямата част от времето високо в небето, кръжейки в огромни бавни елипси. Какво виждаше, бе неизвестно, защото отказваше да говори. Сега се бе спуснал в кръга светлина, образуван от огъня.

— По тези места ефектът от постиндустриалния шок, причинен от така наречените Цивилизации на Залеза, е ограничен — каза птицата. — Има сведения, че на запад, отвъд морето, съществува цял континент, унищожен подобно на Голямата Кафява Пустош. В глобален смисъл този старец е може би прав — *Времето* ни е на привършване.

Ясният тръбен глас добави още едно потръпване в студената вечер. Последва мъртва тишина. Вятърът рязко се усили, слънцето окончателно изчезна. Биркин Гриф се засмя неловко, няколко от хората му почти неохотно го последваха.

— Птицо, *ти* ще свършиш като купчина ръжда. Липсват каквито и да е доказателства за твоето твърдение. Ако сме в края на Времето, как можеш да знаеш? Или може би ревнуваш, че не можеш да изживееш нещастията на човешката плът — да знаеш предварително *своята* съдба и все пак, умирайки, да се надяваш?

Птицата се заклатушка по-близо до огъня. Пламъците заиграха в бляскави отражения по тялото ѝ.

— Това не ми е дадено — каза тя. — А на вас ще ви бъде отнето, ако не съумеете да разберете истинската цел на тази война — *страхувайте се от гетайт-кемозит! Моментално отидете в Кулата на Селур, ще я намерите...*

Обзет от ужасно отчаяние, Кромис хвърли на земята парчетата от меч си и се отдалечи от огъня. Откачи източния музикален

инструмент от седлото на коня си и напусна лагера, далеч от вързаните коне и часовете. Приседна на един камък, обзет от мисли за смърт. Пред него, извити в огромни дъги стоманени тръби, излъскани до метален блясък от пясъчните бури, се въздигаха и потъваха отново в ръждивите дюни, подобни на червеи от желязо. „Те са замръзнали — помисли той, — пленени по време на странното си пътешествие през една враждебна планета в най-забравения край на Вселената.“

Треперейки, започна да композира така:

„Ръжда в очите ми... метално минало и бъдеще ни приковаха към голите северни земи... ние сме нищожества, ерозирали хора... вятърът заслепява погледите ни с пелена от лед... ние изяждаме земята... закоравели в апетитите си, се опиваме с киселини... Нямаме мечти тук, фантазиите ни са желязо и леденото ехо на собствените ни кости... Ръжда в очите ни, ние, които някога имахме нежни лица...“

„Ръжда в очите ни...“, започна той отново, решил този път да изпее напева в стила на пътуващите музиканти от Гирван, но в този момент в лагера се вдигна страшен шум, прогонвайки тъжната поезия от главата му. Той скочи и се затича към огньовете.

Видя как металическата птица излетя с невероятна бързина, огромните криле заплющяха уплашено. Хората тичаха хаотично, дългите им тесни сенки се преплитаха в причудлива мрежа по високите древни стени. Ръката му автоматично посегна към меча, но сграбчи само въздуха над празната ножница. През цялата бъркотия прогърмя гласът на Гриф:

— Не го закачайте! Глупави свине, не го закачайте!

Обзет от мисли за един враждебен чуждоземен свят, Кромис в първия момент трудно отдели фантазията от действителността в масивната, тъмна сянка, която бавно се движеше в полумрака пред мъртвата сграда, като пръхтеше тежко на всяка стъпка. Привлечен от негостоприемните дюни към топлината или светлината, заобиколен от мъже с извадени мечове, странният звяр изглеждаше хипнотизиран и объркан от огъня — дълго около шест метра тежко тяло, носено от четири тънки, странно разкривени крака, обитател на някакъв чужд свят, който само той познаваше.

С разочарование Кромис разбра, че това е само едно от черните влечуги, които населяваха пустинята, огромни, но безвредни. Според преданията във Вирикониум притежаваха способност да ядат метал.

— Голям гущер! — възкликна един от хората на Гриф удивено.
— *Голям гущер.*

Кромис наблюдаваше с интерес плоската сплескана глава с грозна изпъкнала долна челюст и недоразвито белезникаво трето око в средата на челото. Не видя нито дългите бодли, нито бароковите гребени от кости, с които обикновено гущерът бе описван, кожата му беше груба и матова, поглъщаща светлината.

— Отдръпнете се! — заповяда Гриф тихо.

Хората се подчиниха, но държаха оръжията си в готовност. Оставено на спокойствие, влечугото тръгна уверено към огъня, доближи, докато пламъците почти започнаха да близват главата му. Застина неподвижно, две от очите му отразяваха играещата светлина, и стоя така няколко минути.

След това премигна. Кромис подозираше, че ако бавният му мозък бе разбуден от някакво тайнствено желание, породено от огъня, сега бе разочарован. С труд то се отдръпна назад, обърна се и бавно изчезна в тъмнината, поклащайки глава наляво-надясно на всяка стъпка.

Бойците се приготвиха да го последват, но Гриф отново ги спря.

— Оставете го на спокойствие. То е напълно безвредно.

Той отново седна до огъня и каза:

— Ние сме тези, които нямаме място тук.

— Какво мислиш, че видя в пламъците? — попита Кромис.

* * *

Два дни в пустинята. Изглеждаха много повече.

— Пейзажът е толкова еднообразен — оплака се Гриф, — че времето тече много по-бавно.

— Селска метафизика — присмя му се Теомерис Глин. — Просто умираш от скука. А аз мисля, че съм вече мъртъв. — Той плесна дребния си кон по задницата. — Това е наказание за разюздания ми живот. Трябваше повече да му се радвам.

От обяд пътуваха между редица ниски конични хълмове от шлака. Движеха се бавно, защото краката на конете затъваха в дребен чакъл или се плъзгаха по люлеещите се плочи от сив камък. Високите

стотина метра купчини шлака отразяваха с камбанно ехо шума от чаткащите копита. Често бяха свидетели на свличания на камъни и земя, които, макар и неголеми, плашеха хора и животни.

Кромис не участваше в безкрайната размяна на плоски шеги. Бе безсмислено, както купчините шлака и камъни. Още повече бе обезпокоен от странното поведение на металния лешояд.

Преди десет-петнадесет минути птицата бе спряла обичайните си широки кръгове и висеше над място на около двеста метра височина — сребърен кръст в небето, единствените ѝ движения бяха да компенсира въздушните течения, които се надигаха от ниските хълмове, хлъзгайки се нагоре-надолу върху мощните си крила. Доколкото Кромис можеше да прецени, бе застинала на около миля от тях, точно над пътя им.

— Птицата е забелязала нещо — обърна се той към Гриф, когато бе сигурен. — Виждаш ли как кръжи над едно място? Спри дружината и ми дай меч, не, не твоето огромно парче желязо, конят ми ще се строполи под тежестта му. Ще отида да проверя.

Бе странна, самотна екскурзия. Повече от половин час обикаляше по стръмните пътеки, които извиваха около конусите на хълмовете, придружаван само от ехото. Отчаянието на пустинята все по-силно се загнездваше в душата му.

Веднъж ужасяващата горчива тишина на хълмовете от шлака бе нарушена от далечно ритмично чукане — леки, бързи удари на метал о метал, но копитата на коня му свлякоха камъни и слабият звук се удави. Миг по-късно, когато внимателно се спускаше надолу по последния склон на веригата, чукането се чу отново. Голямата Кафява Пустош пак се простираше пред очите му, птицата на Селур висеше на около сто и петдесет метра над главата му като зъл знак.

В основата на склона бяха спънати два коня. До тях, захвърлено в прахта, бе снаряжението им, няколко метра встрани бе спряна малка талига с четири колела, често срещана на юг от Вирикониум и използвана най-вече от пътуващите цигани-калайджии от Мингулай, които скитаха надлъж и шир, натоварили шарените си многолюдни семейства и примитивни инструменти. Напомни му за темпераментния юг, за екзотичните циганки и техните деца, неспирно вдигащи врява до бога. Големите колела с дебели дървени спици бяха боядисани в яркочълто, капациите и ритлите бяха украсени с причудливи барокови

заврънкулки в електриковосиньо, високото, извито в широка полудъга покривало от намаслено платно, бе пурпурно. Кромис не можеше да разбере откъде идва чукането (в момента бе спряло), но забеляза, че иззад талигата към небето се извива тънка струйка син дим.

Стана му ясно, че се бе изложил непредпазливо на милостта на неизвестния пътник под него — копитата на коня му непрекъснато свличаха камъни, шумът от които вероятно отекваше надалеч. Освен това се намираще по средата на склона, бягство назад щеше да го направи още по-уязвим, затова смушка коня да слезе колкото се може по-бързо надолу по стръмното, стискайки здраво взетия назаем меч.

Но последните пет метра се оказаха много трудни за жребеца — задните му крака се подхлъзнаха едновременно и той рязко ги подви, опитвайки се да се закрепил. Резултатът бе внезапно спиране, Кромис изхвърча във въздуха през главата му, превъртя се и тупна в ръждивия прах, изпускайки меч. Очите му се напълниха с фини песъчинки. Изправи се залитайки, с невиждащи очи, осъзнаваше, че тактическата му позиция е ужасна.

— Защо не останеш неподвижен на мястото си, далеч от този нескопосан меч? — каза глас, който му се стори познат. — Ха! Вдигна шум за десет души, докато слизаше по хълма.

Кромис разтърка очи.

Пред него, стиснала здраво енергийна бойна секира в яки, възлести ръце, бе изправена тънка фигура на джудже, не повече от метър и двадесет, с дълга бяла коса и усмихнати бледосиви очи. Лицето му бе с нехармонични пропорции, едро и грозно, и същевременно детинско, изкривено в ужасна усмивка, която откриваше кафяви, изпочупени зъби. Бе облечен в тежкото кожено облекло на търсач на метали. Ако някой изправеше редом с него секирата му, тя щеше да го надвиши най-малко с тридесет сантиметра.

— Ти — каза Кромис — нямаше да се справиш по-добре от мен. Непоправим стар пират. Махни този топор, защото моят дух-приятел — той посочи към металния лешояд, който се бе спуснал по-ниско, точно над главите им — изпитва силно желание да изтръгне очите от нещастната ти физиономия, а аз съумявам да го възпра с неимоверни усилия.

— Първо, трябва да признаеш, че си мой пленник. А кекавата ти птичка ще накълцам за храна на кучетата.

След тези думи Томб Джуджето, вероятно в цялата империя нямаше по-ужасен и опасен дребосък, заскача около него в сложен танц на победител, хилейки се и цвъркайки като папагал.

— Ако знаех, че си ти — каза Кромис усмихнато, — щях да доведа цяла окупационна армия, за да ти запуши устата.

* * *

Нощ.

Огромна мъртвешки саван от тъмнина се бе проснал над хълмовете от шлага, погребал дивата им голота под черни дипли. В подножието на склона ярката бяла светлина на преносимата пещ на Томб доминираше над трептящите оранжеви пламъци на кръга огньовете около нея — дружината си приготвяше вечерята.

Осветено отдолу от дивия блясък, грозното лице на малкия човек от Долината сякаш идваше направо от Ада — демонично, внушаващо ужас. Чукът му падаше с точни, отмерени удари върху меката сгорещена стомана. В такт с ударите той си тананикаше странната песен от делтата на Минфолин с измислени от самия него думи:

*Подпали ги, в искри превърни ги,
о, удряй здраво!*

В ръцете му бе Мечът без име на Кромис, сега цял, който ту червенееше в огнището, ту сипеше бляскави искри между чука и наковалнята и с всяка отмерена сричка на дивата песен се възраждаше за мрачната си съдба на крадец на души.

След срещата Кромис повика птицата и я изпрати да доведе Гриф и дружината от позицията на изчакване между хълмовете. Когато пристигна, двамата стари приятели се поздравиха с дива радост, единият ревеше гръмогласно като вол, другият подскачаше и кудкудякаше. Сега Гриф похапваше любимото си сурово месо и подвикваше наставления към хората си, докато Томб и Кромис работеха около наковалнята.

— Ти прекъсна работата ми — надвика Джуджето рева и свиренето на меха, с който разгаряше огъня. — Поправях това.

Той посочи с палец към объркана купчина сребърностоманени пръти, някои закачени един за друг, други, извити в дъги. Приличаше на внушителен скелет на отдавна изчезнал звяр. Миниатюрни мотори, подобни на тези, които движат въздушните кораби, се намираха в сгъвките на крайниците, сложна система от металически скоби и стремена бе прикрепена към горните части на бедрата и ръцете. Кой ли отдавна изчезнали хора бяха сътворили този грозен, неподвижен, но видимо опасен колос.

— Какво е това? — попита Кромис.

— Ще видиш, когато влезем в битка. Изкопах го преди около месец. Някои от идеите на тези древни учени заслужават истинско възхищение.

В очите на Томб гореше ентузиазъм, а може би това бе само отражението на огъня? Кромис не зададе повече въпроси.

По-късно четиримата Метвени седнаха около огъня. Пиеха дестилирано вино от големи чаши. Изкованият Меч без име изстиваше бавно, хората на Гриф спяха шумно, увити в миризливите си одеяла.

— Не — каза Томб Джуджето, показвайки отблъскващите си зъби, — не сме много далеч от тях. Отдавна щях да съм с Уотърбек и неговите послушни бебета, но исках да възстановя напълно тази енергийна броня.

— Няма да бъде както в стари дни — оплака се Глин. Виното го бе хванало бързо и той бе изпаднал в жалкото самосъжалително настроение на заклетите пияници. — Ех, какви славни времена бяха!

Томб се засмя.

— Какво ми се натресе на главата? Сивобрадко с лоша памет, бандит-контрабандист и поет, който дори не може да се грижи както трябва за меча си. Мисля, че по-добре ще бъде да се присъединя към противника. — Той протегна ръце към огъня. — Крайно време е да убия някого, честна дума. Зажаднял съм за кръвопролития.

— Ти си злобен малък звяр, зная го много добре — каза Гриф. — Още малко вино?

Кромис, все пак доволен, че е открил Томб, ако не Норвин Тринор, се усмихна мълчаливо. „Има още време, а и не само този път води към разрушения Гленлюс“, помисли той.

Но се оказа, че няма нужда да пътешестват толкова надалеч. Предвиждането на Томб бе вярно — след два дни застигнаха експедиционния корпус на Лорд Уотърбек, който бе построил лагера си няколко мили югоизточно от злополучния град. В тази част Голямата Пустош се издигаше в серия от ниски ридове и плитки долини, които изобилстваха с находки от древните култури. Времето е ерозия — леденият вятър неспирно хвърляше потоци абразивен прах срещу оголените скали на ридовете, не бе преставал да духа така повече от хиляда години.

С развята черна пелерина, тегеус-Кромис внимателно оглеждаше древната долина, до него Гриф подскачаше на място и духаше в шепите си. Под тях бяха разпръснати палатките и леките колиби на армията на Уотърбек — многоцветни, избродирани с бодри бойни знаци, но далеч не весели. Платницата плющяха на вятъра, обтегачите на палатките стенеха, тракаше броня, многобройни вестоносци търчаха насам-натам, заобикаляйки купища хаотично струпано снаряжение.

Палатките бяха подредени във формата на спици на огромно колело, всяка запазена за отделен род войска — конници, пехотинци, артилеристи, се съединяваше в централна главина, заобиколена от леки спомагателни постройки. Това бе щабът на Лорд Уотърбек. Неговата шатра бе огромна, обикновеното платнище бе заменено с импрегнирана алена коприна, извезана със златни нишки.

— Явно има силно развито чувство за своето величие — отбеляза Гриф. — Да слезем и да го поразсеем.

— Прекалено мнителен си. Не бързай да го преценяваш предварително — сгълча го Кромис.

Той не изпитваше особено въодушевление от предстоящата задача. Ръката му нервно опипваше дръжката на меча. Опита се да не мисли за лошите предчувствия.

— Кажи на Томб да отведе хората встрани и там да си направят лагер, а ние двамата с теб да тръгваме и да видим какво може да се свърши.

Яздеха по една от широките просеки между палатките. Гриф, огромен и блестящ върху кобилата, покрита с яркожълто наметало, Кромис, черен като гарван върху своя жребец, свит под напора на древния студен вятър. Привлякоха погледите на няколко свободни

войници-пехотинци, но много по-голям интерес предизвикаха разбойниците на Гриф, които под ръководството на Томб организираха своя стан около неговата шарена каруца. Стилът бе несъзнателна пародия на лагера на Уотърбек, талигата заместваше щаба. Приличаха повече на пътуващ цирк.

Докато напредваха бавно, Кромис долавяше част от разговорите:

— ... Мойдарт...

— ... а не можеш да се доверяваш на слухове...

— Двадесет хиляди северняци...

— ... Мойдарт...

— ... и много въздушни кораби. Стотици! Какво можем да направим срещу тях?

— ... ще се радвам всичко да свърши веднъж завинаги.

— ... Мойдарт...

Лорд Уотърбек от Фалдик бе едва тридесетгодишен, но косата му бе силно прошарена, късо подстригана и грижливо пригладена назад, маниерите му бяха безупречни. Лицето му бе меко, издаваше нерешителност. Нямаше нито една бръчка, но кожата му бе особена, суха, сякаш на възрастен човек. Бе облечен в елегантна тясна куртка от шоколадовокафяво рипсено кадифе, без никакви украшения или отличителни знаци. По грижливо поддържаните му ръце с ненатрапващ се маникюр липсваха дори пръстени. Кромис прецени, че той бе неспособен да възразява на висшестоящите — винаги готов да изпълнява, и може би това качество му бе спечелило настоящия пост.

Когато влязоха в павилиона (отвътре съвсем не изглеждаше така представителен, ставаше течение), той бе седнал зад малка, грубо скована масичка и внимателно поставяше подписа си под документ, написан с красиви сиви букви върху бял пергамент. Той повдигна глава, кимна бегло и отново се задълбочи в работата си.

— Канцеларията, където се записват доброволците, е недалеч оттук — каза той. Гласът му бе твърд, но приятен. — Все пак няма значение, щом сте дошли при мен, ще извикам един ординарец и веднага ще оформим документите ви.

Той ги погледна и бегло се усмихна.

— От дрехите ви заключавам, че сте пътували дълго, за да се присъедините към войската. Това е много насърчително за морала на войниците, за жалост сигурно сте последните. Браво, юнаци!

Биркин Гриф пристъпи напред. Бе едновременно озадачен и раздразнен.

— Това е тегеус-Кромис от Вирикониум — каза той. — Рицар от Ордена на Метвен. Ние сме тук по заръка на Кралицата. Наложително е да...

— Моля, изчакайте един момент.

Уотърбек надникна в малка тетрадка. Кимна доволно, сгъна документа и започна старателно да го адресира.

— Може би Лорд Кромис ще говори сам за себе си?

Той отново им предложи беглата си усмивка.

— Разбирате, че съм прекалено зает с безброй неотложни задачи. Очаквам да влезем в бой преди да е изтекла седмицата, а тези петнадесет хиляди бойци отвън разчитат на мен. Затова, ако обичате...

Той направи къс извинителен жест, сякаш ги канеше колкото се може по-бързо да напуснат, и добави:

— Нямам сведения за движение на наши въздушни кораби напоследък. Ако ми съобщите есенцията на вашето послание, може би по-късно ще разговаряме за отговора.

— Аз не съм куриер, Лорд Уотърбек — каза Кромис. — Дошъл съм тук с бойна задача, която е смущаваща за двама ни.

— Разбирам. Никога не съм Ви срещал в града, Лорде. Може би сме се движили в различни среди? Всеки по своя път, тъй да се каже.

Той се изправи и протегна към тях дясната си ръка с дланта нагоре.

— Предполагам, че имате акредитиви от Нейно Височество? Може ли да ги видя?

— Започнах пътуването си с доказателство — каза Кромис, съзнавайки колко глупаво звучат думите му. Отсрещната страна изобщо не желаше да му помогне. — Но по моя вина го загубих. Независимо от това Кралицата ще гарантира за мен. Ако изпратите незабавно въздушен кораб до...

Уотърбек се разсмя. Поклати бавно глава:

— Скъпи човече. *Скъпи* човече. Какви доказателства имам? Може би говоря с най-обикновен авантюрист. Или, въпреки че с нежелание го казвам, със Северняк. Нямам право да разхождам въздушни кораби само за да проверявам правомощията на всеки скитник, който идва при мен с мистериозно и необяснимо

предложение. Ако желаете да се *биете* на наша страна, ще ви взема. Но не мога дори само да изслушам каквото и да е предложение без конкретно и представено на момента доказателство за вашата легитимност.

Биркин Гриф се намръщи грозно. Подпря ръце на масата, доближи лицето си до това на Уотърбек и процеди през зъби:

— Ти си голям глупак, иначе би се отнасял по съвсем друг начин с един Метвен. Поне чуй какво трябва да кажем. Лорд Кромис ръководеше морската битка при Мингулай и я спечели, когато ти си ходел още под масата с жълто на устата.

Уотърбек се изправи.

— Официалната палатка за записване на доброволци е недалеч оттук — каза тихо той. — Не желая повече да разговарям с вас.

* * *

По-късно те седяха един до друг върху задната дъска на каруцата на Томб и наблюдаваха как Джуджето за последен път регулира загадъчното си приспособление.

— Той знаеше — каза Гриф. — Той *знаеше* защо сме там. Усецаше го.

— Не можеш да твърдиш това със сигурност. Той бе прав, макар че не вижда по-далеч от носа си. Пръстенът не е у мен, а дори и да беше, срещата щеше да е много трудна. Той несъмнено щеше да се възпротиви на нашето командване.

Гриф разсече въздуха с две ръце, сякаш държеше въображаем меч, и се изплю в прахта.

— Той знаеше, сигурен съм. Ако ни беше изслушал, щеше да бъде принуден да изпрати кораб.

Томб Джуджето хихикаше диво. Остави инструментите си встрани и отърка ръце в кожените си панталони.

— Гледай сега! — каза той. — Когато свърша с това чудо, ще посетя Лорд Уотърбек. Ще му отрежа топките и ще ги накълцам на дребно с брадвата си.

Бе разперил огромния скелет на земята така, че краката му стърчаха изпънати, а ръцете бяха разперени встрани. Легна

внимателно по гръб и се намести върху студените метални кости.

Мушна крака в стремената в горната половина на бедрата и пристегна металическите скоби около глезените си. Сложна система от колани закрепил горната половина на тялото му в гръдния кош на скелета.

— Студена прегръдка — пошегува се Томб.

Разположил ръцете си, за да може да работи със серията лостове, които излизаха от горната половина над лакетните стави. Стоманеният череп без долна челюст бе нагласен да покрива главата му, подобно на боен шлем. Лежейки така, приличаше на мъченик, разпънат на кръст върху дърво с безумни форми.

— Сега ще го активизирам — обяснил той и започнал да движи един след друг лостовете. Въздухът се изпълнил с тихо мелодично жужене. Мирисът на озон припомнил на Кромис катастрофата с въздушната яхта край Балмакара.

— А! — възкликнал Томб.

Продължавал да движи лостовете, натискаше някакви металически копчета.

Скелетът помръдна огромните си стоманени кости.

Томб хихикаше доволно.

Раздвигал ръката си и в отговор стоманената металическа ръка се издигнала във въздуха. Правел движения, сякаш хваща. Сгъвал пръстите си.

Томб сви крака и металното чудовище бавно се изправи. Бил високо над три метра.

— Къде ми е секирата? — попитал той.

Взел оръжието си и затанцувал лудешки. В екстаз описвал с топора огромни застрашителни осморки, повдигал високо дългите си нови крака, за да се похвали с тях, сочел гордо гъвкавите им пръсти и стави.

— Ще ги скъся! — изрева той диво. Вятърът свирел в стоманените му кости.

Без да обръща внимание на удивения смях на приятелите си, Томб отново се провикнал:

— Ще ги нарежа на парчета!

Не си направил труда да каже към кого отправя заканите.

— Прекрасно — изкудкудяка той, след което се втурна в луд бяг, за да изпита машината си пред смаяните очи на петнадесет хиляди воители, невероятен парадокс, разположен на тънката граница между гротеската и ужаса.

* * *

Нито Метвените, нито тяхната малка, но юначна дружина се присъединиха официално към армията на Уотърбек. Неговата преценка за придвижването на силите на Мойдарт към Дюйриниш се оказа малко оптимистична. Един час преди зазоряване на следващия ден над северния рид с виещи мотори се появиха десет въздушни кораба, носещи емблемата на Северната империя — вълча глава с три кули над нея.

До края на живота си Кромис с удивление си спомняше как един върховен военачалник може да бъде до такава степен погълнат от администрирането на армията, че да не обърне внимание на докладите на своите разузнавателни отряди.

ГЛАВА ШЕСТА

Кромис спеше, когато започна атаката. В мекото черно пространство вътре в главата му пърхаше огромно насекомо, което тъжно го гледаше с човешки очи, докосвайки вътрешността на черепа му с бързи крила и тънки крайници. Не можеше да проумее какво иска да му каже. Върху торакса на гърдите му бе изписано с йероглифи послание за Времето и Вселената, което той моментално разбра и научи наизуст, за да го забрави напълно в следващия миг. Жуженето на крилете се усили и задълбочи, за да се превърне в ужасяващия вой на летящите кораби на Мойдарт.

Биркин Гриф го буташе по рамото и крещеше в ухото му. Той се изправи, отгърсвайки се с мъка от кошмара. Видя как Томб Джуджето се смъкна от каруцата си, намести се в своя екзоскелет и започна да го активира. Навсякъде около тях хората крещяха и сочеха с диви погледи към небето. Шумът от лагера на Лорд Уотърбек бе ужасен, петнадесет хиляди гърла ревноха едновременно с яд и страх.

Препаса меча си.

— Прекалено уязвими сме!

Нищо не можеха да направят. Над главите им в просветляващото небе закръжиха дългите бързи сенки на въздушния флот на противника.

Долината бе залята със зловещо червено зарево, когато част от атакуващия ескадрон откри базата на въздушния флот на Уотърбек и започна да го бомбардира с варели горящ катран и големи камъни. Останалите нападатели се разпръснаха над целия лагер и безмилостно се освобождаваха от товара си, хвърляйки в луда паника хора и животни.

Отряд от силите на Уотърбек откри ответен огън с едно от трите енергийни оръдия, останали в кралството. Бледовиолетови светкавици излитаха от цевта му, оставяйки дири, подобни на опашките на големите болиди, които понякога могат да се видят в нощното небе.

Гриф крещеше команди към хората си. Първа грижа бе да се успокоят конете.

Независимо от усилията на хората на Уотърбек два от корабите му бяха унищожени — корпусите им разчупени, мощната древна енергия, заключена в моторите, разпиляна в огромни кълба ослепителна светлина — преди остатъкът от малобройния му въздушен флот да успее да се издигне. Стрелбата на енергийното оръдие моментално прекъсна и битката се пренесе в небето.

Над лагера бавно преминаха, долепени един до друг, два кораба, по корпусите им избухваха електрически заряди в странни пастелни искри. Понесоха се към южния рид и изчезнаха зад него. Кромис потръпна, когато забеляза как от тях беззвучно падат безжизнени човешки фигури.

— Ако бях направил друг избор, сега щях да съм там, горе — каза Томб Джуджето, гигантска гротескна фигура в заревото на пожарите. Гласът му звучеше тъжно-замислен.

— Кромис, виж, нещо става с птицата ти.

Металният лешояд тичаше насам-натам по покривалото на каруцата, където бе прекарал нощта. Протягаше шия, сякаш иска да повърне, пляскаше с огромните си иридинови крила и крякаше като луд. Подскокна във въздуха, направи къс кръг и пак се върна на мястото си. Внезапно изкрещя:

— Бягайте веднага! Бягайте веднага! Бягайте веднага!

Прехвърли и заби метални нокти в ръката на Кромис.

— тегеус-Кромис, трябва незабавно да бягаш оттук и да отидеш...

Но Кромис почти не чу птицата. На северния рид се бе появила армията на Канна Мойдарт. Надолу по склона се спускаха воители с разветви бойни знамена, зад тях тридесет хиляди Северняци, а пред тях на гъсти черни вълни напредваха *гетайт-кемозит*.

* * *

Времето подскачаше и плющеше в съзнанието на тегеус-Кромис като скъсано корабно въже и за момент той съществувахе в две различни и далечни точки от неговата спирала.

В тъмнината, близо до скално езеро, излъчващо зловонна миризма, край мъгливо блато, той се бореше с грамадна тъмна сянка, висока повече от два метра. Крайниците на съществото бяха масивни, главата му — яйцевидна, без никакви черти на лицето, освен три светещи точки, разположени във формата на равноностранен триъгълник. Движенията му бяха изпълнени с мощ. То съскаше, размахвайки огромен енергичен меч и оставяше странни, безформени отпечатъци по калта под себе си. В него имаше някаква студенина и спокойна пресметлива интелигентност.

Едновременно с това той беше и тук — в Голямата Кафява Пустош, и наблюдаваше съвсем точно, но почти лишен от емоции, ужасяващата, жадна за кръв линия от същества, които бяха авангард на Ордите на Мойдарт. Всяко от тях приличаше на огромна черна сянка. В ръцете им блестяха дълги енергийни мечове. Движенията им бяха *чужди*, странни за човешкия поглед, някак си размазани, но с механична прецизност. Сред плоските лица на яйцевидните им глави горяха с жълтеникава светлина по три очи.

— Пази се от *гетайт-кемозит*! — изкрещя механичният лешояд, кацнал на рамото му.

Гадеше му се и целият трепереше. Кромис едва сега разбра това, което беше почувствал и осъзнал още в битката си при Металното тресавище.

— Трябваше да те послушам — промърмори той. — Нямаме никакъв шанс.

— Имаме повече от бедния Уотърбек може би — каза Биркин Гриф и сложи ръка на рамото му, — ако оцелеем, ще отидем до Лендалфут, да намерим собственика на летящата птица. А тези, това са големи хора-автомати, боклук, който тя е изкопала в някой мъртъв град. Може би той ще знае...

— Нищо подобно не е виждано на тази земя повече от хиляди години — прекъсна го Джуджето Томб. — Къде ли ги е *намерила*?

Междувременно черните механични касапи на Канна Мойдарт вървяха към първата си битка във войната между Двете Кралици — война, която по-късно щеше да се опише като различен, невидан досега и много по-трагичен конфликт.

Сблъсъкът между двете армии беше жесток. Вече дезорганизирани от въздушния рейд, разпръснати и разделени от

командващите ги офицери, Вириконийците се въртяха безцелно в опустошените си лагери в отчаян, слаб опит да образуват нещо като защитна линия.

Ако се бяха изправили срещу обикновени противници, може би биха могли да издържат. Наистина в сърцата на всички гореше омраза към Северняците, която при други обстоятелства би могла да превъзмogne тактическата им слабост и да ги накара да се бият за победа. Но *кемозит* разбиха напълно бойния им дух.

Те ридаеха и умираха. Това беше армия от набързо повикани запасняци, полузабравили тренинга си. Енергийните мечове режиха мечовете и броните им като масло.

Още от момента на първия сблъсък фина червена мъгла се издигна от бойното поле и умиращите вдишваха кръвта на мъртвите, докато живите се биеха в мъглата, чудейки се защо са изоставили магазините и фермите си. Много от тях умряха просто от шока, гледайки високите фонтани кръв, плиснали от отрязаните артерии на своите другари. Въздухът бе изпълнен с мирис на смърт. Когато воините на Мойдарт се включиха в битката, те попаднаха на напълно обърканата, панически бягаща войска на Уотърбек. Виейки от удоволствие, Северняците заудряха щитовете с мечове, нападнаха във фланг изтощените войски, пръснаха ги в малки, неспособни да се сражават групи и изгубили разсъдъка си воители, прегазиха стана и великолепната шатра и го насякоха на парчета. Воините от Севера обградиха Вириконийците и ги изтикаха с тежките си удари като с чук към мрачната наковалня на все още напредващите *кемозит*. Но имаше и съпротива.

В мъртвия парк на въздушните кораби някой бе успял да нагласи дулото на енергийното оръдие, за да може то да стреля хоризонтално.

Няколко секунди енергийните заряди, почти невидими на дневна светлина, съскаха и се сблъскаха с редиците на механичните хора. За момент изглеждаше, че това ще ги спре. Няколко от тях пламнаха като факли и след това експлодираха, унищожавайки и други около тях. Но веднага малка група механични хора се втурна към оръдието и косейки редиците на защитниците, стигна бързо до него. Оръдието изсъска, припламна като свещ след дъжд и избухна в синкави пламъци.

От наблюдателния си пункт на покрива на караваната на Томб, тегеус-Кромис — Лорд на Вирикониум, който се мислеше за по-добър поет, отколкото боец с меч, прозря истината.

— Те сами показват собствената си слабост. Единствената им сила са *кемозит*. Без тях те са нищо — беше отвратен от толкова смърт. Металният лешояд бе кацнал на рамото му. — На юг почти няма да срещнат съпротива. — Кромис се обърна към Биркин Гриф: — Можем да убием много от тях, ако твоите хора са съгласни.

Гриф извади меча си от ножницата и се усмихна, стана от тревата, качи се на дорестата си кобила (красивото ѝ покривало блестеше на сивата светлина) и се вгледа в грозните, безчестни лица на спътниците си.

— Всички ще умрем — каза им той, озъбвайки се срещу тях, а те се ухилиха към него като лисици. — Какво ще кажете?

Те потриха мечове в кожените си гамаши.

— Какво още чакаме? — попита един от тях.

— Проклети глупаци! — изкрещя Гриф и се заля в гръмогласен смях. — Никой не ви кара да го правите!

Те нададоха бойни викове и дюдюкания, метнаха се на седлата, все още радвайки се на добрата шега.

Бяха скитници и убийци, но в гърдите им гореше огънят на гордостта и неподчинението.

Кромис само кимна с глава, не искаше да говори, но все пак устните му промълвиха.

— Благодаря ви — гласът му се изгуби в грохота на битката.

— Аз вече съм на половината път до там — изхили се Томб, докато нагласяше и последните елементи на великанското метално снаряжение. Той размаха няколко пъти грамадната си брадва — просто за да бъде сигурен.

Теомерис Глин подсмръкна.

— Един стар човек заслужава нещо по-добро — каза той. — Но защо да губим време?

Изглеждаше някак глупаво и отчайващо уязвим с изтърканите си дрехи и стария очукан шлем.

Може би наистина би трябвало да бъде в леглото.

— Да тръгваме тогава! — изкрещя Кромис.

Той скочи от покрива на фургона. Метна се на коня си и полетя напред, а лешоядът, блестящ с перата си от иридий, се вдигна от рамото му и размахвайки плавно крила, полетя над главата му. Кромис размаха Меча без име и с боен вик четиридесет контрабандисти, трима рицари от Ордена на Метвен и гигантското джудже се втурнаха в битката, която вече беше загубена.

А какво друго им оставаше да направят?

Мъртви и умиращи лежах на огромни купища, от които долитаха стенания, молби за помощ и проклетия.

Древният злопаметен прах на Голямата Кафява Пустош лакомо поглъщаше кръвта, спомняйки си за Престъпленията на Мъртвите Култури. Прахът се превърна в ръждивочервеникава кал. Около пет хиляди души от армията на Уотърбек бяха все още на крака, събрани в три-четири големи групи, най-голямата от които се беше окопала извън кървавото тресавище върху дълъг нисък хребет в центъра на долината. В момента на атаката Кромис се понесе двадесетина метра към морето от бойци без да нанесе удар, воините на Севера падаха под копитата на бойния му кон и биваха стъпквани. Той крещеше обиди в лицата им и успя да се добере до хълма, последван от препускащите след него контрабандисти. Копиеносец отпра парче плът от шията на кобилата му, Кромис се наведе от седлото и замахна към каротидните артерии на воина. Острието на меча се впи в тях, плисна кръв, която обля коня, той се отдръпна назад и изцвили триумфално. Миризмата на конска пот, кожа и кръв беше остра като нож.

Вляво от Кромис Томб Джуджето стърчеше в своя екзоскелет над главите на Северните воители — смъртоносно, блестящо, гигантско насекомо, ритачо в лицата с окървавените си метални крака, трошащо черепите на обезумелите от страх войници с ужасяващата си бойна брадва. Вдясно от него Биркин Гриф въртеше тежкия си боен меч със смъртоносна точност, без да се съобразява с каноните на фехтовката. В очите на стария Глин светеше налудничав убийствен пламък, той сипеше презрителни хули срещу враговете си и в момента, когато те мислеха, че са го хванали, ги пронизваше с лукави изненадващи удари.

— Правехме го по съвсем различен начин, когато бях на вашите години! — крещеше той, а като пратеник от Ада металният лешояд на Селур разкъсваше очите на жертвите му, но ги оставяше живи.

Те бяха си проправили пътека на половината разстояние до хълма, крещейки окуражително на останалите живи защитници от армията на Уотърбек, когато Кромис зърна за миг между многото флагове на Северните воители с вълчата глава. Реши да го повали в калта, а с него и този, който го носи. Надяваше се съвсем слабо, че може да бъде самата Мойдарт.

— Гриф! — изкрещя Кромис. — Заведи хората си до хълма!

Той обърна коня си и като запратено от бога на войната копие полетя към стената от Северни воители, които изоставяйки ярките си щитове, панически се разбягаха от смъртта, а тя блестеше в очите му и проблясваше от окървавеното му оръжие.

— Метвен! — изкрещя Кромис и се втурна в редовете им.

Беше взел пика от убит войник и стискайки я здраво в ръката си, я използваше като бойно копие. Крещеше за някой, който да влезе в единоборство с него и отправяше подигравки към скупчените воители на Севера. Пиката се заби в корема на някакъв боец и остана да стърчи там.

Уби дузина изплашени мъже. Беше полудял от ужас пред собствената си кръвожадност. Не виждаше лицата на тези, които изпращаше в Ада, както и страха по лицата на хората около себе си. Без да знае какво говори, Кромис или рецитираше поеми на език, познат само нему, но здравият разум надделя, когато чу гласа на мъжа, носещ знамето с вълчата глава.

— Ти си глупав да дойдеш тук, тегеус-Кромис. След като свърша, ще те дам на моите вълци...

— Защо направи това? — прошепна Кромис.

Лицето на предателя бе дълго и бледо, с широка подвижна уста и тънки устни под подвитите над тях мустаци. Дълъг сбръчкан белег започваше от ъгъла на едното от дълбоко разположените му сиви очи и стигаше до ъгъла на устата. Белегът беше стара следа от бързата ръка на Торисман Карлимейкър. Дългите му черни къдрави коси падаха свободно върху пурпурночервената мантия, която някога бе носил в Двора на Крал Метвен.

— Уотърбек е мъртъв — каза той. — Ако си дошъл да молиш за мир от името на тази сбирщина...

Стоящите около него Северни воители завиха от ярост и заудряха мечове о щитовете си.

— Може би ще бъде милостив — продължи предателят с подигравателен тон. — Кралицата ми даде много широки пълномощия за действие.

Все още треперещ от безумен гняв, Кромис се изправи на седлото. Беше поразен, част от него не искаше да разбере какво става.

— Дойдох за единичен бой с най-силния воин от войската на Канна Мойдарт. Ти ли си този човек?

— Аз.

Предателят кимна с глава, а пехотинците на Мойдарт започнаха да се отдръпват назад, за да разчистят арена за двамата, като викаха и размахваха щитове.

Другаде битката продължаваше, но това нямаше никакво значение за хората, скупчени около кръга.

— Какво ти предложи тя? По-скъпо ли беше от болката, която причини на Карон Бан?

Човекът, държащ щандарта с вълча глава, се усмихна.

— Има жизненост на Север, Лорд Кромис, която изчезна във Вирикониум след смъртта на Метвен. Тя ми предложи една млада, непрекъснато разрастваща се култура в замяна на нещо мъртво.

Кромис поклати глава и повдигна Меча без име.

— И повече нашето приятелство не означава нищо за теб?

— Ще ми бъде малко по-трудно да те убия, Лорд Кромис.

— Радвам се, че го съзнаваш. И наистина, може би е по-тежко за изменника, отколкото за този, на когото е изменено. Норвин Тринор, ти си предател и глупак!

С бойните крясъци на наобиколилите ги Северни воители в ушите си той дръпна юздите на коня и се впусна напред.

Тежкото острие на меча на Тринор профуча към главата му. Той парира удара, като се наклони почти извън седлото на коня си, за да избегне посоката му. Тринор се изхили лукаво и впримчи крака си под лявото стреме на коня му, в усилие да го изхвърли от седлото. Кромис дръпна здраво поводите, прехвърли меча в лявата си ръка и го заби между ребрата на коня на противника си. Животното, обляно в кръв, се дръпна рязко встрани заедно с ездача си.

— *Беше* най-добрият в бой с мечове по времето на Империята, Лорд Кромис — извика Тринор. — Какво става с теб?

— Чувствам се болен от предателството — отвърна Кромис. И наистина беше така. — Ще мине.

В продължение на пет минути те се биха без да обръщат внимание на грохота на сражението около тях. На Кромис му се струваше, че цялата битка се водеше тук, в средата, между най-силните воители, които някога са били приятели. При всяка схватка той ставаше все по-отчаян.

Виждаше нараненото гордо лице на Карон Бан в сребрилата паяжина на острието, с което съпругът ѝ искаше да го убие, но това не му даваше сила. Разбра, че тя е изпитала съжаление към него, в онази нощ във Вирикониум, знаейки, че рано или късно двамата щяха да кръстосат оръжията си. Разбра още, че не може да мрази Тринор, както го мрази тя, и затова при всеки удар на мечовете нещо спираше Мечът без име и вместо да изпитва ярост, той чувстваше повече тъга при подигравателните подвиквания на своя съперник.

Но накрая способностите му на дуелист, макар и по странен начин, надделяха.

Конят на Тринор, който непрекъснато губеше кръв от раната в ребрата си, падна на колене в окървавената кал. Предателят се задържа на седлото, но изпусна меча си. Северните воители изпъшкаха от ярост и се придвижиха напред. Кръгът около двубоя се стегна като примка, а Тринор стоеше неподвижен върху окуцялото животно.

— По-добре да свършваш с това — промълви той и повдигна рамене. — Така или иначе вълците ще те убият, Лорд Кромис, виж как са ни наобиколили. Ще те унищожат, а заедно с това и Пастелния град. Те са хора, жадни за кръв.

„По-добре свърши с това“ — думите звучаха в ушите на тегеус-Кромис, докато вдигаше Мечът без име за фаталния удар. Наведе се и се изплю в лицето пред себе си — въпреки всичко това лице все още беше на приятел. Кромис потрепери, отклони погледа си към обкръжаващите го Северняци, които очакваше да пролеят кръвта му в замяна на тази на своя вожд. Изстена от ярост и чувство на безсилие, но не можеше да удави гласа на миналото в душата си.

— *Запазете* за себе си скапания си вожд! — извика той. — Убийте го вие, защото той ще предаде и вас!

Обърна коня си и като буря, идваща от пустинята, се вряза в редицата на Северните воители. Проби с няколко удара крехката им

съпротива и се втурна с див боен вик на уста в касапницата на бойното поле. Струваше му се, че зад него са се отворили самите врати на Ада.

Доста по-късно в подножието на хълма, все още защитаван от войската на Империята и приятелите му, разположени в центъра на долината, двама Северни пехотинци умъртвиха коня му и останаха много учудени от извиненията му, когато той скочи от смъртно ранения кон и ги *прободе*.

— Не можах да го убия, Гриф!

Два часа след зазоряване. Студена особена светлина едва проникваше през ниско разположените облаци, оцветяваше в сиво лицата на мъртвите, натрупани на купища по бойното поле, и предизвикваше мистериозни отблясъци в стъклените им очи.

Сухият вятър на пустинята развяваше окървавените коси и повалените знамена. Четири въздушни кораба на Севера бяха застинали неподвижно под мрачните облаци, като поличба, видяна насън. Останалата част от долината беше море от Северняци, заобиколило тънкия остров на съпротивата.

На върха на хълма Биркин Гриф бе успял да доведе около двеста души от разбитата армия на Уотърбек, може би последните, които не бяха убити или избягали от бойното поле. С тях бяха и останалите живи от неговите собствени хора, около двадесетина души — със зачервени очи, мрачни лица и здраво стиснати устни. Миришеха на кръв и пот. Воините се споглеждаха мълчаливо и приготвяха нащърбените си оръжия за последната атака.

— Не можах да го направя — повтори Кромис.

Той бе успял да се добере до хълма пешком, подпомогнат от Томб Джуджето и няколко от контрабандистите на Биркин. Металната птица ги бе довела при него, докато се сражаваше с воините, убили коня му (сега лешоядът бе кацнал на рамото му, човката и остриите му нокти бяха покрити със засъхнала кръв). Птицата каза: „Страхувай се от *гетайт-кемозит*!“ Всъщност това беше единственото нещо, което тя произнесе, откакто се бяха добрали до хълма. Кромис не й обърна внимание. Самият той беше изпръскан от главата до петите с кръв, бе ранен леко на няколко места, умът му бе яма от ужас. Не си спомняше как бе успял да оживее в тази жестока касапница.

— Поне си жив — отвърна му Гриф. Дебелите му бузи бяха увиснали от умора и като се движеше, пазеше десния си крак, разпорен от коляното до глезена. — Тринор би могъл да убие всеки друг между нас много лесно. Освен Томб, може би.

От всички Джуджето бе пострадало най-малко, увиснало върху големия си екзоскелет, той като че ли черпеше сили от касапницата, енергийната му брадва просветваше ярко, а моторизираните крайници се движеха мощно, както винаги. Той се хилеше злобно, загледан в долината под него.

— Трябваше да го направя, знам — каза отново Кромис. — *Особено него!* Но за какво?! Виж там, долу, Гриф, ето го нашето бъдеще...

Долу между купчините от трупове се движеха черни метални фигури, изпълняващи страшен, неразбираем за хората механичен ритуал, стар повече от хиляда години. *Гетайт-кемозит* бяха загубили интерес към битката. Трите им очи блестяха и се въртяха във всички посоки, докато минаваха от труп на труп.

Изпълняваха странната си хирургия върху мъртвите глави и вземаха от всеки Вирикониец, както и преди от мъртвия контрабандист при Металните блата — мозъка.

— Ще ни нападнат, когато Северняците свършат битката — каза Кромис. — Какво *правят* те, Томб?

— Започват разрушението на една Империя — отвърна Джуджето. — Ще им извадят мозъците, ще ги занесат в Каменния град и там ще ги изядат. Те ще държат властта и силата и никой във Вирикониум не може да ги спре. Питам се: кой е всъщност истинският господар на тези същества — много неразумно, в повечето случаи, е да си служиш с неща, оставени от Културите на Залеза.

— *тегеус-Кромис трябва веднага да отиде до Кулата на Селур* — каза металната птица, но никой не ѝ обърна внимание.

Теомерис Глин, старият боец, беше седнал настрани от останалите членове на Ордена на Метвен. Опитваше се да възстанови поне малко от мечата си, почиствайки го в ботуша на убит войник.

— Мисля, че започва! — извика весело той — Изглежда, най-после е събрала кураж тая пасмина от безмозъчни страхливци долу. Ще им покажем по нещичко, нали?

* * *

Надавайки диви викове, Северняците се хвърлиха към хълма. Дъжд от копия затъмни небето. След това воители, въоръжени с пики, настъпиха по долните склонове, пробождайки оцелелите и тъпчейки ранените. След тях крачеха мъже с мечове, бойци, въоръжени с двуостри брадви. Вълната от Северняци като че ли нямаше край. Между мечоносците се виждаха изкривените лица и безумният боен блясък в очите на търсачите от най-северните части на Голямата Пустош.

Те размахваха странни оръжия, изкопани от пустите пясъци и блата. Нападателяте смазаха жалките остатъци от войниците на Уотърбек и ги унищожиха до крак.

Вълната от Северни воители се удари във върха на хълма, като земетресение разпръсна Рицарите на Метвен и всеки от тях трябваше сам да защитава живота си...

Томб Джуджето се кикотеше и размахваше жадната си за кръв брадва.

Беше като бойна кула сред нападалите си, а те бягаха като плъхове около стоманените му крака.

От устата на Биркин Гриф се разнасяха проклетия. Мечът му беше пречупен до дръжката. Той прекърши врата на най-близкия Северняк и сграбчи неговия. През цялото време насърчаваше своите контрабандисти, но храбрата безмилостна дружина бе вече мъртва.

Старият Глин се бе вкопчил в двубой с огромен воин и виеше като вълк от удоволствие.

— Това преди никога не си го виждал, нали? — изкрещя той с писклив глас, докато забиваше скрития в ръкава си нож в гърлото на противника.

Кромис се навеждаше, търкаляше се по Земята и отскачаше встрани като акробат. Металният лешояд беше над главата му, а Мечът без име — навсякъде.

Те се приближиха един към друг, за да организират последната си съпротива.

— Метвен! — изкрещя Кромис и всички повториха в един глас магическото име.

Нещо в сивото небе откъсна вниманието на Кромис от битката. Забеляза някакво раздвижване под облаците, но в същия момент удар с меч почти докосна гърдите му и той се отдаде на сечта. Смъртта искаше своя дял и тегеус-Кромис, най-доброто острие на Империята, ѝ го даваше с пълни шепи. Когато след време погледна отново нагоре, там, където имаше четири въздушни лодки, в небето сега се виждаха седем и три от тях носеха знака на Метвен Найан, Кралица Джейн от Вирикониум.

— Гриф! Погледни нагоре! — извика Кромис.

— Ако са куриери — отвърна Гриф, — струва ми се, че малко са закъснели.

Кристалните кораби се сблъскаха със звук на гръмогласни камбани. Докато Кромис наблюдаваше, капитанът на Северната ескадрила се приготви за таран срещу противника, но небето около кораба му изведнъж експлодира и се запали. Корабът се разтреса и полетя към земята с опашката надолу.

Почти невидими виолетови светкавици продължаваха да се впиват в корпуса, докато падаше.

— Има оръдие на някой от тези кораби! — каза Томб Джуджето с учудване. — Сигурно е собственият кораб на Кралицата.

Сконфузени от внезапните промени в небето над тях, Северните воители се отдръпнаха от плячката си. Умиращият въздушен кораб се стовари върху тях и избухна, разкъсвайки тела и брони. Виейки от ярост, те подновиха атаката и хората от Ордена на Метвен знаеха, че ще е последната.

Горе, в облаците, един от корабите на Вирикониум остави другите два да се бият с оцелелите три кораба на Севера и започна да обикаля напред-назад из долината. Рицарите на Метвен не знаеха за това, докато огромната сянка не мина над тях, остана за малко неподвижна и след това се върна. Томб нададе ликуваш вик, разкъса червената мантия на Кромис с огромната си метална ръка и я завъртя над главата си. Въздушният кораб се спусна с рев над тях.

На около три метра от върха на хълма той се завъртя бързо около оста си и кацна до тях. Енергийното оръдие под носа му пулсираше и моторите на кораба пееха. В средата му се отвори люк.

Оттеглянето беше трудно. Северните воители напиряха да вземат това, което считаха за свое. Томб получи удар от боздуган в сгъвките

на коленете на своя екзоскелет, един от спомагателните двигатели бе разбит и Джуджето се олюляваше като паяк, едва смогвайки да пази равновесие.

Кромис се озова встрани, на няколко метра от отвора на кораба. До него се биеше старият му боен другар от множество сражения Теомерис Глин. Секунди се сражаваха мълчаливо, а след това старият воин се облегна на купчината трупове и се озъби на Северняците.

— Не мисля, че ще дойда, Кромис — каза той. — Ще имаш нужда някой да пази гърба ти. Всъщност и без това мразя летящите машини.

— Не ставай глупав — отвърна Кромис. Той докосна ръката на стареца, за да покаже благодарността си. — Ще успеем.

Но Глин се отдръпна, годините като че ли внезапно снеха отпечатъка си от него. Беше изгубил шлема си и кръв от раната на главата му се бе съсирила по бялата му брада, бронята му бе огъната и разсечена, но гордостта, изписана по лицето му, се виждаше ясно.

— тегеус-Кромис — каза той, — ти се забравяш. Възрастта има своите привилегии и една от тях е смъртта. Остави ми честта да я посрещна по свой, собствен начин. Качи се в кораба, а аз ще пазя гърба ти. Върви. Сбогом!

Очите му се втренчиха в очите на Кромис и в тях отново се появи познатото лукаво пламъче.

— Ще взема някои от тях със себе си, нали? — каза той. — Само още няколко. Пази се. — И Теомерис Глин, Лорд от Метвен, въпреки възрастта си, се обърна да посрещне враговете. Последното, което Кромис видя, бе вихрушка от стоманена паяжина, каквато самият той бе използвал, когато старият Крал бе жив, а кръвта му беше по-млада.

Треперейки, ослепен от смелостта на стария воин, Кромис се промуши през отвора на кораба. Металната птица го последва, тя все още крещеше ненужните си предупреждения. Кромис помисли, че механизмът ѝ се е развалил по време на битката. Отвън Северняците блъскаха с оръжията си по кораба, търсейки друг вход, издавайки резове на побеснели животни.

Корабът потрепери, завъртя се и се отдели на два-три метра от земята. В зеления сумрак но командния пулт се движеха светлини, като на пясъчни прашинки, осветени от сиянието на чуждо слънце. Инструментите за навигация издаваха тихи, подобни на пеене звуци.

— Имам някои проблеми — каза пилотът. — Но все още няма от какво да се безпокоим.

Беше млад мъж, облечен в красива униформа, с коса, събрана в мрежичка над главата — начин, по който се обличаха в Куриерския корпус.

Биркин Гриф лежеше на вибриращия кристален под с пребледняло лице. Жена, облечена в пурпурна мантия със спусната качулка, се бе надвесила над него. Гриф каза с отслабнал глас:

— Господарке, трябва да сте полудели, за да дойдете тук...

Тя поклати глава, косите ѝ избутаха качулката назад. Наметката ѝ беше закопчана на врата с метална брошка във формата на водно конче. Гледайки я, Кромис изпита ужасно предчувствие.

Проснат в подножието на навигационното табло, Томб Джуджето се мяташе на всички страни, за да се освободи от изкривените части на екзоскелета си. Грозното му лице беше обезумяло.

— Вдигни кораба! Вдигни го! — крещеше той. — Някой да ми помогне да се измъкна от това...

— Можем да очакваме малко неприятности, когато се качим горе — отвърна пилотът. — Ето, успех! Дръжте се здраво!

Той отвори въздушните клапани и корабът започна уверено да се издига нагоре.

Кромис, който се беше запътил към Джуджето, бе хвърлен на пода и изпусна оръжието си. Главата му се удари в панела за контрол на енергийното оръдие. Докато припадаше, разпозна жената в пурпурната одежда — беше самата Метвен Найан, Младата Кралица.

„Всички сме луди — помисли той. — Мойдарт зарази всички със своята лудост.“

ГЛАВА СЕДМА

След като Кромис дойде в съзнание, въздушният кораб беше нападнат. Докато младият Куриер го управляваше в опасното небе, стоящият зад него Кромис все още имаше усещане, че губи равновесие. Като че ли седеше зад очите на премятащ се във въздуха гълъб — земята и въздухът му се струваха неясно очертана плетеница от кафяво и сиво, през която се виждаха смъртоносните силуети на Северняшките въздушни кораби. Разбираше, че Томб бе успял да се освободи от зловещата прегръдка на собствената си броня и че Гриф и Младата Кралица се бяха свили в задната част на кораба.

Но всички тези усещания за ставащото около него бяха абстрактни — тъй като той не можеше по никакъв начин да промени ситуацията, — а имаше и нещо друго, което занимаваше ума му: чувството на страх от внезапното появяване на Метвет Найан...

Изведнъж страничните илюминатори потъмняха. Корабът силно се разклати и със звук на строшени стъклени звънчета целият му нос се пречупи. Парчета кристал се разпръснаха със страшна сила в мрака.

Пред пилота се отвори огромна дупка — около два метра в диаметър, оставяйки по някакъв дяволски късмет командното табло здраво. През отвора за момент можеха да се видят въртящите се, падащи надолу останки от машината, която беше извършила тарана. В кораба с вой повя ледено-смразяващ вятър.

— О! — промърмори куриерът. Около половинметров къс кристал бе разбил черепа му. Човек би могъл да вкара юмрука си в раната. — Все още имаме сила в двигателите, ако някой може да управлява това нещо. Съжалявам, Кралице, няма да мога да...

Той се срина от седалката.

Томб Джуджето пропълзя по наклонената палуба на кораба и зае мястото му. Той стреля с енергийното оръдие, но то се откъсна от поставката си.

— Бенедикт Посманли трябва да ме види сега — промърмори той. Вдигна кораба и с широко завъртане прелетя отново над бойното

поле.

След това Томб обърна кораба и го насочи към Пустошта, като непрекъснато губеше височина. Под ниско надвисналите облаци единственият оцелял кораб от ескадрилата на Кралицата продължаваше обречената си мисия срещу двата останали кораба на Севера.

— Погледни надолу — каза Томб, докато се отдалечаваха от долината на разгрома на Уотърбек. — Какво мислите за това?

Долината приличаше на зееща рана, беше изпълнена от воините на Севера, купища мъртви тела, облаци дим се издигаха от местата на падналите, разбити въздушни кораби замъгляваха тъмните фигури на *гетайт-кемозит*, все още изпълняващи странния си ритуал.

Пустошта, заобикаляща бойното поле, бе буквално залята от влечуги, идващи бавно от юг, изток и запад със странна клатеща се походка.

— Всеки гуцер от Голямата Кафява Пустош е там долу. Но защо, какво ще правят?

— Изглежда, наблюдават сцената — отвърна Кромис. — Нищо повече.

И наистина, хълмовете, заобикалящи долината, бяха покрити с линия от гущери и други влечуги — приличащите им на камъни глави бяха застинали, изправени на задните си крайници, те сякаш наблюдаваха някакво *морбидно* религиозно представление.

— Ние направо ги очароваме! — обади се горчиво Биркин Гриф. Сега, когато корабът бе възвърнал стабилността си, той бе станал прав, от крака му все още течеше кръв. — Те са поразени от нашето предразположение към самоунищожение.

Той се засмя глухо и се обърна към Джуджето.

— Томб, колко далеч ще стигнем с тази машина?

Корабът се носеше безцелно, като водна птица по леко течение.

— Дюйриниш — отвърна Джуджето. — Или Дрънмор. Не бихме могли да достигнем Вирикониум. Корабът губи височина.

Метвен Найан беше клекнала над мъртвия куриер и затваряше очите му. Качулката ѝ беше паднала назад и гъстите ѝ светлокафяви коси се спускаха на вълни по лицето и раменете ѝ.

Кромис, загледан в прииждащите влечуги, премести погледа си към Младата Кралица и страховете му отново се върнаха.

— Нищо няма за нас в Дюйриниш — завърши той. — По-скоро отговаряше на себе си, отколкото на Томб. — Градът ще падне. Страхувам се, че няма смисъл да отидем и в Пастелния град. Предполагам, че имате причина да дойдете тук, Ваше Височество.

Виолетовите ѝ очи бяха широко отворени от току-що преживения шок. Той никога не беше виждал нещо толкова прекрасно и толкова тъжно. Едва успя да скрие чувствата си, като се престори, че търси мечата си в полуразрушената кабина. Тършувайки, Кромис попадна на остатъците от металния лешояд от Селур. Както младият куриер, птицата беше разбита от парчета кристал, очите ѝ бяха безжизнени, части от фините ѝ механизми и кабели изскочиха от гърдите ѝ, когато той я повдигна. Кромис почувства някаква абсурдна симпатия към нея, почуди се дали такава перфектна имитация на оригиналния живот може да изпитва болка.

— Да, Лорд Кромис — прошепна Младата Кралица. — Тази сутрин въстаниците отново се вдигнаха на оръжие, Канна Мойдарт може да очаква съпротива само в Дюйриниш. Вирикониум е в ръцете на поддръжниците ѝ...

— Лордове! — извика отчаяно тя. — Какво ще стане с тези хора? Те са прегърнали усойница...

И Кралицата заплака.

— Ще бъдат ухапани — отвърна мрачно Биркин Гриф. — Те не Ви заслужават, Кралице Джейн!

Тя изтри очите си. Пръстените на Нийп блестяха по тънките ѝ деликатни пръсти. Изправи рамене и погледна в лицето му.

— Много сте рязък, Биркин Гриф. Може би причината за падането на града не е в тях, а в тяхната Кралица.

* * *

Те се носиха няколко часа над Пустошта, като се мъчеха да поддържат посока юг. Томб Джуджето се опитваше и сполучваше да поддържа разпадащия се кораб с умение, почти равняващо се на това на неговия учител и господар (никой не знаеше дали Посманли действително бе предприел полета до Луната със своя легендарен кораб „Тежката звезда“ — едно беше сигурно: той бе изчезнал от

лицето на Земята, след като саморъчно бе разбил въздушната обсада на Мингулай). Повечето пилоти фанатично вярваха в този полет... Томб успя накрая да ги доведе до разрушения Дрънмор, в прохода Метедрин, град, унищожен от Борринг преди повече от половин хилядолетие.

По време на пътуването всички говореха за предателството.

— Ако можех да хвана шията на Норвин Тринор между ръцете си — каза Биркин Гриф. — Щях да я пречупя без никакво колебание, дори с удоволствие, въпреки че навремето го харесвах.

Той опипа ранения си крак и потрепери от болка.

— Той покри всички ни с позор — промълви Кромис, — като с предателството си хвърли петно на Ордена на Метвен.

— Карон Бан е тази, която съжалявам — намеси се Кралицата. — Жените по са свикнали с предателствата от мъжете, но ги приемат много по-дълбоко.

Във всяка пустош има някаква ненаситна необходимост да се разпростира все повече и повече, да изяжда, колкото може, плодородна земя. Това личи особено в преддверията ѝ, където движението ѝ прилича на живота, който самата тя някога е притежавала.

Като че ли търсейки помощ от бавния ход на юг на Ръждивата Пустиня, Дрънмор се беше сгушил до едно от най-ниските възвишения, от които започваха планините Монар.

Но и това не бе помогнало, крепостните стени и улиците бяха покрити с дебел слой прах, който се вдигаше на вихрушки при всяко подухване на вятъра.

Същият този вятър се провираше из улиците на града и като армия домашни прислужници прехвърляше пясък през отворените врати и пробитите покриви на вътрешния град и изпълваше изоставените войнишки бараки. Ерозията повече от петстотин години бе разяждала каменните му пътища, бе изгладила и разрушила линиите на руините му, докато гордата му в миналото архитектура не се бе превърнала в жалки останки, лежащи между Планините и Пустошта.

Дори като развалина Дрънмор беше жалък.

Времето и географското му положение го бяха задушили.

Към края на полета широка пукнатина внезапно се появи на палубата на кораба, изваждайки на показ древните му двигатели.

Сега, докато кръжаха над града, цветни искри и малки извиващи се като червеи ивици енергия се издигнаха от пукнатината и обвиха металните повърхности на командния пулт, неподвижната част на механизма на металния лешояд и образуваха кръгове около пръстените на Кралицата.

Томб стана видимо нервен.

— Светлина от трупове — промърмори той.

Той сниши машината и кацна на Лутос Плаца, около четириакрово пространство от гранит, полиран от Времето, от който Борринг бе организиран разрушението на Дрънмор преди толкова много генерации.

Гриф и Кромис извлякоха мъртвия куриер от разбития кораб и го погребяха в дълбок льосов нанос в южния край на Плаца.

Беше мрачна и тъжна работа, бяха принудени да работят бавно, тъй като нямаха никакви подръчни средства, освен голите си ръце. Кралицата ги наблюдаваше, изправена до тях, качулката ѝ бе дръпната назад, аленото наметало се развяваше от вятъра. Докато свършваха, големи бели искри започнаха да се отделят със свистене от разбития кристален кораб и околните сгради.

— По-умно ще е да сме далеч оттук — каза Томб, който, верен на природата си, се мъчеше да измъкне все повече неща от разбития кораб.

Той се впусна за последен път сред развалините на кораба за още инструменти и материали за своя екзоскелет. След това всички се отправиха по улиците, които под въздействието на вятъра бяха лъснали като човешки кости. Вървяха, докато Гриф не можеше да издържа повече, сподиряни от стърженето на бронята на Томб, той я влачеше зад себе си.

Под единствения непробит покрив, който откриха в града, приличащ на петстотинвековен спомен, останал сред купчините прах, по-стар от Империята, лежал тук още от създаването на Голямата Пустош, те запалиха огън и приготвиха обяд от малкото остатъци храна, взети от разбития кораб. По стените, почернели от прахта и времето, играеха странни сенки. Лъчите на залязващото слънце приличаха на капки кръв по склоновете на планината.

Под въздействието на импулс, който сам не бе разбрал, Кромис бе взел със себе си трупа на птицата на Селур. Докато ядяха, той

обясняваше какво представлява тя на седналата край огъня Кралица. Томб започна да човърка механизма ѝ с тънък стоманен нож.

— Не знам нищо повече за този човек. Но изпращайки тази птица, той ни предупреди, а фактът, че не се нуждаех от предупреждение, не намалява цената на постъпката му.

— Предупреждението за *гетайт-кемозит* може би говори, че той има някакъв начин да се справи с тях — каза Кралицата.

Биркин Гриф дъвчеше парче сухо месо. Той се изсмя високо и каза:

— Това е чисто предположение, Кромис. Не вярвам някой да може да се справи с тези адски създания, изкопани от Пустинята.

— Това е единствената възможност, която имаме, Гриф — отвърна Кромис. — Не ни остана нищо друго.

— Този човек е много сръчен. Да, сръчен и умен — мърмореше Томб, разглеждайки вътрешността на птицата. — Или пък като Канна Мойдарт е много добър в разкопките.

— Така че ако нямате нищо против, Милейди, ще пътуваме към Залива Гирван, да потърсим помощта на този Селур — продължи Кромис, без да обръща внимание на думите на Джуджето. — Да се надяваме, че там ще намерим някое сигурно място, където да ви оставим и...

— Местата не гарантират сигурност, Лорд Кромис, само хората могат да дадат такава гаранция. Мисля, че и двамата се убедихме в това напоследък — прекъсна го Кралица Джейн. — А освен това бях защитена и на сигурно място цели седемнадесет години. Струва ми се, че да се изложат на риск за известно време, ще ми хареса.

Биркин Гриф с мъка се изправи на крака, разпръсквайки прах около себе си. Той погледна надолу към Кралицата мърморейки нещо. След това бавно ѝ се поклонил до пояс.

— Мадам! — каза той. — Вие имате храбростта на Вашия баща! Държанието Ви е много смело!

Той седна отново и се обърна към Томб:

— Щастливец, това е адски дълъг път за мъж в моето положение, де да имах кокилите ти!

Кралица Джейн от Вирикониум за първи път, откакто бе загубила Империята си, се засмя. Кромис си помисли, че това поне показва

колко бързо се възстановява един млад човек, дори и след тежка загуба.

* * *

Престояха в древния град пет дни, обгърнати от руините на безвъзвратно минало величие, когато селището е било и център на Северняците. Може би посрещаше с „добре дошъл“ звънтенето от чука на Томб, докато той поправяше повредите на доспехите си. Като че ли се отваряше врата, едва доловимо изкривено ехо от миналото, в което други механици бяха удряли изкусните артефакти на Културите на Залеза?

Кракът на Гриф се оправяше много бавно, раната се отвори отново, кръвта не се съсирваше и му беше много трудно да се движи. Като възстановяващо се след дълга болест дете той бе станал сприхав и често изпадаше в пристъпи на глупава ярост. Куцаше силно, ругаеше непрекъснато, проклинайки собствената си безпомощност. Накрая Гриф с големи усилия отиде до останките от кораба им на Лутос Плаца, успя да откърти тежък кобалтов лост и направи от него някакво подобие на патерица.

За жалост това беше лошо решение. С патерицата вървежът му стана още по-неустойчив и Томб жестоко се подиграваше с него, като го имитираше с нескрито злорадство. Гриф загуби съвсем чувството си за хумор, избухна и му заяви, че неговото енергийно бойно снаряжение е много по-унизителен вид патерица.

Двамата се сбиха свирепо и Кромис едва ги раздели със сила.

Дръпнаха се, като всеки обеща да отнеме главата на другия във възможно най-кратък срок.

— И двамата сте жалки глупаци! — отвърна им Кромис и те се отдръпнаха още и седнаха по местата си.

След това той се обърна към Метвен Найан:

— Отегчени са от бездействието и несигурността ни. Ще напуснем това място утре сутринта.

Думите му се потвърдиха по-късно през деня, когато два въздушни кораба, носещи знаците на Мойдарт, се появиха като призраци от Пустошта и увиснаха в небето над Плаца. Северните

воини се спуснаха като мравки по дългите въжени стълби на площада, за да изследват изгорелите останки на въздушния кораб, ритайки шумно разхвърляните части.

Те търсеха оцелели, но Кромис заведе хората си в древните предградия на Дрънмор. Беше ясно, че въздушните сили бяха челен отряд в опит градът да се окупира отново след половин милион години отсъствие.

Малката група напусна мястото същата нощ и продължи незабелязана от никого към Прохода на Метедрин.

* * *

Започнаха пътуването си надолу към Раннок през обширна, почти ненаселена земя от заледени блата, обградени с високи хълмове. Вървяха през мочурищата от торф и гранитни морени, откъснати от планините Монар по време на свличане на глетчер, образувал по пътя си корита на широки, бързи и плитки реки. Тревата беше маслинозелена и груба, мъхът — яркозелен, на места, където имаше завет, се виждаха нежни зимни цветя. По пълзящите склонове растяха сгърчени трънливи дървета. Влажният постоянен вятър духаше в клоните на брезовите горички и трънаците. Високите хребети се очертаваха на небесната повърхност, изпъстрена от сиви облаци. Понякога минаваха покрай внезапно отворили се гейзери с бяла вода, които се явяваха често през пролетта, но по необясними причини изчезваха с идването на лятото.

Всичко бе оцветено в зелено и кафяво, зелено и сиво — тук не можеше да се отглежда нищо, а тези земи бяха около една четвърт от Империята на Вирикониум.

Всяка сутрин Кромис ставаше от одеялата си полузамръзнал и треперейки, проверяваше какво се е хванало в капаните, поставени предната нощ. Най-често бяха зайци. Ботушите му прогизваха, докато ги намереше сред мократа трева и локвите. Но тези самотни разходки му доставяха някакво мрачно удоволствие. Никога не можа да разбере какво беше това. Изпълнен с учудване, той се завръщаше с улова си, за да събуди другите в лагера и да ги накара да тръгнат отново на път.

Представляваха странна окъсана група, вървяща надолу към Раннок. Томб приличаше на разпънат на кръст в кожените си гамаши сред металното дърво на екзоскелета. Неуморим, крачещ като машина през тресавищата и реките, прескачащ пукнатините, проправяйки си път — той сечеше цели дървета с енергийната си брадва. Зад него подскачаше и залиташе Биркин Гриф. Великолепната му мантия в кобалтовосиньо бе разпокъсана, от нея висяха парчета, а самият Гриф непрекъснато проклинаше патерицата си. Изпокъсан, подскачащ и залитащ, той приличаше на полудяло бостанско плашило.

И дрехите на Кромис бяха раздърпани и изпокъсани от острите клони на дърветата. Прекрасната му черна коса се вееше на вятъра. Устните му бяха здраво стиснати.

Лошото време, теренът и храсталаците не бяха пощадили и Метвен Найан, но тя не им обръщаше внимание. Намерила част от изгубената си вече Империя, за чието съществуване не беше и предполагала, тя беше открила и нещо от себе си.

— Кулите не са всичко, Лорд Кромис! — смееше се тя, хванала ръката му — Наистина не са! — Тя носеше цветя и беше много разочарована, че той не може да ги назове. Кромис ѝ показваше планините, които тя не познаваше, и се усмихваше, нещо, което му се случваше много рядко. Тези дребни наглед обяснения много бързо ги сближиха.

Вървейки така, групата изминаваше по трийсет мили на ден.

Времето ставаше все по-студено. Вятърът свиреше между оголените дървета и пронизваше телата им. Сутрин сивкави мъгли обгръщаха дърветата и трябваше да се движат много бавно.

В една такава утрин ги нападнаха разбойниците.

Бяха малка окъсана група, около десетина души, въоръжени с всевъзможни оръжия, каквито бяха успели да намерят. Приличаха повече на селяни, напуснали земята си (а може би накарани да я напуснат), отколкото на воители. Томб беше отишъл далеч напред, следван от Гриф, така че Кромис беше единственият, който ги посрещна. Той избута Кралица Джейн под прикритието на една голяма скала и се изправи в целия си ръст срещу тях.

— Назад! Кой ще се опита да кръстоса оръжие с Рицар на Метвен!

Това ги смути за момент, някои колебливо направиха крачка назад, но водачът им нададе дрезгав вик, размаха меча си и всички се втурнаха напред. Мечът без име изсвистя във въздуха и първият, достигнал Кромис, се просна в краката му с разсечени гърди. Последва кратко меле, придружено от викове на ярост и стонове.

Мечът на Кромис тъчеше невидима паяжина от стомана около него и когато нападателите се отдръпнаха, трима от тях останаха сгърчени в мекия торф.

Разбойниците се спогледаха, по лицата на някои от тях личеше уплаха, но водачът им отново ги поведе в атака. В същия миг вляво от тях от мъглата изскочи Биркин Гриф, огромният му меч просветна във въздуха и най-близкият нападател се строполи с разсечен череп. Гриф, куцукайки, се довлече до Кромис.

— Какво е това? — прогърмя гласът му — Нима обикновени джебчии се опитват да мерят сили с нас? Кромис, да разчистим тази сган!

Останалите шестима разбойници се спогледаха. В очите им се четяха едновременно страх и алчност. Те виждаха, че единият от неприятелите им е ранен, а красотата на жената ги бе подлудила. Водачът им отново ги поведе в атака и това беше най-голямата грешка, която правеше в живота си.

— Метвен! — изкрещяха Кромис и Гриф и вместо да се отдръпнат, се впуснаха напред.

Мечът без име се впи в шията на главатаря, главата му изхвърча и падна в торфа. За момент тялото остана право, след това бавно се свлече надолу, Гриф разсече друг от нападателите почти до кръста, а трети, който се опита да премине през Кромис, се търкаляше с разпрани вътрешности по поляната. Останалите трима хукнаха назад и се натъкнаха на огромната, гротескна фигура на Томб, върнал се назад от шума на боя.

— Хлебарки! — изкрещя Джуджето и брадвата му разполови единия от тях. — Малки нищожни насекоми, с кого се опитвате да мерите сили?

Последните двама оцелели, крещейки от ужас при появата на огромния екзоскелет, хукнаха надолу.

— Хвани ги, Томб! — извика Кромис. — Унищожни ги! Никой не трябва да знае, че сме тук!

— Слушам, благородни господарю! — изкиска се подигравателно Джуджето и закричи с огромни крачки след бегълците.

— Лорд Кромис, трябва ли наистина тези хора да бъдат убити? — прозвуча нежният глас на Кралицата.

— Да, Мадам! — гласът му беше студен и твърд. — Никой не трябва да знае дали сме още живи и къде сме.

— Но все пак те са мои поданици...

— Поданици, Кралице моя — прекъсна я Гриф, — които бяха готови да Ви убият. Послушайте Кромис, той наистина е прав.

— Никой не може да каже кой е прав и кой не е в тези времена — промълви Кромис. — Но смятам, че това наистина е най-доброто решение.

В далечината се му див вик на ужас и агония, последван от втори.

Кралицата скръбно сведе глава.

— Да тръгваме — предложи Кромис. — Загубихме вече доста време.

Продължиха напред. По време на третата седмица от пътуването им заваля сняг. Лед скова потоците и рекичките. По върховете на високите хълмове с трясък се чупеха скали и политаха надолу в прохода. Студът беше ужасен, но те продължаваха напред. Кромис намираще в капаните си бели зайци, а понякога и лисици-албиноси с червени, интелигентни очи. Биркин Гриф уби бял снежен леопард с патерицата си — по свирепост битката беше равностойна, до последния удар на подивелия от ярост Гриф.

Повече от седмица живяха при група пастири — дребни чернокоси хора, говорещи със странен мек акцент. За тях воините на Север и Запад бяха само слухове. Когато Кромис им обясни кои са те, всички коленичиха пред Кралица Джейн. Подариха ѝ палто от овчи кожи и през цялото време се отнасяха с уважение към тях. Бяха срамежливи и добри хора и в знак на признателност Томб Джуджето сечеше дърва за тях от зори до здрач, докато Гриф, седнал и повдигнал ранения крак пред себе си, цепеше дърветата на трески, които щяха да им послужат за повече от година. Междуременно след битката с разбойниците Гриф и Томб отново се бяха сприятелили и в резултат на възобновеното приятелство вършеха с удоволствие работата си — всъщност и двамата най-много обичаха да режат и сечат.

Всичко в живота им започна да им се вижда далечно — сам той ги бе изолирал от Времето. Кромис се мъчеше да запази в ума си картината на катастрофата на бойното поле на Изток. За неговата мрачна природа беше много важно да си спомня за ужасните мечове на *гетайт-кемозит*. Той непрекъснато мислеше за тях и започна да си ги представя, като във въображението му те ставаха все по-опасни, като нещо предопределено да унищожи всичко по пътя си. Виждаше ги как обсаждат Дюйриниш и се чудеше дали зимата би представлявала някаква преграда за тях.

След още седем дни и една нощ пътуване през мрачните планини в южния край на Раннок всички с радост видяха плодородните земи на Лендалфут и съвсем малка част от сивото море, разбиващо се в тъмните вулканични брегове на Залива Гирван.

* * *

Лендалфут беше рибарски град, изграден от белезникав, сивобежов камък — струпани къщи, повечето едноетажни и неприветливи, и дълги навеси за сушене с потъмнели покриви, обрасли в лишеи и мъх.

Тук-там се издигаха високите бели къщи на местните големци. През лятото фин розов пясък, издухан от дюните на Залива Гирван, изпълзяваше по стръмните ветровити улици. Между къщите, в малките дворове, голоръките жени на рибарите си говореха под палещото слънце. Скърцащи каруци караха улова нагоре по Големия Южен Път към Субридж.

Но сега вълните хапеха злобно чакълестия бряг. Морето се вълнуваше, големи черногърби чайки кръжаха и се биеха над пустите вълноломи, а закотвените лодки се бутаха със скърцане една о друга.

Решен да провери дали новините за Младата Кралица са пристигнали вече от Север по Пътя на рибата, Кромис изпрати Томб в Лендалфут. Джуджето трябваше да се представя като самотен пътник и да събере колкото се може повече информация.

Томб се раздели, макар и неохотно, с енергийното си бойно снаряжение — това беше едно от условията, за да не изплаши местните жители, — но отказа да остави брадвата си.

Другите го чакаха до един пуст хълм от базалт, издигащ се зад града.

Джуджето се завърна гордо от бързо и ефективно свършената работа. Той подхвърляше в ръка малка изсъхнала ябълка, която (както каза той) му била подарена от някаква старица.

— И тя беше изсушена като ябълката — засмя се Томб. — Сигурно си е помислила, че съм някое хлапе.

Но всички смятаха, че по-вероятно я е откраднал отнякъде.

— Добре стана, че отидох сам, долу всички са изплашени и враждебно настроени. Новините са дошли вече дотук от Субридж. — Той отхапа парче от ябълката си и продължи: — Мойдарт е превзела Лоу Лидейл, унищожила е Дюйриниш. Доколкото разбрах, там са дадени много жертви и от двете страни и сега армията ѝ се връща към Вирикониум. Между Пастелния град и Субридж нощем се появяват *гетайт-кемозит* и избиват без причина когото намерят.

Той изяде кората на ябълката, изплю невнимателно семките върху Биркин Гриф, който точеше меча си със специален пясъчник, и легна в екзоскелета.

Замълча за миг и продължи.

— Успях да разбера посоката, в която трябва да вървим, наистина не много точно, но мисля, че ще се оправим.

Томб закопча всички части на бронята около себе си и се изправи. Отново беше гигант, обграден с гора от метални ленти, пръти и болтове. Показа към базалтовите скали.

Моторът на екзоскелета вече тихо шумеше.

— Целта на пътуването ни е на Изток и малко във вътрешността. Всички рибари, с които разговарях, рязко променяха държанието си, когато им казвах закъде пътувам. Ставаха мрачни и студени. Изглежда, не обичат много този Селур. Рядко са го виждали и доколкото разбрах, е някакъв старец. Гледат на него със суеверие и го наричат Създателя на птици.

ГЛАВА ОСМА

У всеки от групата се бе създал инстинкт да избягва големите пътища и населените места. Затова бяха принудени да пътуват през необитавани диви места между Лендалфут и блатата на Кладиш. Вървяха през вътрешността на страната, разрушена и разбита, когато Културите на Залеза са били нещо повече от мечта в зародиша на човекоподобна маймуна. Земя от каменни дефилета със скали, пропукани от Времето, и спящи от хилядолетия вулканични кратери.

— Имам доста бедна Империя! — каза Метвен Найан. — Независимо дали е загубена, или ще я спечеля отново. Навсякъде се вижда умираща природа. Имам чувството, че това е умалено копие на смъртта на целия свят.

Никой не отговори и тя нахлупи качулката върху лицето си.

На Юг нямаше сняг, но почти непрекъснатият дъжд биеше по сивата безлистна растителност и блестящия черен базалт. Дъждът, стичайки се надолу, образуваше клокочещи потоци през дефилето към морето. През нощта електрически сияния танцуваха над кратерите на мъртвите вулкани и осветените от тях високи базалтови структури приличаха на остатъци от древна архитектура, строена от гиганти.

Докато вървяха, непрекъснато над главите им летяха птици, имаха чувството, че високо в разгневеното небе злобните им силуети ги следваха.

Забелязаха Кулата на Селур вечерта на втория ден от пътя си. Прекосявайки билото на хребета, те стигнаха устието на една от многото безименни реки, идващи от планината зад Кладиш. Осветена от изчезващата слънчева светлина, водата се разстилаше пред тях като метален лист. Високи черни отвесни скали се спускаха към тъмните брегове. Студеният вятър бродираше краткотрайни безсмислени знаци по повърхността на морето.

Разположен в плитчините, близо до Западния бряг, се издигаше малък, куполообразен остров, съединен със сушата с пътека, павирана

с натрошени от времето каменни блокове. Островът беше пуст, ако не се смятаха няколкото бели мъртви пинии.

Сред пиниите като каменен пръст, смалена от разстоянието, се издигаше Кулата. Беше петоъгълна, с остър връх, изградена от черен камък. Тънък сноп светлина се процеждаше от най-високата ѝ част, но тя не беше силна и постоянна, а постепенно се появяваше и изчезваше.

Птици кръжаха над Кулата и крещяха печално в настъпващия здрач. Бяха морски орли с необикновени цветове, спускаха се от време на време надолу, и едва докоснали морската вода, се издигаха нагоре. Крилата им приличаха на мантии, развети от вятъра.

— Тук няма нищо за нас — каза Биркин Гриф рязко. — Само някой лунатик би избрал това място за живеене. Изглежда, рибарите са имали право.

Но Кромис, който разбираше желанието за самотност (беше много впечатлен от това място, напомнящо собствената му кула, издигната между самодивските дървета на Балмакара), поклати глава.

— Ние дойдохме точно затова тук, Гриф. Тези птици, погледни ги, те не са направени от плът — той докосна трупа на лешояда, висящ на колана му. — Ще слезем долу.

Устието на реката беше осветено от кафявата разсеяна светлина на залязващото слънце, островът беше тъмен, очертанията му не се виждаха добре в настъпващия мрак.

Пращенето на мъртвите пинии долиташе до тях, носено от бурния вятър. От базалтовия бряг те започнаха да изкачват пътеката. Камъните под краката им бяха хлъзгави и напукани, част от тях — потънали няколко сантиметра под водата. Бяха принудени да вървят един зад друг, като Кромис остана последен. Когато се приближиха до острова, Томб извади брадвата си, а Гриф измъкна с няколко сантиметра меча си от ножницата. Той непрекъснато се оглеждаше около себе си, като че ли очакваше всеки момент нападение, а може би мрачният пейзаж му вдъхваше такива чувства.

С измокрени крака те стояха пред Кулата.

Тя беше създадена в невъобразимо далечното минало на планетата от един-единствен обсидианов монолит, дълъг около шестдесет метра и с двадесет и четири метра в диаметър. След това Кулата е била повдигната в единия край с някакъв изгубен вече във

Времето технически способ. Петте ѝ повърхности бяха полирани и върху всяка от тях имаше изсечени по двадесет високи прозореца.

Никакъв звук не се чуваше отвътре, светлината на върха беше изчезнала. Към вратата ѝ водеше тъмна пътека, криволичеща между пиниите.

Томб Джуджето се изсмя тихо на себе си.

— Строили са за хилядолетия — обърна се той към Кромис, като че лично той бе изкопал това от пустинята. — Не можеш да им отречеш това, нали?

Той тръгна между пиниите, бойното му снаряжение проблясваше, подобно на сребърен скелет в мрака. Извади брадвата си и с грохот стовари тъпата ѝ част върху вратата.

— Излизай! — извика той. — Излизай!

Той ритна вратата с металния крак на екзоскелета, но никой не се показва.

Кромис почувства, че Метвен Найан се приближи до него.

— Излизай навън! Създателю на птици! — продължаваше да вика Джуджето. — Или ще насека вратата ти на кибритени клечки!

Слабо, но отчетливо в тишината, която последва тази заплаха, се чу тих писклив смях.

Биркин Гриф изруга свирепо.

— Зад гърба ви! — изкрещя той, изваждайки тежкия си меч.

Ужасен от собствената си липса на предпазливост, Кромис се обърна да посрещне опасността, идваща отзад, капки пот избиха по челото му. Мечът без име беше вече в ръката му. Горе, високо в небето, морските орли се въртяха около Кулата като призраци и диво пищяха.

Пътеката между пиниите изглеждаше като зейнала паст на някакво чудовище, тунел, изпълнен с клопки и тишина. Кромис нанесе див удар с меча си в мрака, но ръката му се спря.

Там стоеше Селур от Лендалфут, Създателят на птици. Господарят на птиците бе толкова стар, че изглеждаше да е прескочил физическите симптоми на годините си и направо бе преминал в Безвремието.

Дългият му куполообразен череп изглеждаше лишен от плът, но кожата му беше гладка, ненабръчкана, фина, почти прозрачна. Под нея костите му блестяха като деликатен кехлибар.

Лицето му беше леко жълтеникаво, странно, но не и нездравно.

Очите на Селур бяха зелени, ясни, изпълнени с присмех и веселост. Устните му бяха тънки и бледи.

Носеше широка незакопчана черна роба с групирани в плетеници ромбове, над която имаше мантия с избродирани със златни жици фигурки, напомнящи някои геометрични знаци, изсечени в кулите на Пастелния град. Тези странни и необикновени фигури едновременно биха могли да бъдат и визуално изкуство, и математически език на самото Време.

Когато се помръдваше, те като че ли се движеха и летяха по някакъв техен път, несвързани с движението на самата дреха, част от която бяха.

— Свали оръжието си, Лорд Кромис — промърмори Селур, докато острието на Меча без име бе опряно в гърлото му. Той се загледа в мъртвата, изтърбушена птица, висяща на колана на Кромис.

— По птицата виждам, че ти си тегеус-Кромис. Доста се забави, докато ме посетиш. Ще бъде жалко, ако продължаваш с грешките си и убиеш този, когото си дошъл да видиш.

Селур се засмя.

— Хайде, ще влезем вътре — той посочи Кулата. — Трябва да ме представиш на твоя енергичен приятел с енергийната брадва. Той желае да ме убие, чувствам го, но ще трябва да се лиши от това удоволствие. Да вървим!

Но твърдоглавият Биркин Гриф не беше сигурен в нищо. Когато Кромис прибра оръжието си, той не даде знак, не ще го последва, а застана пред стареца.

— Ти си или луд, или злодей — каза той. — Да рискуваш да умреш, както щеше да стане преди малко, само и само да видиш, че някой глупав трик ще ни направи впечатление. Стигайки дотук, сме убили повече мъже, отколкото топли вечери си изял, и много от тях загинаха за по-малко от тази глупава шега. Искам доказателство, че ти си същият, изглупял, но неносещ зло човек, преди да прекрача прага на къщата ти. Как бихме могли да знаем, че точно ти си Селур от Лендалфут, а не някоя дяволска машинария, както твоите метални птици.

Старият човек поклати глава и се усмихна.

— Може би това ще те убеди...

Той повдигна ръцете си, наклони глава назад, докато очите му не се впериха в тъмнеещото небе, където летяха орлите-рибари. Шарките по развяната му от вятъра роба изглеждаха прозрачни. От гърлото на Селур се откъсна див, силен вик, писък, в който се чувстваха самотността на солените брегове, на вятъра и морето — писък на морска птица.

Веднага птиците прекратиха безсмисленото си кръжене около Кулата. Една след друга те свиха огромните си крила и отвърщайки на вика, се спуснаха надолу. Вятърът свиреше през тях.

За момент въздухът около Създателя на птици бе пълен с движение и звуци. Той изчезна сред тази буря от махащи крила и когато се появи отново, на всяка от протегнатите му ръце бе кацнал по един орел, а десетина стояха на земята пред него.

— Така са конструирани — каза Селур, — да отговарят на звуков код. Те са много бързи!

Биркин Гриф прибра оръжието си.

— Извинявам се — промърмори той.

От сянката на вратата Томб Джуджето се изкикоти тихичко. Той намести блестящата брадва на едното си рамо и тръгна напред, потропвайки с бойните си доспехи. Протегна напред една от металните си ръце към стареца.

— Луд или не, това е трик, който бих желал да науча. — Томб разгледа перфектните пера от иридиум на кацналия на ръката на стареца орел. — Ще сключим договор, старче. Научи ме да правя такива неща и аз ще забравя, че съм чувствително, злопамятно джудже, както ме нарече преди малко. Съжалявам, че заплаших да унищожа вратата ти.

Селур поклати глава. Лицето му беше сериозно.

— Съжалявам! — каза той. — Не би било възможно да я разрушиш. Ще научиш много неща, приятелю мой. Много е важно някой от вас да бъде обучен... да кажем, на някои операции. Елате.

* * *

Той ги поведе към Кулата.

Мястото беше древно, изпълнено със същия сумрак, който витаеше и във въздушните етажи, всеки с една-единствена петоъгълна стая.

Три от тях бяха обзаведени за живеене. Имаше големи канапета и килими, остатъци от неща с неясна природа, като скулптури, изровени от Голямата Пустош. Светлинни завеси се люлееха във въздуха, чуваха се смътни и далечни гласове, чийто смисъл те не разбираха...

— Зелено! — Шепнеха те. — Десет зелени. Преброй!

Томб Джуджето се разхождаше между предметите, лицето му не изразяваше жестокото присмехулство, характерно за него, а по-скоро имаше глупав вид. Внезапно той каза:

— Загубих тридесет години. Трябваше да бъда тук, а не да копая детритите на пустините...

Ненапълно завършени скелети на метални птици лежаха на дълги рояци — имаше орлови кукумявки, бойни орли и черни раменни канни, готови, но неподвижни, чакащи някакъв ритуал, който да им даде сила и да вдъхне живот в малките им сиви очи.

В последната стая на върха на Кулата имаше пет фалшиви прозореца, точно колкото в тронната зала на Вирикониум, показващи области, които не можеха да се видят в Империята...

Там, след като се освежиха, Селур, Създателят на птици, им разказа за своя странен живот и за *гетайт-кемозит*:

— Очаквах от известно време пристигането ви. Разберете, че ни е останало много малко време. Трябва на всяка цена да имам вашето съдействие, за да може моята намеса в тази афера да бъде положителна и ефективна. Трябваше да стане много по-рано, но няма значение.

Сега: всички знаете каква заплаха е Канна Мойдарт за съществуването на Вирикониум, но не сте запознати с една друга, много по-основна заплаха, причинена от използването на това, което Северняците със своята суеверност и незнание наричат *гетайт-кемозит*. На техния език това означава „крадци на мозъци“.

Трябва съвсем ясно да ви обясня голямата опасност, затова би трябвало да подготвя умовете ви за всичко, а също и да ви разкажа за себе си, за странния си дом. Моля ви, господине, не ме прекъсвайте.

Ще спечелите много време, ако си спестим въпросите, докато ви опиша в общи линии цялата картина.

Добре. Искам да бъде ясен, въвличането ми в тази война не е политическо, за мен победата на Вирикониум е с толкова малко значение, както и победата на Северняците, освен заради едно-единствено нещо... Моля ви, Лорд Гриф, седнете и слушайте. Както ви казах, има нещо, с което трябва да се заема лично. Това, което ме засяга, е запазването на човешката раса на Земята. Сигурно ще попитате кой съм аз...

Моята трагедия е, че не знам. Забравил съм, не знам кога съм дошъл в тази Кула, знам само, че съм тук най-малко от хилядолетие. Сигурен съм, че съм бил тук при сгромолясването на Културите на Залеза — така поне ги наричат вие сега, бил съм тук по това време, и то най-малко от век. Но не мога да си спомня дали принадлежа на тази мистериозна раса. Както за вас, така и за мен те са изгубени в хода на Времето. Сигурен съм още, че съм или безсмъртен, или проклет със страшно дълъг живот, но и тази тайна е изгубена. Дали това не е някаква болест или проклятие — всичко това е тайна. Паметта ми е способна да помни и знае неща, случили се двеста години назад. Не повече. Това е проклятието, виждате сами — паметта не е безгранична. Има място за спомени за един човешки живот, но хилядолетията всичко изтриват.

Не си спомням даже дали съм човек.

— Много раси идваха — или бяха докарвани въпреки волята им на Земята, в началото на Заминаващите Култури. Някои останаха, обречени и захвърлени от бързия колапс на околната среда, от която се роди Ръждивата Пустиня. Те бяха хванати в капан, когато глобалната икономика не можеше повече да поддържа технологиите и големите кораби спряха да идват и да си отиват от тази планета. Все пак две раси надживяха колапса и тогава се адаптираха успешно към всичко около нас. Може би аз представлявам третата. Това е нещо от второстепенно значение. Ако погледнете екраните пред вас, ще се опитам да ви дам някаква представа за това, което бихме могли да очакваме от механичните слуги на Старата Кралица. Да, Мадам, „прозорците“, както вие ги наричат, са тук най-малко от времето, когато съм се заселил в тази Кула. Може и да съм ги изобретил, не помня. Докато не открих определени свойства на звука и светлината, те

също показваха само фиксирани гледки от места, които не могат да се намерят в Империята. Сега всеки от тях е свързан с очите на някоя от птиците ми. Да видим първия екран. Както сами можете да се уверите, Канна Мойдарт почти не е срещнала никакъв проблем да превземе Дюйриниш...

Големите метални врати на града са разбити и се люлеят от напорите на вятъра. Под високите защитни стени се вижда планина от мъртви Северняци и Вириконици. По бойниците няма никой. Из града се разхождат патрули, облечени в кожи. Пушеци са потъмнили белите излъскани хералдически знаци по стените, накрая на площад Реплика, Синьото Метално Откритие лежи в руини. Самотно куче души обезглавена фигура в центъра на площада. Мъртъв търговец...

— Тук птицата напуска мястото си — обади се Селур — и се отправя към Вирикониум.

Пастелният град! Пет хиляди воители маршируват на площад Протон с излъчващи триумф лица. Виждат се таверни в Артистичния квартал — с разлято вино по пода, прахоляк и начупени мебели. Виждат се бежанци. Пастелните кули са назъбени от последната битка, когато единственият оцелял въздушен кораб от Кралската флотилия бе разбил силовия блок на последното останало енергийно оръдие в Империята, в напразен опит да повтори освобождаването на Мингулай от въздушна обсада, извършено от Бенедикт Посманли преди години...

Птицата бързо полита на Юг.

— Тук можете да видите *гетайт-кемозит* в акция — продължи тихо Селур. — Срещу тях са група партизани, оцелели от клането при Субридж...

Ужасяваща, черна бойна линия, вървяща напред по хълма, размахала енергийни мечове. Мъртви бойци се търкалят по хълма или агонизират, стъпкани от металните воители. Внезапно на екрана се появява, съвсем отблизо, един кемозит — черно лице без черти, три жълти очи, разположени в равноностранен триъгълник, лице, по което не можеш да прочетеш нищо, чуждо и смъртоносно...

— Забележете това! — отново се обади Създателят на птици. — Това са истинските неприатели на Вирикониум. Съжалявам, Лорд Кромис, не исках да причиня толкова скръб на Нейно Величество. Ще прескочим четвъртия екран, Милейди, и ще преминем към най-важния. Това, което виждате, става сега, в Лендалфут, града, който току-що напуснахте...

Нощ. Виждат се бледите трептящи светлини по главната улица на града. След това светлината очертава група рибари, наведени над нещо, лежащо на каменната улица. Сцената се премества над главите на рибарите. Вижда се бледото, шокирано лице и сълзите на безсилна от мъка жена. Там, на камъка, лежи дете — мъртво, горната част на главата е отрязана — черепът му е празен...

— Най-напред нека разбера какво знаете вие за така наречените кемозит — подхвана разговора Селур. — И да поговорим за причината, поради която ви поканих тук. Не, Лорд Гриф, ще бъда кратък. Моля ви, изслушайте ме. По време на множеството вътрешни битки към края на Средния Период последните от Културите на Залеа успяха да създадат техника, чрез която воинът, колкото и смъртоносно да е бил ранен, би могъл отново да оживее. Неговото тяло не представлявало проблем — докато мозъкът му е останал *непокътнат!* Поставена в специален танк с нутрини, химични и биологични агенти, кората на мозъка е можела да бъде използвана като „зародиш“, от който „израствало“ цялото тяло. Как е правено това, нямам представа. На мен самия ми се струва чудовищно. *Гетайт-*

кемозит са резултат от това. Били са създадени че само да убиват, но и да не позволяват възстановяването на жертвата, унищожавайки мозъчната ѝ тъкан. Както и сами забелязахте, ужасяващо е. Но това не е лош сън, не това са думите, които ще използвам — това е действителността, с която хилядолетие по-късно трябва да се справяме. Ясно е, че Канна Мойдарт е открила тези автомати в северната част на Голямата Кафява Пустош, заспали в подземни бараки. Аз го узнах преди няколко години, когато някои елементи от апаратурата ми отбелязаха събуждането им (тогава не бях сигурен точно какво бяха регистрирали детекторите, едно десетилетие мина, докато реша проблема, по това време войната беше неизбежна). Сега, Лорд Кромис, записите в моята Кула са ясни по един пункт — веднъж събудени, тези автомати имат само една програма — да убиват. Ако Канна Мойдарт не успее да ги спре в края на военната си кампания, те ще продължават да убиват, независимо от политическите възгледи на жертвите си. Старата Кралица може действително да завладее целия Вирикониум. Но когато това стане, когато и последното гнездо на съпротивата изчезне, за *гетайт-кемозит* не остава с кого да се бият, тогава те ще се обърнат срещу нея. Така е с всички оръжия — те са двуостри, такава е природата им: да бъдат смъртоносни, както за този, който ги използва, така и за жертвата му. Но това, с което имаме работа, не са просто оръжия — те са *абсолютните* оръжия, последен продукт на технология, посветена на насилственото решение на всички политически проблеми. Те мразят живота. Така са били построени.

ГЛАВА ДЕВЕТА

В стаята настъпи тишина. Петте фалшиви прозореца продължаваха да работят и да повтарят през зеления здрач далечните си послания на ужас и мъка. Древното лице на Създателя на птици беше непроницаемо, ръцете му трепереха, изглеждаше като душевно изпразнен от собственото си предсказание.

— Това е доста тъмна картина — обади се Томб, пийна вино от чашата и премлясна с устни. Той изглеждаше най-малко развълнуван от всички. — Но бих се обзаложил, че има някакво решение. Старче, ти не би ни повикал тук, ако не е така, нали?

Тъжна усмивка се появи на бледите устни на Селур.

— Прав си — отвърна той.

Томб направи жест, като че ли разцепва нещо с ръка.

— Давай тогава! Иска ми се да убия някого.

— Моята Кула има дълга памет, тук е събрана страшно много информация. Дешифрирайки я, аз открих, че *гетайт-кемозит* се контролират от Изкуствен Мозък, представляващ нещо като комплекс с големина на малък град. От информацията, която имам, някои неща не са съвсем ясни, но успях да откроя две от тези градчета, на юг от планините Монадليات. Остава само някой да отиде там...

— И?

— И да извърши някои съвсем прости манипулации, на които ще го науча.

Селур се приближи до люлеещата се колона от светлина с тъмнопурпурен цвят, прекара дланите си по спираловиден механизъм. Един по един фалшивите прозорци угаснаха, отнасяйки агонията на видяното със себе си. След това той се обърна към тегеус-Кромис:

— Моля някой от вас или всички, ако искате, да се заемете с тази мисия. Ако оставим настрана произхода ми и странния ми живот, аз съм един стар човек и не бих могъл да оцелея навън сега, когато Мойдарт слиза на юг от Пастелния град.

Все още вцепенен от видяното, Кромис кимна с глава. Той се вторачи в празните прозорци, обладан от лицето на мъртвото дете в Лендалфут.

— Ще отидем! — отвърна късо той. — Никога не съм очаквал нещо подобно. Томб ще научи всичко много по-бързо от Гриф или мен. Най-добре научи него.

— О, колко сме благодарни! — се чу ироничният писклив глас на Джуджето.

Кромис не му обърна внимание. Той запита:

— Колко време ни остава?

— Може би седмица. Югът още се съпротивлява, но Канна няма да има много проблеми там. Трябва да сте готови да потеглите преди седмицата да е свършила!

По време на разговора Метвен Найан плачеше открито. Сега тя стана на крака и извика:

— Този ужас! Винаги сме гледали на Културите на Залеза като връх в историята на човечеството. Стремяхме се да достигнем тяхното величие въпреки грешките, които са го разрушили. Как са конструирали тези неща? И защо, когато са имали звездите в ръцете си?

Създателят на птици сви рамене. Знаците на робата му се поклащаха и движеха като неспокойни животинчета от друг свят.

— Искате да ви кажа защо, Мадам? Страхувам се, че не мога.

— Били са глупави — намеси се Биркин Гриф. Пълното му честно лице беше едновременно учудено и наранено. Такъв беше начинът, по който той лично приемаше нещата. — Били са луди.

— Към края наистина са били умопобъркани — отвърна мрачно Селур. — Това го зная, но не ни е известна причината.

* * *

Лорд тегеус-Кромис се луташе из Кулата на Създателя на птици самотен, изпълнен с горчиви мисли. Запълваше времето си, като наблюдаваше от горните прозорци дъжда и вливането на реката в морето. Искаше му се да даде някакво име на тази делта, но дори въображението му не работеше. Опитваше се да пише поезия, но

стиховете, които съчиняваше под непрекъснатия крясък на дивите орли-рибари и скърцането на старите мъртви пинии, бяха слаби, изпълнени с тъга. Ръката му бе непрекъснато върху дръжката на Меча без име, но и това не го успокояваше.

Томб Джуджето беше зает постоянно с различни машини и инструменти — той и Селур рядко напускаха работилницата на петия етаж. Носеха и храната си там, ако изобщо се сещаха да ядат. Биркин Гриф стана мрачен и неразговорлив, болките в наранения му крак се усилиха, раната не се възстановяваше, въпреки лечебните мехлеми, дадени му от Селур. Метвен Найан стоеше в стаята, приготвена специално за нея, оплаквайки народа си и мъчейки се да прости на ужаса, чиято наследница така или иначе беше.

Липсата на акции караше боеца да скучае, а мрачната природа и страданията пречеха на поета. Кралицата бе обладана от изцяло погрешно чувство за отговорност и двамата по свой различен път се стремяха да се срещнат и да преодолеят усещането за безпомощност пред това, което бяха научили от Създателя на птици и от тайната, която покриваше неговото съществуване.

До определена степен всеки от тях успя, но Селур прекъсна всичко, когато го повикаха в стаята на последния етаж следобеда на петия ден от тяхното пристигане.

Всеки дойде поотделно, Кромис влезе последен.

— Искам да видите това — каза им Селур, влизайки в залата.

Старият човек беше изморен, кожата на лицето му беше прилепнала плътно към косите като омазнен хартиен абажур на лампа. Тъмни торбички висяха под очите му. Сега приличаше много по-малко на човек и Кромис наистина повярва във факта, че някога в далечното минало той е преминал огромни празни пространства, за да достигне Земята.

Ако това беше истина, колко ли симпатия би хранил той към чисто човешките проблеми? Можеше да се забърка в тях, но щеше ли да ги разбере? Кромис си спомни за големия тропически гушер, който бе видял в Пустошта, и омаяния поглед на чудовището от горящия огън.

— Ето ни събрани отново заедно — промълви Създателят на птици.

Лицето на Биркин Гриф изразяваше страдание, той се огледа и каза мрачно:

— Къде е Томб? Не го виждам?

— Джуджето има още да учи. За пет дни той трябваше да усвои основните принципи на нова, изцяло непозната нему технология. Бързината, с която се справя с всичко, е просто смайваща. Но нека продължи. Всъщност това, което ще ви покажа, му е вече известно.

— Покажи ни пак движещите се картини — каза Гриф.

Древните ръце започнаха да се движат по светлинната колона. Селур наведе глава и прозорците зад него оживяха.

— Един от моите лешояди лети над Вирикониум — каза той. — Наблюдавайте!

Вижда се улица в Артистичния квартал — Алеята на красивите неща или може би Софт Лейн, със своите наклонени къщи, плътно затворени заради силния вятър. Черна котка с очи-топлийки, свита до една от затворените врати, ближе устата си. Нищо не се помръдва, никъде не се виждат хора. Внезапно се появяват трима Северняци, идващи от западния край на квартала — походката им е несигурна, а кожените дрехи и гамашите им са пропити с пот, кръв и хубаво червено вино. Подпират се един друг и си подават бутилка.

Северняците изпускат от погледа си нещо, в един от тъмните входове на къщите, което ще ги убие.

Тихо и гъвкаво като котка голяма черна сянка се прокрадва незабелязано след тях. Огромният енергичен меч профучава във въздуха. Воините не могат да реагират, един от тях се простира на земята, скоро и другите двама се строполяват до него. Триъгълникът от жълти очи оглежда телата с клинично безразличие.

— Започна се, както сами можете да се убедите — каза Създателят на птици. — Случва се навсякъде из града. Автоматите са започнали партизанска война със Северняците на Канна Мойдарт. Там още не могат да разберат какво става. Но тя губи контрол над ситуацията.

Биркин Гриф стана на крака, загледа се в екрана с отвращение и куцукайки, тръгна навън.

— Бих дал едната си ръка никога да не бях идвал тук — каза той, когато напуснаха стаята. — Никога да не бях виждал това! Твоите прозорци направиха невъзможно за мен да мразя неприятеля, с когото се сражавам през целия си живот. Сега имаме нов враг и от него чувствам как краката ми треперят.

Селур повдигна рамене.

— Кога можем да тръгнем? — попита Кромис.

— След ден, може би два. Джуджето е почти готов. Викам отвсякъде птиците си. Каквото и да мислите, Лорд Кромис, аз не съм безстрастен любител на насилието. Няма нужда да гледам падането на Мойдарт. Птиците ще бъдат полезни, ако ги разгърна над пътя, който скоро ще поемете. Наблюдавайте завръщането им лорд Кромис. Това е гледка, която не се среща често.

Кромис и Метвен Найан напуснаха заедно.

Навън тя се спря и го погледна в очите. Беше остаряла. Момичето се бе превърнало в жена и, изглежда, това не му харесваше. Лицето ѝ беше сурово, устните — стиснати здраво. Беше прекрасна!

— Лорд Кромис — каза тя. — Не бих желала да живея с такава отговорност до края на живота си. Всъщност индиректно всичко, което се случува, е и моя грешка. Не бях силна Кралица. Когато всичко свърши, ще абдикирам.

Той не беше очаквал такава реакция.

— Мадам! — отвърна Кромис. — Вашият баща имаше подобни мисли почти всеки ден от дългото си царуване. Но той знаеше, че за него няма друг път, и Вие също го знаете.

Тя сложи глава на гърдите му и заплака.

За около двадесет и четири часа небето около Кулата бе потъмняло от птици. Пристигаха, цепейки вятъра, като от Север се носеха брадати лешояди и канни от нисшите плата на планините Монар.

Орли-кукумявки като призраци прелитаха от гъстите гори. От равнините на Лоу Лидейл долетяха мрачни ястреби и орли с дълги мощни крила, а от Голямата Кафява Пустош пристигаха ята от хранещи се с големи гущери-орли — в странни цветове, с огромни извити клюнове. Долетяха сто сокола, двеста орли-рибари, в небето се

виеха най-малко хиляда въздушни хищници. През бурята от крила се виждаха дълги изкривени клюнове.

Кромис стоеше с Младата Кралица до прозореца и наблюдаваше как идват от нощта, обикалят Кулата в съвсем точно подредени ята, изучаващи тъмния бряг и скалите около малкия остров. Беше пленен от гледката. От металните тела се излъчваше сила и мощ, жестоките клюнове проблясваха под лъчите на настъпващото утро. Видя как изпълниха пиниите и сега разбра защо всички дървета са мъртви — най-вероятно преди години Селур е имал нужда от птиците си и техните нокти бяха обелили кората на дърветата докрай, а стоманените им тела бяха пречупили всички клони.

— Прекрасни са! — прошепна Кралицата.

Но точно птиците, въпреки красотата си, станаха причина за откриването на създателя им.

В пустите земи, северно от Субридж, където селяните бяха подпалили реколтата си преди идването на нашествениците, гладен Северняк стреля с арбалета си по ято бързо летящи сови. Стрелата удари една от тях, но скоро радостта на война бе помрачена. Никога преди той не беше виждал подобна птица.

Той реши да я занесе на капитана си...

Утрото настъпи мрачно и обвито с облаци над базалтовите скали на делтата. То докосна и прозореца, от който Кромис беше наблюдавал цяла нощ и за миг смекчи суровото му изражение. Светлината проблесна в множество цветове, когато падна върху накачалите върху пиниите птици, и посребри човките и ноктите на последните пристигащи от ятото — седемнадесет пепеляви огромни лешояда, размахващи бавно над водата своите триметрови крила.

Светлината докосна и проблесна по гигантския кораб, който бавно се носеше над залива — подобен на дълга черна шушулка, върху която се виждаше знакът на вълчата глава и трите кули.

Кромис бе сам. Кралицата се бе оттеглила преди няколко часа. За момент той гледа кораба, който се движеше напред-назад над делтата. По стените му се виждаха множество дупки и драскотини. След две-три минути корабът изчезна зад скалите на Запад и Кромис помисли, че този път са имали късмет. Но той се завърна отново, въртейки се над залива, търсещ като стрела от компас.

Замислен, Кромис, слезе до работилницата на петия етаж. Той извади меча си и удари с дръжката му вратата.

— Селур! — гласът му беше прегракнал. — Открити сме!

Погледна острието без име и го прибра в ножницата.

* * *

— Може би ще можем да ги задържим. Кулата има собствена защита. Всичко зависи от типа оръжие, което те имат.

Бяха се събрали в най-високата стая, Метвен Найан, трепереца от студ, все още оплакващият се от ранния час за ставане Биркин Гриф, Кромис — с пресъхнали уста, безчувствен от недоспиване. Цялата ситуация му се струваше нереална.

— Такъв кораб може да превозва поне петдесет души — каза той.

Сега летателният апарат висеше над каменния път, свързващ острова със сушата, и започна бавно да се спуска върху разбитите камъни на пътеката, с връх, насочен към острова.

— Пехотата не представлява опасност за нас — заяви Селур. — Вратата ще ги задържи, а имам и птиците.

Под тежестта на кораба каменната пътека се пропука с глух трясък. Блокове се разхвърчаха настрани и се плъзнаха в делтата на реката. На места камъните потънаха и водата започна да се разбива в корпуса на кораба. Зад него хълмовете се оцветиха в металносива светлина. Орлите на Селур започнаха отново да кръжат неуморно в небето.

И петте екрана показваха една и съща картина — водата и кацналият летателен апарат.

В средата на кораба, отляво, се откри отвор като рана.

От него заизскачаха *гетайт-кемозит* с извадени мечове.

Биркин Гриф изсъска през зъби. Поглади наранения си крак и каза:

— Нека да видим как домът ти ще се защитава сам, Селур! Нека да видим!

— Само двама души са с тях! — каза Кралицата. — Офицери или роби?

Те тръгнаха напред по пътеката, повече от петдесет енергийни меча, над сто и петдесет бездънни, жълти очи.

Птиците ги посрещнаха.

Ръцете на Селур се движеха по командния пулт. Небето потъмня, когато той вдигна огромното си ято от острова и го хвърли върху брега. Като димен облак то се насочи към *гетайт-кемозит*. От гърлата на птиците се понесе див пронизителен писък. След миг нападателите изчезнаха сред огромното ято.

Остриета просветваха сред облака птици, сечейки метала като масло. Огромни птичи нокти и извити клюнове, остри като бръснач, се впиха и вадеха разположените в триъгълник очи. Стотици птици падаха на земята с отрязани части от телата им, от гърдите им висяха разкъсани механизми. Но когато ятото се оттегли обратно, двадесетина от механичните бойци лежаха на пътеката. Телата им бяха разпръснати, части от тях лежаха във водата. Останалите се отдръпнаха към кораба си.

— Ха! — възкликна Биркин Гриф в последвалото затишие. — Стари човече, ти не си така беззъб, а те не са така неуязвими.

— Не — отвърна Създателят на птици, — но съм изплашен. Погледнете долу! Струва ми се, че Канна Мойдарт е изкопала и нещо друго от пустинята, освен металните си чудовища...

Той се обърна към Кромис.

— Трябва да тръгвате! Веднага! Под Кулата има подземия, там държа коне. Има базалтови тунели, които водят на половин миля южно оттук. Джуджето Томб е готов, половин ден повече или по-малко не е от значение. Подчинявайте се на неговите указания, когато стигнете мястото, където е Изкуственият Мозък! Вървете, кажете и на него, че часът е дошъл, и бягайте! Аз поправих бойната му екипировка, тя е долу при конете. Напуснете бързо Кулата!

Докато говореше, очите му се разтвориха от страх.

Въпреки постоянните атаки на птиците, при които дадоха още няколко жертви, *гетайт-кемозит* успяха да се укрепят върху малка част от пътеката, водеща към острова, точно пред кораба си. На това място четирима от тях изнесоха тежко снаряжение от него и бързо започнаха да сглобяват някаква машина. Работеха методично, без паника.

— Това е подвижно енергийно оръдие — прошепна Биркин Гриф. — Не съм предполагал, че подобно нещо съществува в Империята!

— Много неща съществуват *под* нея, Лорд Гриф — му отвърна Селур. — Сега тръгвайте!

Кулата потрепери.

Виолетови искри изскочиха през дулото на оръдието. Скали и дървета се изпариха от удара. Петстотин птици изгоряха в златна неправилна сфера от огън — феникси, които никога нямаше да се родят отново. Селур се обърна към пулта си. Кулата започна да бучи и вибрира. Над главите им, на самия връх, нещо изтрака, чу се силно бучене и миризма на озон изпълни въздуха.

Светкавици блъвнаха от острова и обгърнаха бордовете на въздушния кораб с бледосини пламъци.

— И аз имам собствено оръдие — каза Създателят на птици, върху древното му лице се изписа усмивка. — Имам и други неща, които нито те, ние вие сте виждали. Жалко за птиците. Останаха само тези, които бяха зад Кулата по време на изстрела. Но нищо не се знае, може би ще успея да направя нови. Съжалявам за тях, много от птиците са толкова сложни за изработка, някои дори се научиха да говорят. А за мен това е една добра дефиниция на въпроса какво е живот.

Водата около пътеката започна да кипи.

Кромис взе ръката на Кралицата.

— Тук няма място за нас. Старинните оръжия се събудиха отново. Да ги оставим да се бият.

Скалата под острова отново потрепери.

— Не беше ли по-добре да вземем стареца с нас? — попита Гриф. — Те ще го убият накрая.

— Не мисля, че щеше да иска да дойде — каза Кромис. — И беше прав. — А кой кого ще убие, ще разберем след месеци...

* * *

Намериха Томб Джуджето в работилницата. Погледът му бе замаян, по лицето му се четеше изумление.

— Пропилял съм четиридесет години от живота си — каза той. — Предполагам, че трябва да тръгваме.

Около седемдесет стъпала водеха до подземията на Кулата. Там намериха конете и снаряжението на Томб.

Тунелите, по които минаваха, бяха слабоосветени, а конете, от липса на упражнения, бяха станали плашливи. Влагата мокреше стените и се стичаше в подножието им. Навсякъде стените бяха покрити с огромни гъби в такива фантастични комбинации от цветове, че приличаха на творения на луд художник. Огромни метални машини стояха в специално издълбани ниши, потънали във вода.

Вибрациите на битката отгоре заглъхнаха.

— Намираме се под устието на реката — тихо каза Томб.

Бяха принудени да преминат през колона от студен огън. Конете цвилеха и се опитваха непрекъснато да спрат. Откриха много странни и неразбираеми неща. Встрани от тях видяха бял скелет на кон и ездач: огромен меч, много голям за всеки от тях; голяма паяжина от тънки като косъм метални струни, върху която лежеше тялото на прекрасна мумифицирана принцеса.

Звуци, които не бяха ехо, ги следваха по кривите коридори.

— Струва ми се, че сме извън Времето — промълви тегеус-Кромис.

Най-накрая се изкачиха нагоре, излязоха от тунела и се озоваха на ръба на скалите западно от острова. Погледнаха надолу — Кулата на Селур беше невидима, загърната в многоцветен облак дим, през който проблясваха искри. Пътеката към острова беше едва видима, на места камъните се бяха стопили. Над устието на реката се издигаше пара.

Подухна силен северен вятър. Мъглата около Кулата на Създателя на птици се разнесе. Кулата беше понесла тежки загуби, огромни дупки се виждаха в стените ѝ, птиците бяха изчезнали. Докато гледаха, група от около десетина нападатели се нахвърли върху вратите с енергийните си мечове. Дълга змиевидна синя светкавица блесна във въздуха и обви телата на *гетайт-кемозит*. Дори от такова разстояние Кромис чу трясъка.

Откъснати глави и крайници бяха разхвърляни навсякъде, някои от тях паднаха в морето и изчезнаха обгърнати в бяла пара. Само двама от нападателите успяха да се спасят, хуквайки към кораба, но синята

змия ги последва, обви в прегръдките си енергийното оръдие и всичко изригна във вулкан от сини и виолетови мълнии. Когато облакът се разсея, групата видя, че големият въздушен кораб бе разпилян по крайбрежните скали и парчета от зловещия му екипаж се търкаляха навсякъде.

— Като си помисля, че исках да разсека тази врата с брадвата си! — промълви Томб. В гласа му се четеше уважение и почит.

— Може би Създателят на птици я активизира само при определени случаи — утеши го Биркин Гриф. — Този Селур се оказа много по-твърд, отколкото очаквах. Да унищожиш петдесет *кемозит* заедно с кораба им...!

— Чудя се дали е още жив? — попита Метвен Найан. Младата Кралица все още не се беше съвзела от току-що видяното.

— Няма причина да не е — извика прегракнало Гриф, сочейки с ръка на Север.

Втора едра сянка затъмни за миг слънцето. Голям въздушен кораб с отличителните знаци на Канна Мойдарт се беше появил над острова.

Кромис изпита странно чувство на безсилие. Това му се случваше много рядко. Поглеждайки разбитата Кула и кръжащия над нея кораб, той разбра, че Селур е обречен, и това, че не можеше да промени събитията, го вбесяваше.

— Проклети да са! — изръмжа Гриф. — Сега никой не може да помогне на стареца.

Корабът се наведе леко напред, носът му сочеше Кулата. Проблесна белезникава светкавица и скалите до края на пътеката с вече изчезнали пинии се превърнаха в пара.

Принцеса Джейн закри очи с ръка. От върха на Кулата се издигна яркожълто кълбо. То се понесе с огромна скорост към кораба. Движението му беше безшумно.

За миг то се озова до летателния апарат, като непрекъснато увеличаваше размерите си.

Въздушният кораб се помъчи да избяга, свивайки остро надясно, но за миг кълбото го обгърна, чу се сухо пукане, последвано от силна експлозия. Корабът се разцепи на две, остатъците му се посипаха в океана. Сред летящи отломки се виждаха падащи черни фигури с гротескно разперени крайници. Страшните *гетайт-кемозит* бяха

мъртви. Останалите около стотина птици от хилядното ято се мъчеха да изкълват безжизнените им очи, докато падаха.

Всички мълчаха.

— Той ми каза, преди да тръгнем, че има неща, за които не сме и мислили — каза Кромис. Все още не можеше да откъсне очи от плаващите останки на кораба и диво крещящите прелитащи над тях птици. — И все пак ги победи! Един беззащитен старец изби за половин ден повече от сто от тези ужасяващи чудовища.

— Не забравяй вековните знания, които има, а и всички тези машини — отвърна му Томб. — Най-доброто, което можем да направим, е да продължим да следваме инструкциите му.

Студеният вятър повя отново и гъста мъгла ги покри, когато обърнаха конете си и тръгнаха на югозапад, през Лендалфут и Гората на Слотс. Във висините над тях кръжеше огромен орел-рибар, но те не го видяха.

* * *

Томб Джуджето никога не им каза нещо за престоя си на петия етаж на Кулата, нито пък за това, което беше научил там. Беше сигурно, че е узнал много повече, отколкото изискваше мисията им, и че в негово лице Селур е намерил един възторжен следовник. Никой не настоя да каже нещо за своя учител, за човека, забравил произхода и възрастта си. Но след години Томб често мърмореше тихо на себе си:

— Изхабихме живота си в полуистини и глупости! Изхабихме го!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Дългият поход на воините на Канна Мойдарт на Юг ги отведе до Мингулай и те го обсадиха. Градът падна, но на сенчестите улици, свършващи до прострелото се пред тях море, *кемозит* почувстваха, че няма накъде повече да вървят. Те изклаха цивилното население и след това — без причина — се нахвърлиха върху бившите си господари.

Много Северни воители загинаха. Над града се понесе мирис на кръв, омесен с традиционния дъх на риба...

По същото време в задните дворове и тъмните улички на Субридж и Пастелния град смъртта, крачеща със здрави, перфектно изработени механични крайници, продължаваше своята работа...

Започваше по-голяма война... А може би тя никога не бе спирала и автоматите просто изпълняваха задачи, за които са били конструирани преди повече от хиляда години.

Северняците се нуждаеха отчаяно от неприятели...

— Мрачна гледка!

тегеус-Кромис и Томб Джуджето стояха на измития от дъждовете хребет на Юг, представляващ ивица земя, разделяща планината Монадлият от морето.

Земята около тях беше пуста и висока. Платото от варовик бе набраздено и пропукано от почти непрекъснатите дъждове, на места, където скалата бе успяла да устои на хилядолетната корозия, образуваше високи тънки колони, издигащи се на няколко метра височина.

— Според Създателя на птици тук преминава стар път. Трябва да търсим къде свършва той. Така поне ми каза — промълви Томб. — Дали ще го разпознаем?

Над гротескните извити колони и неравностите на терена тъмни облаци се носеха но сивото небе и вятърът ставаше все по-пронизващ.

Томб потупа нетърпеливо с огромните си метални пръсти левия крак на екзоскелета си.

— Колко пъти да ти повтарям, Кромис! Селур ми каза да следваме този път.

Пътуваха вече пет дни. Първата нощ успяха да преминат Лендалфут и гарнизона от Северняци, оставени там, и да прекосят брода на голямото устие на реката, вливаща се в залива Гирван, когато приливът бе слаб.

На втория ден следобед се натъкнаха на ферма на дребен земевладелец, близо до югозападната част на първите склонове на планините Монадлиат. Човекът беше смъртно изплашен и ги предупреди, че малки групи *кемозит* са били виждани в околността и тяхното движение е било внимателно следено от местните жители, повечето от които вече бяха избягали в планината.

Сега, след пет дни пътуване, началото на Голямата Южна Гора беше пред тях.

От пет мили насам земята под тях ставаше все по-здрава, пукнатините и каменните колони изчезваха. Появиха се дребни шубраци и мъхове, след това брези, а след тях черната линия на дърветата — тъмна, масивна дървесна стена, разпростираща се на хиляди мили от планината до варовитите отвесни скали край брега на морето.

— Е! — каза Кромис. — Нямаме друг избор.

Той остави Джуджето да тръгне напред и се отправи по северния склон на билото, където Биркин Гриф и Метвен Найан се бяха сгушили с конете си под куп дървета. Дъждът слепваше косите им и мантиите към телата им.

— Пътят за гората е чист — каза Кромис. — Не можем да разберем отгук какво се крие там. Няма да спечелим нищо ако чакаме. Гриф, да помислим как ще си проправим път сред дърветата.

* * *

След по-малко от половин ден те се изгубиха между зелените, подобни на катедрали, огромни дървета. Не се виждаше земя, само оголени корени и дънери, конете вървяха с мъка и групата напредваше съвсем бавно. Не се чуваше никакъв звук, нито се усещаше движение между по-ниските клони, само бавно капеща оттичаща се вода от по-

горните етажи на гората. Пинии даваха път на по-гъсти групи дъбове и ясен и никъде не се виждаше пътека.

Следобед спряха на едно по-открито място, образувано от повалена бледосива канадска ела, опасана от паяжини.

Томб Джуджето ги напусна.

— Мръсно нещо, трябва да върша и вашата работа! — мърмореше той — Чакайте ме тук!

И той започна да сече права пътека с огромната си брадва, покосявайки величествени дървета със злобно хихикане. Влакнести мъхове растяха по южната страна на дърветата, заобикалящи поляната. Влажни горски гъби в странни цветове стърчаха по масивните стъбла, покриваха ги изцяло и при допир се разпадаха с остра миризма на гнилоч. Светлината, достигаща до тях, бе потискащо сивкава, като околните лишеи.

— Отидохме много далеч на Запад — каза Биркин Гриф, оглеждайки се наоколо. — Земята започна да става непроходима. Създателят на птици не ни обясни много добре пътя.

— И аз съм виновен за това — каза Кромис. — Не го разпитах подробно, мислех, че е обяснил всичко на Томб.

Метвен Найан потръпна.

— Мразя това място! — прошепна тя.

Разговорът замлъкна — гласовете им бяха приглушени и звучаха странно, като тропот на копита върху безкрайно поле от разложени листа.

Джуджето се завърна на свечеряване. Изглеждаше по-весел. Поклони се на Кралицата и каза с тон, в който се долавяше злорадство:

— Томб, на Вашите услуги, Кралице. Странстващо Джудже с избухлив нрав! Механик и откривател на пътеки.

Той погледна смразяващо Кромис и Гриф, които изследваха нощните сенки на храсталаците.

— На Вашите услуги, Мадам! Последвайте ме! — продължи той и се изкиска.

Поведе ги по едва очертана пътека, заобиколена от големи трънливи храсти. Светлината около тях започна да изчезва. Слънцето се скри някъде далеч зад дърветата и сивите облаци. Стигнаха до обширна пуста местност. Малки храсти и магарешки бодили покриваха земята, но не можеха да прикрият огромните обработени

каменни квадратни плочи. Всяка беше към шест метра дълга. Плочите излизаха от дъното на гората и оформяха път с гигантски пропорции. И големият влакнест мъх не можеше да скрие високите мегалити, по които се виждаха дълбоко издълбани букви на някакъв вече мъртъв език. Мегалитите бяха издигнати в линия покрай пътя и го очертаваха към града в гората — Тинг Фифти, столица на Юга, в дни, много подалечни от паметта на чудесната Кула на Селур.

Направиха лагер за през нощта близо до пътя, на завет, под една високо издигната плоча. Огънят им осветяваше мегалитите и тайнствените думи, изписани по тях, и като че ли зовеше през Времето и Пространството. Светлината привлече огромните ленивци към тях.

— Има нещо, което се движи наоколо — каза Биркин Гриф и се хвана за дръжката на меча. Изправи се с гримаса на болка от неизлекуваната рана в крака и се спря, заслушан в ужасяващата тишина на гората.

Пламъците на огъня осветяваха широкия му гръб. Извади меча си и направи крачка напред. Нищо не се чуваше, освен тихото прашене на огъня.

— Там! — прошепна през зъби той и се затича напред към тъмнината, като размахваше тежкото оръжие над главата си.

— Спри! — извика Метвен Найан. — Рицарю, не ги убивай!

Бавно поклащайки се наляво и надясно, три мегатерия се показаха в светлината на огъня. Гриф ги остави да минат, оръжието му отразяваше пламъците, а дъхът излизаше тежко от гърдите му.

Те премигаха от светлината, седнаха на големите си задни крайници и вдигнаха предните си лапи. На всяка от тях се виждаха дълги, режещи като стомана нокти. Езиците на огъня редяха странни оранжеви сенки по дебелиите им бели козини.

Високи повече от четири метра, те стояха и се взираха надолу към Гриф, като се мъчеха да фиксират погледа на късогледите си кафяви очи върху него. Едновременно с това поклащаха големите си рошави глави от една страна на друга. Гриф се отдръпна.

Бърза и ловка като острие на меч, Метвен Найан, Кралица и Императрица, застана между него и мегатериите.

— Здравейте, скъпи мои — прошепна тя. — Вашите роднини ви изпращат поздрави от Двореца.

Те не разбраха думите ѝ, но клатеха умно глави и се мъчеха да надникнат в очите ѝ. Един след друг се отпуснаха на земята и се приближиха до огъня, оглеждайки го предпазливо.

— Това са Зверовете на Кралицата — обясни Метвен Найан на Биркин Гриф. — А някога може би са били и нещо повече от това. Те няма да ни причинят нищо лошо.

* * *

След два дни стигнаха в Тинг Фифти.

Градът не беше голям, около десет квадратни мили, с натрошени кули, потънали в меката земя.

Площади и алеи, потопени в няколко метра застояла мръсна вода, се бяха превърнали в езера.

Повърхността им беше покрита с дебел килим мъртви кафяви листа.

Черни бръшляни се виеха около металните конструкции на Културите на Залеа и образуваха свои собствени орнаменти върху потъмнелите от ерозията и ръждата символи, подобни на тези, които можеха да се забележат по стените на Двореца на Пастелния град или по мантията на Създателя на птици — Селур.

Навсякъде се виждаха дървета, хрусталаци, огромни магарешки бодили и бледите стъбла на див бучиниш — градът бе загинал под дебелия хилядолетни корени на растенията.

Между сринатите кули се движеха магатерии, единствените обитатели на мъртвия метрополис. Те живееха в полупотънали в земята стаи, ходеха бавно по разбитите улици ден и нощ, сякаш се мъчеха в продължение на хилядолетие да открият смисъла на съществуването си.

Томб Джуджето водеше групата по разбитите улици на града към центъра му.

— В самия център — каза той — се издига самотна кула на овален площад.

Той наклони глава и затвори очи, като че ли слушаше някаква лекция.

— За да се спуснем в подземията под нея — продължи той, — ще трябва да влезем в кулата. Сигурно някои от защитните механизми все още работят, но се надявам, че с наученото от Селур ще мога да се справя с тях.

Земята под краката им ставаше все по-наклонена, като че ли Тинг Фифти е бил построен в дъното на впечатляващ с размерите си театър. Бяха принудени да прекосят потънали места и неприятно миришещи ровове, навсякъде течеше вода, извори бликваха изпод начупените каменни блокове, с които бяха павирани улиците.

— Не очаквах това — мърмореше Джуджето.

— Бункерите може би са напълнени с вода. Потоците от подножието на планините Монадлиат са виновни. Цялата тази вода е добре дошла за растителността, но уви, не и за нас.

Бяха близо до площада, но когато излязоха там, се видя, че никое от новите умения, които Томб бе усвоил в Кулата на Селур, няма да му бъде от полза.

В средата на града, където беше разположен централният площад, сега се намираше овално езеро с чиста вода. В центъра му като останал счупен зъб се издигаха последните няколко метра от високата кула. В кристалночистите дълбини те видяха огромни корени на водни растения, захванати в тинята и блокиращи входовете на бункерите.

В настъпилата мъртва тишина се чу гласът на Биркин Гриф.

— Тук сме победени преди да започнем. Всичко е потънало.

Метвен Найан погледна към Томб.

— Какво ще правим сега? — в гласа ѝ се долавяха нотки на отчаяние.

— Да правим? — засмя се горчиво Томб. — Можем да се хвърлим там, долу. Правете каквото искате. Аз не мога да направя нищо, тук. — Той се отдалечи, седна на земята и започна да хвърля камъни и парчета дърво в мъртвите води на езерото.

— Не можем да слезем долу — каза Кромис. — Можем да спим в сухата част на града тази нощ и утре сутринта да тръгнем оттук.

— Селур ни каза, че намирането на Изкуствения Мозък тук не е сигурно — продължи Кромис. — Бяхме предупредени за това. Ще трябва да опитаме втората възможност, за която той ни спомена — в

Малката Ръждива Пустиня. Ако не успеем, можем отново да се върнем...

Томб Джуджето се изсмя подигравателно.

— И да се гмуркаме като патици? Ти си глупак, Кромис. Загубихме играта.

Кромис стисна дръжката на меча си.

— Загубихме играта преди много време, Томб, в Голямата Кафява Пустош. Но все още сме живи. Нямаме друг избор.

— *О, да, наистина* — каза мек ироничен глас близо до него. — *Мисля, че този път загубихте.*

Бърз като светкавица, Кромис се обърна, мечът блесна в ръката му.

Пред него стоеше Норвин Тринор.

А зад предателя бяха наредени двадесетина Северняци с извадени енергийни мечове.

— Трябваше да ме убиеш, когато имаше възможност, Лорд Кромис — каза Тринор. Той поклати театрално глава. — Но може би не е било писано да стане така?

Той погледна от Кромис към Биркин Гриф. Белегът, оставен от острието на ножа на Торсиман Карлимейкър, парализираше едната половина на лицето му, дори когато се усмихваше, само едното му око и половината от устата му се движеха.

Все още беше с мантията и ризницата, с които Кромис го бе видял на бойното поле. Северняците бяха пропити с пот, кръв и вино.

— Здравсти, Гриф! — каза Тринор.

Биркин Гриф му се озъби.

— Близач на задници — отвърна му той. — Твоите момчета няма да могат да те спасят, дори и да ме убият, след като те изтърбуша. Той се изплю пред краката на предателя и отстъпи малко назад.

— Ще разпиля червата ти по земята!

Кромис сложи ръка на рамото му.

— Не, Гриф, недей!

Тринор се засмя.

— тегеус-Кромис разбира от тези неща — каза той. — Героизмът е безполезен срещу стратегията. Самият Метвен ни го е казвал преди години.

— Ти научаваше всичко най-бързо тогава — отвърна сухо Кромис и се обърна към Гриф. — Можем да го убием четири пъти, но когато свършим, ще трябва да срещнем двадесет енергийни меча. Дори и Томб не би могъл да застане срещу такава сила. Колкото и добре да се бием, Кралицата ще умре.

Норвин Тринор се поклони на Младата Кралица.

— Напълно вярно. Чудесно изложение, Лорд Кромис. Всъщност има път за спасение и за вас от създалата се ситуация. Разбирате ли, нужен ми е Томб. Нека да обясня. И аз търся същото, което и вие. Дори мога да ви кажа, че си губите времето тук, в Тинг Фифти, освен ако интересите ви не са чисто археологически.

Тринор спря за момент, изгледа Кромис в очите и продължи.

— От известно време сме малко разтревожени от поведението на нашите съюзници. По време на някои изследвания, които направих в библиотеката на Добрата ни Кралица в Пастелния град — той отново се поклони, — успях да открия какво неконтролируемо оръжие са *кемозит*. И вие сте го разбрали. Бих искал да зная къде сте получили тези знания. Успях да открия и малка част от отговорите на проблема — точното местоположение на машината, която би могла да ги изключи, така да се каже.

От разговорите ви тук успях да науча, че Джуджето има информация, която аз не можах да получа от древните папируси и книгите, накратко — искам той да свърши тази работа за мен. Не бих могъл да го *взема* от вас, без да го убия, и може би той да убие мен. Убедете го, че е в общ интерес за всички ни да работи за мен, и аз ще ви освободя след това, разбира се, също и Кралицата.

По време на дългия монолог Томб не бе помръднал от мястото, където седеше. Сега той взе брадвата си и се изправи. Воините на Норвин Тринор се размърдаха неспокойно. От остриетата на мечовете им проблясваха сини, подобни на пламъци искри. Джуджето се извиси до пълните два и половина метра, които му позволяваше бойното снаряжение, и застина като великан над предателя.

Вдигна брадвата си и каза:

— Роден съм в задния двор на Пастелния град, Тринор. Ако бях заподозрял в битката при Мингулай, че ти ще направиш това на трима мъже, които се биеха рамо до рамо с теб, щях да те пробода с *баан*, докато спиш. Ще свърша твоята работа просто защото това е

работата, за която действително съм дошъл. След това ще отрежа вътрешностите ти и ще ги пхна в изкривената ти уста. Дотогава Метвен Найан няма да бъде наранявана.

И той отпусна брадвата си.

— Много добре — отвърна Тринор. — Сключваме сделката тогава, но ще има една малка подробност, просто предварителни мерки, които няма да наранят чувствата ви. Ще ви позволя, Лордове, да задържите оръжията си.

Той се усмихна, виждайки изненадата по лицето на Кромис.

— Но мой човек ще стои до Кралицата през цялото време. Имаме въздушен кораб, приземен в южната част на града. Ще напуснем това място веднага.

По-късно, когато влизаха през задния вход на черния кораб с трите кули и голямата вълча глава, изрисувана на тях, Кромис попита:

— Как ни открихте? Не бихте могли да ни проследите през гората, а дори и през Пустошта, без да бъдете видени.

Тринор изглеждаше озадачен, след това се усмихна.

— Не сте ли го разбрали още? Беше чист късмет. Ние бяхме вече в града, когато дойдохте. Това е красотата на късмета. Бяхме спрели за прясно месо. Тогава мислех, че ще прекараме дълги месеци в пустинята.

Тринор показва две огромни купчини в дъното на кораба, завързани с вериги. Кожите на убитите мегатерии бяха покрити със съсирена кръв, късогледите им очи бяха вперени в безкрайността.

— Ти си животно, Тринор! — каза с погнуса тегеус-Кромис. — И ще умреш като такова.

Норвин Тринор се изсмя високо. Той потупа Кромис по рамото.

— Когато забравиш, че си животно, Лорд Кромис, започваш да губиш.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Кафява безформена пустиня се простираше под кила на въздушния кораб. По-малката Пустош беше почти идентична с големия мъртъв район северно от Дюйриниш. Това бяха древните земи, заобиколили Тинг Фифти, някога богата индустриална и административна зона.

тегеус-Кромис, Биркин Гриф и Томб Джуджето, заключени в товарното помещение на кораба (заедно с мъртвите мегатерии), крачеха неуморно напред-назад по кристалната палуба. Норвин Тринор бе принудил Томб да му даде защитния си екзоскелет. Томб бе отказал, но мечът, опрян в гърлото на Метвен Найан, го накара да се подчини без съпротива. Все пак му бяха оставили бойната брадва. Без екзоскелета Томб приличаше на старо, изкривено в крайниците дете.

— Може би ще имаме шанс, когато успея да преодолея защитата на Изкуствения Мозък — каза той. После сви изкривените си рамене. — Всъщност мога и да се проваля и да избият всички ни.

Корабът се поклати силно от въздушното течение. Кромис наблюдаваше през единствения отвор пустинята под себе си. Всичко му беше непознато и враждебно, той неволно хвана дръжката на безименното си оръжие.

— Каквото и да стане, не трябва да има схватка. Разбра ли, Гриф? Не искам никакви боеве, докато не сме сигурни, че Кралицата няма да бъде наранена.

Гриф кимна с глава.

— С други думи, да не правим нищо — каза мрачно той.

Докато говореше, вратата на товарното помещение се отвори. Норвин Тринор влезе с двама от своите воители. Той подръпваше увисналите си мустаци.

— Всичко е наред, виждам. Много умно. — Погледът му се спря на Гриф за момент и след това се обърна към Томб: — Джудже, пристигнахме, погледни надолу и кажи дали това място е споменато в информацията, която имаш.

Томб се приближи до отвора.

— Виждам пустиня, беше ми казано, че е в пустинята. — Той се ухили и показа развалените си зъби. — Тринор, пак играеш театър и отново ролята ти е глупава. Нищо не мога да ви кажа, докато не кацнем.

Предателят кимна с глава и излезе. След няколко минути въздушният кораб започна да се спуска, леко поклащайки се, щом навлезе в по-ниските въздушни течения.

Пилотът на Тринор спусна кораба върху гола, черна, гладка скала, приличаща на остров сред непрекъснато променящите формата си дюни. Двигателите спряха и вместо тях се чу мек, непрекъснат съскаш звук. Времето е ерозия — леден вятър навяваше потоци прах по повърхността на скалата. В продължение на векове тя беше полирана от облаците пясък и прах.

Стояха на завет зад кораба, малки вихрушки от прах развяваха мантиите им, прахът пълнеше устата и ноздрите им. Кромис погледна слабите рамене на Кралицата. „Не сме нищо повече от разядени от алчност, жажда за убийства и разрушение мъже“ — помисли си той. „Бенедикт Посманли отлетя на *Земята*. Ние сме тези, които живеем на Пустата Луна...“

— Е? — попита Тринор.

На петдесетина метра встрани започваше извита, притисната към скалата дюна. От нея се подаваха краищата на строшени метални отломъци, като гроб от изкривени стоманени дървета. Бяха блестящи, полирани и разядени от Времето.

Кромис, оглеждащ тихата Пустош, изведнъж долови освен шума на древния вятър и тихо бръмчене, скалата под краката му вибрираше.

Томб Джуджето се приближи до него, сложи ухо на скалата, след това се изправи и изтръска кожените си гамашаи.

— Това е мястото — каза той. — Започнете да копаете в основата на дюната.

Джуджето се усмихна подигравателно на Кромис.

— Вълците ще се превърнат в мравки — каза той високо. — Щеше да ни отнеме седмици без тях. Може би все пак ще трябва да благодарим на Лорд Тринор за помощта.

Той се запъти да разгледа гората от антени. Дългата му бяла коса се развяваше на вятъра.

Северняците започнаха да работят, от устните им се изтръгваха тихи проклетия, но Тринор ги държеше здраво и не допускаше никаква недисциплинираност.

Привечер на следващия ден разкопките откриха правоъгълен вход в подножието на дюната — дълга цепнатина, затворена със същото обсидианово покритие, използвано и от строителите на Кулата на Създателя на птици.

Дълбоки идеограми бяха издълбани върху вратата, времето и пустинята не се бяха оказали на висотата и уменията на твореца. Повърхността ѝ беше гладка, а знаците на шифъра, изписани по нея, така ясни, като че ли са били положени вчера. Изглеждаше жалко, че никой не може да ги прочете.

Тринор беше във възторг.

— Намерихме вратата! — извика радостно той. — Да видим сега дали нашето Джудже ще открие ключа към нея?

И той удари Томб весело по рамото.

— Забравяш се! — промърмори Джуджето.

Той застана пред вратата. Устните му се движеха беззвучно, може би си повтаряше всичко научено на петия етаж, в Кулата на Селур. Наведе се и прокара ръка върху редица от идеограми, които засветиха с червена светлина. Той промърмори нещо, после го повтори.

— НУЖДАЕ СЕ ОТ ТЕБ — поизнесе рязко вратата с отчетлив, дълбок, лишен от емоции глас, — НУЖДАЕ СЕ ОТ ТЕБ, БАА, БАА, БАА, УРИБУНДУС...

Струпаните около изкопа Северняци изпуснаха лопатите си. Много от тях започнаха да правят религиозни знаци срещу Злото с пръстите си. С ококорени очи и отворени усти те гледаха, сграбчили здраво оръжията си.

— КУЧЕ-ЛУНА, КУЧЕ-ГОДИНА — изпъшка вратата. — БАА, БАА, БАА.

На всяка ритуална сричка Томб отвръщаше с подходящ отговор. Диалогът им продължи няколко минути, докато не настъпи пълна тишина и той не започна отново да движи ръцете си по древните писания.

— ГОЛЕБОГ — изпищя вратата.

Къс интензивен пламък от бяла светлина закри Джуджето. Той изскочи от нея, като отупваше дрехите си и се хилеше.

Косата му пушеше, а гамашите му тлееха, а той плюеше върху обгорелите си пръсти.

— Механизмът на вратата е полудял с течение на вековете — каза Томб. — Той...

Тук той каза дума, която никой от присъстващите не знаеше, и продължи:

— Но аз го измавих, е, с малки изгаряния по пръстите и повредени гамаша. Гледайте!

Бавно и беззвучно обсидиановата плоча се бе придвижила надолу и напред, като отпусната долна устна на голяма механична уста, а зад нея се виждаше наклонен коридор, осветен от бледа, променяща цвета си пастелна светлина.

— Вратата ви е отворена — каза Томб, обръщайки се към Тринор. — Защитните механизми са изключени.

Тринор почеса белега на бузата си.

— Да се надяваме, че е така — каза той. — тегеус-Кромис ще влезе пръв. Ако има някакво недоразумение между него и вратата, втора ще влезе Кралицата!

Нямаше никакви инциденти.

Докато Кромис влизаше в бункера, вратата прошепна нещо злобно, но го остави на мира. Светлината промени цвета си няколко пъти, докато той стоеше там, загледан в изчезващия в далечината леко наклонен проход. Около него се чуваха бегли, неидентифицирани музикални звуци. От стените растяха, струпани близо един до друг, кристали, които му напомняха за Метално-Киселинните Блата. Кристалите пулсираха равномерно.

Не чувстваше страх.

Гласът на Тринор се чу отгоре, но беше далечен, приглушен, като че ли пространството пред отворената врата го поглъщаше.

— Стой където си, Кромис! Ще се надявам да те намеря, като премина натам...

Тринор се появи с изваден меч и се ухили.

— Просто за всеки случай, ако си планирал нещо. Е, разбира се, сигурен съм, че не си. — Той извика: — Доведете първо Кралицата!

Когато всички бяха вътре, Северняците, вперили неспокойни погледи в пода, а всички останали — поразени от видяното, Гриф се обърна към Томб:

— Води ни! Бъди сигурен, че всички защитни механизми са изключени... Помни до чия шия е опрян ножът, Джудже, и кой го държи.

* * *

Коридорът продължаваше около две мили под земята. Скоро след като тръгнаха, усетиха, че подът се издигна леко нагоре и стана отново хоризонтален. Промениха се и стените, кристалите бяха заместени от квадратни прозорци с размери около метър, наредени на разстояние метър и двадесет сантиметра един от друг. Нищо ясно не можеше да се види през тях, бяха изпълнени с млечнобяла светлина, в която висяха бегли, зловещо изглеждащи органични сенки.

И нямаше завои. Чуваше се само шумът от стъпките им.

Нямаше кръстовища и странични пътеки.

Достигнаха огромна кръгла стая, в чийто център по колони от светлина и големи лостове в сянката им се очертаваха фигури, неразбираеми за никого, подобни на прозрачни танцьори от края на Времето. Стените и покривът на стаята бяха изградени изцяло от зелени диаманти, образуващи перфектно изработено кълбо. Дванадесет коридора, включително и този, по който вървяха, излизаха от нея под сводести арки.

Иначе в залата нямаше никакви мебели.

Цилиндриите от светлина и мрак присвяткваха, премигаха и променяха субстанцията и посоката си на движение. Точки от по-ярка светлина проблеснаха между тях като ято светулки и изчезнаха.

В залата прозвуча силен музикален акорд, подобен на резонанс в голяма катедрала.

Кромис не видя нищо, приличащо на машина.

— По-добре започвай — каза Тринор на Джуджето, оглеждайки се неспокойно наоколо. Гласът му, подет от диамантените сводове, изкънтя. Като отговор белите точки започнаха да се движат по-бързо.

— Той знае за присъствието ни. Бих желал да се махна оттук, колкото се може по-бързо. Какво ще кажеш?

За момент Джуджето не му обърна внимание. Грозните черти на лицето му бяха изгубили суровостта си, а в знаещите му очи гореше пламъче. Изведнъж той се изсмя иронично и бавно се обърна към предателя.

— Лорде — каза Томб с насмешка, — искаш прекалено много. За да разбере какво е всички това и как действа, ще ми е необходим цял век. А, да, ти държиш ножа, спомням си...

Той поклати тъжно глава.

— Мога да спра механизма за една седмица, може би и малко повече. Въпросът е да се намери правилната комбинация. Седмица, не по-малко.

Тринор поглади с ръка белега на лицето си.

* * *

През следващите дни Кромис не видя нито Томб, нито Кралицата. Те бяха оставени в централната зала на комплекса, наблюдавани непрекъснато от Северняците и Тринор. Цялата обстановка в бункера плашеше суеверните Северни воители и само присъствието на водача им успяваше да ги задържи в подземиято.

Кромис и Гриф бяха затворени в товарния участък на кораба заедно с мъртвите мегатерии.

Всеки ден някой от Северните воители им носеше храна.

Вгълбената в себе си натура на Кромис приемаше по-лесно положението, в което бяха изпаднали. Той се опитваше да съчинява стихове, гледайки към безлюдния пейзаж наоколо. Не му се удаваше — вниманието му беше заето от толкова много странични неща. Отдаден на мислите си, той не обръщаше внимание на духовното състояние на Гриф.

Затворът и неизвестността дразнеха грамадния Рицар на Метвен. Той започна да нервничи, задаваше непрекъснато въпроси, на които никой не можеше да отговори.

— Колко мислиш, че ще живеем, след като Томб открие механизма? Смяташ ли, че човек като Норвин Тринор ще ни пусне да

си вървим просто ей така? Джуджето се интересува само от машинките си, а ние? Докога ще гнием тук?

Когато не говореше, Гриф лежеше мрачен и затворен в себе си, тананикайки стари бойни песни.

Започна да лъска острието на меча си по три пъти на ден.

На шестия ден от откриването на централната зала Биркин Гриф дебнеше зад вратата на товарния отсек на кораба с изваден меч.

Човекът, който им носеше храна, държеше в другата си ръка енергийното оръжие, но и това не му помогна.

Гриф стоеше над потръпващото тяло, гледайки с удоволствие огромната рана в гърдите на Северняка. Той избърса острието в края на мантията си, прибра го в ножницата и взе падналия на земята енергиен меч на убития. В очите му светеше мрачна, зловеща светлина.

— Сега! — каза той. — Сега ние сме на ход!

Движенията и мислите на Кромис бяха забавени от ужас за последиците.

— Гриф! — прошепна той. — Ти си луд!

Високият воин го погледна в очите.

— Да не сме станали вече страхливци? — попита глухо той.

Обърна се и излезе през вратата, бърз и тих като смъртта.

Кромис беше зашеметен — всичко това означаваше смърт за Кралицата. Чу викове на учудване и болка, Гриф се бе сбил със Северняците в предната част на кораба.

* * *

С изваден меч в ръка Кромис проследи стъпките на Гриф. На командния мостик намери трима мъртви мъже, по лицата им бе изписана изненада, примесена с ужас. Телата лежаха разперени в гротескни пози, стените на кораба бяха изпръскани с кръв. От отворения люк духаше студен, навяващ облаци прах в очите на мъртвите, вятър.

Кромис излезе навън и затвори люка след себе си. Вятърът го пронизваше, прахът му пречеше да гледа, спъна се в нещо и видя, че това е сгърченият труп на Северен воин.

— УРУБУНДУС — изстена вратата, когато премина през нея, но той не ѝ обърна внимание. Бързаше да застигне Гриф в отчаян опит да спаси него и Кралицата.

Успя да го открие на половината път до Голямата зала, но беше вече късно.

* * *

Изпокъсаната наметка и очуканата ризница на Гриф бяха напоени с кръв, кръв се стичаше и от ръцете му. Не беше негова, а на убитите врагове. Два трупа лежаха в краката му, а пред него бе застанал Норвин Тринор. Зад предателя се бяха скупчили останалите десетина живи Северняци с искрящи енергийни мечове в ръце.

При вида на Кромис Тринор подигравателно кимна с глава.

— Не очаквах такава глупост — каза той. — Сега споразумението е нарушено. Няма смисъл да се договарям повече с вас!

Биркин Гриф стъпи върху гърдите на последния убит от него Северняк и впери поглед в предателя.

— Вие убихте Кралицата си — продължи Тринор. — А също и себе си.

Гриф направи крачка напред.

— Чуй ме, Норвин Тринор! — каза бавно той. — Майка ти е спала с шопар и е родила такова отвратително, пълзящо влечуго. Сега лижеш задника на Канна Мойдарт. Но ще ти кажа и нещо друго — *все още* в теб е останало достатъчно от Метвен и ти ще се биеш тук с мен, като воин срещу воин, без да чакаш помощта на мръсните си диваци...

След това той се обърна към Северняците и изкрещя:

— Направете боен кръг!

Тринор поглади белега си и се засмя.

— Ще се бия с теб — отвърна той. — Но това няма да промени нищо. Имам четири души при Метвен Найан. Дал съм заповед да убият Кралицата и Джуджето, ако не се върна скоро. Разбираш ли? Дали ти или аз ще живеем, или ще умрем, няма да промени нищо.

Биркин Гриф пусна на пода енергийното си оръжие и извади тежкия двустър меч от ножницата.

* * *

Телата на убитите Северни воители бяха издърпани настрана. Тринор и Гриф стояха един срещу друг в странната млечна светлина, струяща от прозорците в стените. При други обстоятелства те биха били достойни противници, но не и днес. Въпреки че беше с една глава по-висок и имаше превъзходство с по-дългите си ръце, Биркин Гриф бе изразходвал по-голямата част от силите си в боя при командното отделение на въздушния кораб, кракът му все още не беше оздравял напълно, а бойната лудост му пречеше да мисли трезво.

В дните на Крал Метвен и двамата бяха научили много от тегеус-Кромис, но само един от тях понякога бе успявал да постигне бързината му на нападаща усойница.

Бойците се сблъскаха с трясък в средата на образувания кръг.

Двете остриета чертаеха паяжина от стомана във въздуха. Северняците виеха от удоволствие и залагаха кой ще бъде победител. Противниците си нанасяха удари, парираха ги и се вкопчваха отново: Гриф — със силни, но малко тромави удари, разчитащ повече на силата си, Тринор — бърз и лек като перо. Преди около петнадесет години те се бяха били пак, но тогава рамо до рамо в голямата битка при Мингулай и за една сутрин бяха убили повече от петдесет души. Въпреки нежеланието си Кромис се приближи и забеляза бързото мушкане на двуострия меч, светкавично издигнатото острие, блокиращо удара.

Гриф залитна.

Тъмна ивица кръв се появи върху гърдите му, той изруга и нанесе разсичащ удар. Тринор се изхили злобно. Той позволи на меча да одраска бузата му, след това се провря под изправените ръце на Тринор и нанесе къс, силен удар към ребрата му.

Гриф изръмжа, отскочи назад, завъртя се и се блъсна в кръга от Северни воители. Не беше ранен. Тринор използва момента, мечът му се стрелна към коленете на обърнатия с гръб Гриф. Мястото не беше защитено с броня и острието преряза сухожилията на гиганта.

Гриф се олюля.

Погледна надолу към осакатените си крака и се озъби. Когато мечът на Тринор се заби в слабините му, той изскимтя като ранено

животно. Силна тръпка премина през тялото му. Кръвта се стичаше по бедрата му. Той бавно се наведе, взе меча в ръцете си и седна на пода. Закашля се, погледна Кромис право в очите и каза с ясен глас:

— Трябваше да го убиеш, когато имаше възможност, Кромис! Трябваше да го направиш...

Кръв изпълни устата му и потече по сплъстената му брада.

* * *

тегеус-Кромис, някога воин и философ в Пастелния град, който си въобразяваше, че е по-добър поет, отколкото човек на меча, стисна дългите си деликатни ръце, докато пръстите не се впиха в ставите му, а ноктите му не се забиха в дланите, оставяйки кървави отпечатащи.

Мощен безумен вик се изтръгна от гърлото му. Отчаяние и жажда за убийство се четеше в очите му.

— Тринор! — изрева той. — *Гриф! Гриф!*

Той измъкна Меча без име и преди предателят да успее да докосне енергийния си меч, много, много преди да успее да произнесе дума или да се опита да нанесе удар, острието на Кромис се заби до дръжката в устата на Тринор и изскочи с мек, разцепващ звук от тила му.

тегеус-Кромис потрепери. Изви назад глава и изрева като звяр. Той сложи крака си върху гърдната кост на убития и измъкна меча си.

— Никога не си бил достатъчно добър, Тринор! — каза той, подритвайки яростно тялото. — Никога!

Кромис се обърна, за да срещне смъртта си и смъртта на света със сълзи на ярост в очите.

— Елате ме убийте! — извика той на Северните воини. — Само елате и *опитайте!*

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

С лице, изкривено от бойна лудост, извадил меч, описващ невероятни фигури пред него, Кромис ги наблюдаваше как се отдръпват назад към Залата с Мозька. Той ритна студеното окървавено лице на мъртвия им водач и приведен като вълк ги последва, обсипвайки ги с хули и предизвикателства.

Но те не му обръщаха внимание, в движенията им се четеше страх и напрежение. Накрая той проследи посоката, в която Северняците бяха вперили очи.

Откъм вратата, движейки се безшумно през млечната светлина, идваше група хора.

Бяха високи и добре сложени, облечени в мантии в черно и зелено, червено и изумрудено, като преливащите цветове в бронята на водно конче.

Тъмните им коси падаха по раменете им покрай дългите им бледи лица. Ботушите им кънтяха по обсидиановия под. Като пътници извън Времето те минаха покрай него и той видя, че оръжията им са необикновени, зловещи, а погледът в очите им носи разрушение.

Предвождаше ги Томб Джуджето.

Бойната му брадва бе сложена на рамото му, а косите му бяха вързани отзад. Беше готов за битка и подсвиркваше нещо през ужасните си зъби. Когато видя тялото на Биркин Гриф, устните му се свиха.

Със силен боен вик той се впусна напред, освобождавайки оръжието си. Томб се стовари върху отдръпващите се Северняци, цялата му странна и прекрасна дружина го последва. Остриетата на оръжията на новодошлите издаваха странен звук, подобен на песен.

Като човек, преместен от ложето си сред сън, Кромис наблюдаваше Джуджето, застанало на късите си възлести крака, да върти брадвата около главата си, а страшната му компания да се връзва като блещукащ стоманен огън сред Северняците. Когато видя, че битката е свършила, той хвърли безименното си оръжие на земята.

Лудостта му премина. Той седна на земята, повдигна главата на мъртвия си приятел и заплака.

Когато Метвен Найан ги откри, той се беше посъвзел. Трепереше, но не поиска да наметне мантията, която тя му подаде.

— Благодарен съм да Ви видя в безопасност, Милейди — каза, и тя го поведе към главната зала. Той остави мечата си на земята. Не чувстваше нужда от него.

В центъра на залата съзря любопитна картина.

Мозъкът танцуваше, колоните от светлина и сянка пулсираха, безбройни фини линии в различни цветове се преплитаха в непрекъснато сменящ се ритъм.

А сред тези кули и метални греди се движеха тринадесет тъмни фигури, дрехите им изглеждаха като пламтящи огньове, от които изскачаха искри, изразът върху дългите им бледи лица беше едновременно отнесен и съсредоточен в нещо.

Мозъкът пееше в единствен пронизващ акорд, краката на танцьорите се движеха все по-бързо, овалният диамантен покрив отразяваше образите им.

На единия край на дисплея беше седнал Томб Джуджето, груб мъж, без идеали, подпрял с ръка брадата си. По грозното му лице се бе разляла щастлива усмивка, очите му следяха всяка стъпка на танца. Бойната му брадва лежеше до него.

— Те са прекрасни! — каза тегеус-Кромис. — Жалко, че такова кръвожадно джудже е открило такава красота. Защо танцуват по този начин?

Томб се изхили.

— Да кажа, че съм благодарен за думите ти, ще бъде лъжа, Лорде. Не зная защо всички хора мислят, че грозните и уродливите не ценят красотата. Въпрос на манталитет, бих казал, но нищо. Колкото до танца, подозирам, че те имат метод да комуникират с Мозъка много по-ефективно, отколкото бях допуснал. В известен смисъл те самите са Мозъкът в този момент...

— Кои са те, Томб?

— Те са хора от Културите на Залеза, приятелю мой. Това за Възкръсналите хора!

Кромис поклати глава. Танцьорите продължаваха танца си, наметките им приличаха на вихър от черно и смарагдовозелено.

— Не можеш да очакваш да разбере всичко това, Томб? Обясни ми!

Томб скочи на крака. Той внезапно затанцува около Кралицата и Кромис странна пародия на балета на Мозька, имитация, пълна с тъга и хумор.

Плесна с ръце и се обърна към тях.

— Кромис, това беше майсторски удар!

— Слушай...

Томб седна отново и продължи:

— Излъгах Тринор. Нямахте нищо по-лесно от това, да се справя с *гетайт-кемозит*. Тези чудовища спряха да се движат минути, след като влязох в стаята. Където и да са, сега са неподвижни, механизмите им са спрели да функционират и са започнали да ръждясват от дъждовете и вятъра. Селур ме научи на всичко. Това, което той не ми каза, е, че с Изкуствения Мозък може да се води диалог — научих го сам през последвалите двадесет минути. Тогава... Кромис, Селур се е лъгал. За него *кемозит* бяха просто унищожители, но изглежда, Северняците са били по-близо до истината, когато са ги нарекли „крадци на мозъци“. *Кемозит* са били жетварите.

Томб спря за момент, загледан в танцуващите фигури.

— Да знаех как го правят! — каза той с нотка на съжаление в гласа. — Но да продължим с *гетайт-кемозит*. Тяхната роля в дните на Културите на Залеза не е била да *попречат* на възкръсването на боеца, както мислеше Селур, а точно обратното. Те са носели мозъците на убитите тук и в подобни центрове, разпръснати навсякъде, са ги предавали на грижите на Големите Изкуствени Мозъци. Това е важало както за убитите приятели, така и за убитите *гетайт-кемозит*. Мисля, че тогава хората са гледали на войната по различен начин, може би като на някаква игра. Когато Канна Мойдарт е попречила на *кемозит* да изпълняват пълните си задължения и само ги е използвала като бойци, е била на път да унищожи целия човешки род.

Томб спря замислен и след минута продължи:

— Сега ще ви обясня всичко за това място. Всеки прозорец е танк, изпълнен с поддържаща течност, в която се намира мозъкът на убит човек. Боецът е мъртъв от хилядолетия, но мозъкът му е жив и чрез автоматично инжектиране на различни химични и биологични субстанции и хранителни вещества той може да бъде стимулиран и да

възстанови мъртвия си притежател. Не ме питайте как! Знайте, че по време на Културите на Залеза хората са крачели по Звездите и са имали огромни познания за неща, които днес не подозираме, че съществуват. Но да продължа разказа си. На третия ден от пленничеството ни тук Изкуственият Мозък реконструира Фимбротил и Лонат, тези със смарагдовите пелерини. На четвъртия ден — Беллин, Мадид-Монад и Слет. Вижете ги как танцуват! А вчера — всички останали. След това Мозъкът ме свърза с техните мозъци. Те се съгласиха да ми помогнат. Днес изпълниха плана си. От тази зала излизат дванадесет коридора, като спици на колело. Всеки един е дълъг по няколко мили, Възкръсналите се родиха в северозападния коридор. При даден сигнал от Мозъка те отново се превърнаха в хора, промъкнаха се дотук и изклаха войниците на Тринор. Не мога да разбера все още кое е подало сигнала — може би отварянето на вратата или идването ни тук. Не знам. След като се освободихме от охраната, всички ние стъпихме в светлинните колони. Оттам... това вече не мога да обясня, бяхме преместени вън, в пустинята. Чакахме Тринор, но тогава, разбира се, той е бил... зает с нещо друго. Решихме да влезем в бункера и пристигнахме навреме, за да те спасим от самия теб.

тегеус-Кромис се усмихна сухо.

— Много добре си постъпил, Томб. А сега? Ще ги върнем ли обратно в съня?

Джуджето се намръщи.

— Кромис! От тях ще направим армия! Дори сега те напълно събуждат Мозъка. Ние ще построим нов Вирикониум заедно. Метвените и Отново Родените, рамо до рамо...

Диамантените стени и куполът на залата блестяха и отразяваха танца на мъжете. Мозъкът продължаваше да издава монотонния си звук. Арктически студ обхвана съзнанието на Кромис. Той погледна ръцете си.

— Томб! — гласът му звучеше глухо. — Предполагам, че разбираш — това ще унищожи Империята, както би я разрушила Канна Мойдарт.

Джуджето скочи бързо на крака.

— Какво?

— Те са прекалено прекрасни, Томб, прекалено сложни и интелигентни за нас. Ако продължим с това, те ще ни абсорбират и

след хилядолетна пауза Културата на Залеза ще продължи дългото си господство на Земята. Няма да се случи нищо лошо. Всъщност те може би ще ни благодарят за това, че сме ги върнали обратно тук. Но както сам ти каза, техният поглед към живота ни е чужд, ценностната им система сигурно е съвсем различна от нашата. Не забравяй, че те са причина за Пустошта и разрушенията около нас...

Докато наблюдаваше прекрасните тела на Възкръсналите хора, Кромис бе обхванат от дълбока тъга и почти брутално чувство за собственото му несъвършенство. Гледаше честното лице на Томб срещу себе си, но не намираше отражение на собствените си мисли и страхове в него, виждаше само учудване и спотаено въодушевление.

— Томб, не искам да участвам в това.

Отивайки към арката, от която бяха влезли, той наведе глава, за да не гледа повече странния танц, за да не бъде пленен от красотата му и очарован от почти нечовешкия му час. Метвен Найан, Кралица Джейн от Вирикониум, застана пред него. Виолетовите ѝ очи се впиха в неговите.

— Кромис, не трябва да се чувстваш така. Смъртта на Гриф те е сломила. Обвиняваш себе си за всичко, виждаш нещата изкривени. Моля те...

— Аз причиних смъртта му, Мадам — отвърна той. — Отвращавам се от себе си, от това, че винаги попадам на грешното място в погрешно време. Отвратен съм от безкрайното убиване, необходимо, за да поправам грешките си. Той ми беше *приятел*. Дори Тринор някога ми беше приятел.

— Но това не е причината?

— Кралице, ние гледаме на Северняците като на варвари и те наистина са такива. — Кромис се засмя. — Днес *ние* сме варвари. *Погледни ги!*

И когато тя се обърна да погледне към танцуващите по хореографията на Мозъка фигури, празнуващи десет хиляди години смърт и възкресение, той избяга по коридора.

Тичаше към дневната светлина. Докато минаваше покрай тялото на мъртвия си приятел, се разплака отново. Взе меча си и се помъчи да разбие един от кристалните прозорци с дръжката му, но не успя. Побягна навън.

„Трябваше да го направиш“ — шепнесе гласът на Биркин Гриф в ушите му. „УРУБУНДУС“ — изкиска се обезумялата врата, докато минаваше през нея. Навън вятърът започна да увива мантията около тялото му, така че заприлича на голям черен гарван с пречупени криле. Приблужи се, залитайки, до кораба и влезе в него. Лицето му беше мокро.

Отправи се към командния мостик. Зелената светлина го обгърна, а лицата на избитите от Гриф Северняци се бяха вторачили в него с пълни с пясък очи. Включи двигателя, не избра посоката, *тя* сама го избра. С пълна тяга той отлетя в празното небе.

* * *

И така, тегеус-Кромис, Лорд на Метвен, не присъства при формирането на Воинството на Новородените, нито видя въоръжаването им в дълбочината на по-малката Пустош, както и техния поход. Не видя знамената и щандартите.

Той не беше свидетел и на падането на Субридж, когато месец след тежката смърт на Биркин Гриф, Томб Джуджето поведе колоните от пеещи мъже от Културата на Залеза срещу огромната армия на Северняците и взе победата в сражението.

Не видя как в отчаянието си Северните воители подпалиха Субридж и умряха в пламтящите развалини.

Нямаше го и когато Алстаф Фултор щурмува вратите на Многоцветния град, след като преведе хиляда воители — Новородени бойци — през планините Монар в средата на зимата.

Не видя и храбрата смърт на Ротгоб Мунго, капитан от Севера, който напразно се опита да пробие блокадата на Квартала на Артистите и потънал в кръв, умря в Бистро Калифорниум.

Не беше и там, когато Томб се срещна с Алстаф Фултор на площад Протон в Пастелния град, Джуджето идваше от другия край на града и стисна ръката на Новородения.

Не присъства на превземането на огромната зала на Метвен, където петстотин бойци умряха за един час и Томб получи прочутата си рана. Търсиха го там, но той не отиде.

тегеус-Кромис не присъства и когато победителите влязоха във вътрешните стаи на Двореца, между движещите се завеси от светлина, и откриха под умиращата грамада на Ушин-Ленивеца — Звяра на Кралицата, студения и прекрасен труп на Канна Мойдарт.

Говореше се, че Младата Кралица плакала над тялото на братовчедка си, но той не видя и това.

ЕПИЛОГ

Метвен Найан, Кралица на Вирикониум, стоеше в късния следобед на пясъчните дюни, лежащи като чужда земя между сушата и морето. Големи черногърби чайки летяха и се биеха над главата ѝ. Кралицата беше висока и гъвкава жена, облечена в рокля от тежко червеникавокафяво кадифе. Голата ѝ кожа не беше боядисана или обсипана с бижута, какъвто беше обичаят в тези дни. Деветте пръстена на Нийп блестяха по дългите ѝ пръсти. Косата ѝ, напомняща цвета на листата на самодивско дърво през есента, се спускаше на меки вълни до кръста и се навиваше по гърдите ѝ.

Известно време тя вървя по линията на прибоя, разглеждайки предметите, изхвърлени от морето — полирани от водата камъни със странни шарки, полупрозрачни мидени черупки в най-различни цветове, клони с причудливи форми, донесени от прилива.

Кралицата се спря да наблюдава чайките, но виковете им ѝ действаха потискащо.

Тя водеше сивия си кон с бяла юзда по дюните. Там намери каменната пътека до Кулата без име, макар че беше наречена от някои, заради разширението на брега на това място — Балмакара.

Кулата Балмакара беше разрушена, стените ѝ бяха почернели, приличаше на счупен зъб. Въпреки пролетта, която беше донесла зеленина след мъртвата зима, самодивските дървета, заобикалящи кулата, бяха мъртви. Между тях тя попадна на разбитите и обгорели остатъци от въздушен кораб, който при падането си бе разрушил кулата. Корабът беше черен и голяма вълча глава с виненочервени очи гледаше към нея от изпъкналия корпус. Времето беше олющило боята.

Кралица Джейн го подмина и дойде до вратата, където завърза коня си.

Извика, но никой не ѝ отговори.

Изкачи петдесет каменни стъпала, стъпките ѝ отекваха самотно. Навсякъде беше покрито с кафяв прах, в ъглите той бе струпан на

купчини. От кулата се чуваше тиха музика със стоманена точност, чиято интонация изпълни със сълзи виолетовите ѝ очи.

Беше седнал на леглото, вградено в стената, под прозореца, покрито със синя бродирана коприна. Около него по стените висяха трофеи — енергийна бойна брадва, която бе получил от приятеля си Томб Джуджето след морската битка при Мингулай, по време на кампанията към Ривърмаут; пищният ярък щандарт на Торисман Карлимейкър, когото беше победил със собствените си ръце в планините Монадлият; старинни оръжия и астрологични уреди, изкопани от пустинята.

Не вдигна очи, когато тя влезе.

Пръстите му натискаха твърдите струни на инструмента, звукът бе тих и меланхоличен. Рецитираше стихове, които бе съчинил на върха Круачан в планините Монар.

Имам видения за това място в бездната на Времето... Далеч, далеч, вятърът люшка смърчовете... напуснах самодивските гори на брега на морето, гладко като огледало, в пурпурния залез, където древната изстрадала Земя уморено търси спокойствие, закриляна от тътена на битките... По върховете на обрулените хълмове опустошението и самотата се просмукват в тънките ни кости, носещи само печал... Това място — старинна кула на ръба на хребета, диви ветрове и тишина... И аз добавям още един камък към руините... песъчинка във Вселената... и аз съм Вечност.

Когато свърши, Кралица Джейн каза тихо:

— Лорде, чакахме да дойдеш.

В тъмнината той се усмихна. Все още носеше разкъсаната си пелерина и натрошената си, на места счупена броня. Мечът без име лежеше до него — винаги, когато беше нервен или угрижен, ръката стискаше дръжката му и я галеше несъзнателно — правеше го механично.

Кромис отвърна с типичната си учтивост:

— Лейди, бих дошъл веднага, ако имаше някаква нужда от мен.

— Лорд Кромис, Вие сте абсурден!

Тя избухна в смях, за да не може той да види съжалението, което тя изпитваше към него.

— Смъртта те доведе тук — каза тя. — Криеш се и хапеш раните си като ранено животно. Във Вирикониум ние престанахме да мислим за смъртта.

— Това е Ваш избор, Мадам!

— Новородените хора са между нас. Не излязохте прав, тегеус-Кромис. Те не се чувстват по-висши от нас, а и ние не се мислим за варвари. Те ни дадоха нови изкуства, нови идеи и перспективи, а ние ги учим как да живеят в мир със Земята, без да я унищожават. Ако това ще ви донесе задоволство, Лорд Кромис: бяхте прав в едно — Империята е мъртва. Но мъртви са и Културите на Залеза. И нещо друго, *нещо ново* замества и двете.

Той стана и отиде до прозореца. Стъпките му бяха бързи и безшумни. Погледна я, а слънцето умираше в кървавочервена светлина в далечината зад него.

— Има ли място в тази Нова Империя за един неволен убиец? — попита тихо той. — Има ли?

— Кромис, ти си глупак — отвърна тя и не му позволи да отговори.

По-късно той я накара да погледне към Звездите с Имена.

— Там! — каза той шепнешком. — Не можеш да не се съгласиш с факта, че всеки, дошъл след това, не е могъл да разчете написаното там. Империиите идват и си отиват и оставят език, неразбираем за наследниците им.

Тя му се усмихна, звездната светлина играеше в очите ѝ. Отметна косата от лицето си и каза:

— Когато дойдеш във Вирикониум, ще видиш много нови лица. Ще срещнеш и приятелски лица, Кромис. Доста от останалите живи Рицари на Метвен дойдоха при нас. А колкото до това — тя посочи небето и пак се усмихна — Алстаф Фултор, Новороденият, може да ти каже какво означава.

— За мен е особено важно — отвърна ѝ Кромис — тези неща да останат мистерия. Ако му заповядаш да си затваря устата, ще се върна!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.